

அழியா அழகு

இலங்கை ஜெயராஜ்

வானதி

பதிப்பகம்

பித்மவாசன்

அழியா அழகு

ஆசிரியர்

இலங்கை ஜெயராஜ்

வானதி பதிப்பகம்

13. தீனதயாள தெரு
தி.நகர், சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு : மே, 1997

புதுவைக் கம்பன் விழாவில்

9—5—97 அன்று வெளியிடப்பெற்றது

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை ரூ. 45. 00

- * TITLE : AZHIYA AZHAGU
- * AUTHOR : ILANGAI JAYARAJ
- * SUBJECT : LITERATURE
- * EDITION : FIRST EDITION, MAY ,1997
- * NO. OF PAGES : 170 + XXXII
- * PUBLISHED BY : VANATHI PATHIPPAKAM
13. DEENA DAYALU STREET
T.NAGAR : CHENNAI 600017
- * PRICE : Rs. 45. 00

Typeset at: Sivasakthi Laser Printer, Chennai - 41 ☎ 492 7528

Printed at : NOVENA OFFSET PRINTING CO. ☎ 84 88 91 / 855 8471

என்னுரை

கம்பன்.

அவன் தமிழர்களுக்குக் கிடைத்த அட்சய பாத்திரம்.

அள்ளி அள்ளி நம்முன்னோர்கள் தேவைக்கதிகமாக

எடுத்த பின்பும் நமக்கும் புதிதாகத் தருகிறான்.

அவன் நம் இனம் செய்த தவம்.

விடுவிக்க விடுவிக்க எல்லையின்றி விரிந்து வியப்புத் தருவது
கம்ப ஆத்திரம்.

கம்பக் கடலில் எத்தனை எடுத்தாலும் முத்துக்கள் முடிவதில்லை.

'கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்'-ஆம், வள்ளுவன் போன்றதெய்வப்

புலவரைப் பார்த்த பின்பும்

கம்பன் பற்றிய நம் முன்னோரின் கணிப்பு இது.

கம்பனைக் கற்கக் கற்க, இவ் வார்த்தையின் உண்மை வானளவு
விரிவதைக் காணலாம்.

எத்துணை ஆழமாகப் போனாலும் அதனினும் ஆழங்காட்டி
நம்மனோர்க்கு அறிவின்

எல்லையாய்க் காட்சி தருகிறான் கம்பக் கவி.

தனக்குக் காலத்தால் முந்திய பிந்திய புலவர்களின்

கருத்துக்களைத் தன் காவியத்துள் அடக்கிக்

காலங் கடந்து நிற்கிறான் கம்பக் கடவுள்.

அவனை மதவாதியாக, வர்க்க சார்பாளனாக, இன்னும் பலவாக

இனங்கண்டு குறைசொல்பவர்களும்

இல்லாமலில்லை.

குடையால் தம்மை மறைத்து, சூரியன் தங்குடைக்குள் அடக்க

மெனக் கூறிக் குதூகலிக்கும்

பேதைமையாளர் செயல்கண்டு நாணி நகைத்து நிற்போர்

அறிவோர்.

கடவுளை மறுக்கவே ஆளிருக்கும் இவ்வுலகில், கம்பனை

மறுக்கவா ஆளிராது?

தம் சொத்தைப் பேணாத அவர்தம் பேதைமைத்
தொழில் கண்டு வீணாக வருந்திப் பயனில்லை.
இருளோடு மோதுவதைவிட வெளிச்சத்தை வெளிக்
கொணர்வது நன்றல்லவா?

நம் தமிழ்ச்சாதி அணையாத கம்பலிளக்கை யார்
சொல்லியும் கைவிடப் போவதில்லை.

கம்பனைப் போற்றுவதாவது கவிதையைப் போற்றுவதே.
கம்பனைப் போற்றுவதாவது கல்வியைப் போற்றுவதே.
கம்பனைப் போற்றுவதாவது கடவுளைப் போற்றுவதே.
நம் இனம் பொலியப் போற்றுவோம்.

☆☆☆☆

இராமனின் புற அழகால் அவன் அக அழகுணர்ந்து
அதனை

‘அழியா அழகு’ என்றுரைப்பான் கம்பன்.

அந்த ‘அழியா அழகு’ கம்பன் கவிதைக்கும் பொருந்தியது.

ஆராய ஆராய முடிவுறாமல் நீண்டு செல்லும்

இராமன் குண அழகு போலவே

கம்பன் கவியின் பொருளழகும்

முடிவுறாமல் நீண்டு கற்றோர் நெஞ்சைக் களிக்க வைத்தது.

கம்பன் கவிதையின்

அடிகளும் சொற்களுமன்றி

ஒவ்வோர் தனி எழுத்தும் பொருளுரைத்து நிற்பது

ஆராய்வார் அறிந்ததே.

அவ்வரும் பொருள்களை எடுத்துக்காட்டி

ஆன்றடங்கிய அறிஞர்கள்

நூல்கள் பல செய்துள்ளனர்.

கம்பரசிகர்கட்கு இந்நூல்கள் பெருவிருந்தாய் அமைவன.

அப்பெரு விருந்தில் இச்சிறியேன் சுமைத்ததையும் கூச்சத்துடன்
படைக்கிறேன்.

அப்பெருமக்கள் கைவண்ணம் கண்டார்க்கு

என் படையல் திருப்தி தராதிதன்பது திண்ணம்.

எனினும் இது 'அன்பினால் இட்ட அமுது'
 அறியாமையெனினும் ஆசை பற்றி அறையலுற்றது.
 தமிழ் உண்ட பித்தினால் உரைப்பது.
 முத்தமிழ்த்துறை முறையிற்போகிய உத்தமர்கள்
 இப்பிள்ளைக் கிறுக்கலை பெரிது பண்ணார்,
 எனும் பெருந்ததுணிவால் உங்கள்முன்
 'அழியா அழகு' எனும் இப்படையலை
 பக்தியோடு சமர்ப்பிக்கிறேன்.

☆☆☆☆

இந்நூற் கருத்துக்கள் முழுமையும் என்னுடையவை அல்ல.
 என்குருநாதர், கம்ப கலாநிதி, அமரர் பேராசிரியர்
 இரா.இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள்சிந்தனையுட் சிலவும்
 இந்நூலில் கட்டுரையாக்கப்பட்டுள்ளன.
 'உடம்பும் ஆயினான்' எனும் கட்டுரைச் சிந்தனையைத்தந்தவர்
 என் ஆசான். இலக்கண வித்தகர்
 இ. நமசிவாயதேசிகர் அவர்கள்.
 மற்றவை நான் முயன்றவை.
 இக் கட்டுரைகளில் ஏதும் சிறப்பிருப்பின்
 அது மேற்சொன்ன பெரியார்களுக்குரியது.
 பிழைகட்கு நானே தனிப் பொறுப்பாளி.
 குறை நீக்கி நிறைகொள்ளப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

☆☆☆☆

பிள்ளைப் பராயத்திருந்தே
 எனக்கு, கம்பனில் காதலை ஊட்டியவர்
 என் குருவும் தெய்வமுமான
 பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள்.
 இந்த ஏழைக்குப் பிச்சையாய் அவர்களிட்டது
 பெரும் சொத்தாகி
 இன்று என்னை வளமுற வாழ்விக்கிறது.
 பலருக்கும் அள்ளிக் கொடுக்கிறேன்.
 வற்றாமல் மென்மேலும் பொங்கி வழிகிறது.

அவர்கள் வாழ்த்தால் வந்த பேறு.
என் குருவாய் அன்றி பெற்ற தந்தையுமாய் அவர்கள் என்மேல்
காட்டிய அன்பு
முத்தியிலும் என்னுயிர் பதிந்திருக்கும்.
எத்துணை பிறவி எடுப்பினும் அவர்தம் அடிமையாய்ப் பிறக்க
அன்றாடம் ஆண்டவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.
தகுதியோ, தகுதியில்லையோ என்னை வாழ்வித்த
அத்வித்யவத்தின் திருவடிகளில்
இந்நூலைச் சமர்ப்பிப்பதில் எனக்கோர் மகிழ்ச்சி.

☆☆☆☆

முதன் முதலில் நூல் எழுதும்படி என்னைத் தூண்டியவர்
பாண்டிச்சேரி கம்பன் கழகச் செயலாளர்
வக்கீல் முருகேசன் அவர்கள்.
அவர்களாற்றிவரும் கம்பன் பணி மிக மிக உயர்ந்தது.
அவர்தம் அன்பும், அடக்கமும் என் போலியர்க்குப் பாடமாய்
அமைவன.
அவர் தந்த ஊக்கமே இந்நூலின் ஆக்கம். நன்றியுடையேன்.

☆☆☆☆

தமிழறிஞர் பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன் அவர்கள்
இன்றைய தமிழுலகின் வசிட்டமாமுனிவர்.
அவர் என்னாலுக்கு அணிந்துரை எழுதுகின்றார்.
திகைத்து நிற்கிறேன் நான்.
இச்சிறு புல்லையும் ஏற்கும் அவர் அருட்திரம் கண்டு
வணங்கி நிற்கின்றது என்மனம்.
இதைவிடவும் எனக்கோர் பெருமை நேருமா?
பெரியார்தம் திருவடிகளைப் பேணும் பாக்கியம்
பிறவிதொறும் கிட்டப் பிரார்த்தித்து நிற்கிறேன்.

☆☆☆☆

முன்னுரை தந்தவன்
என் மாணாக்கன் ஸ்ரீ. பிரசாதந்தன்.
இச்சிறுவயதிலேயே அறிவும், ஒழுக்கமும், அன்பும்

ஒருங்கே பொருந்தப் பெற்றவன்.

பணிவு அவன் சொத்து.

“இங்கிவனை யான்பெறவே என்னதவம் செய்து விட்டேன்.”

வருங்காலத் தயிமுலகம் இவனால் பயன் கொள்ளும்.

தயிறை வாழ்விப்பான்; தயிமும் வாழ்விக்கும்;

வாழ்க.

☆☆☆☆

என் முதல்நூல் வெளிவரும் இவ்வேளை
கம்பன் பணியில் எனை ஈர்ந்து வழிகாட்டிய,
அமரர்கள் கம்பனடிப்பொடி அவர்களையும், புதுவைக்
கம்பவாணர் அவர்களையும்,
தம்பெருங்கருணையால் எனை வாழ்வித்த என் ஆசிரியப்
பெருந்தகைகள்

க.சிவராமலிங்கம். B.A., வித்துவான் க.ந. வேலன்,
வித்துவான் சி. ஆறுமுகம், யாழ்—தேவன், இலக்கண வித்தகர்
இ. நமசிவாய தேசிகர் ஆகியோரையும்,
தம்பேரன்பினால் கம்பன் பணிகளில் என்னருகிருந்து
துணைசெய்த பேரரசிரியர்.அ. சண்முகதாஸ், புலவர்
ஈழத்துச்சிவானந்தன், கலைப்பேரரசு எ.ரி. பொன்னுத்துரை,
நல்லாசான் மன்னவன் கந்தப்பு ஆகியோரையும்,
பாரங்களைத் தாம் சுமந்து பரிசுகளை எனக்களித்துப்
பெருமைகொள்ளும் விந்தைப்பிறவிகள், என்னுயிர்த்
துணைவர்கள் தி. திருநந்தகுமார், க. குமாரதாசன்,
கு. ஸ்ரீஇரத்தினகுமார், க. இரகுபரன், ஜெ.கி. ஜெயசீலன்,
த. சிவசங்கர், ச. மணிமாறன், த. ஜெயசீலன், ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்
ப. தயாபரன், பூ. ஸ்ரீதரசிங், கி. கிருபானந்தா, ச. மார்க்கண்டு,
ச.ஆ. பாலேந்திரன் ஆகியோரையும் மற்றும் என் இலக்கியப்
பணிகளில் துணைநின்ற அனைவரையும் வணங்கி நிற்கிறது என்
மனம்.

‘ஒருநூல் முகப்பில் இத்தனை பேருக்கு நன்றியுரைத்தல் சற்று
யிகையோ?’

எண்ணத் தோன்றும்.

இவர்களுக்கான என் கருமைப்பாடு எனக்குத்தான் தெரியும்.

அறுவடையின்போது மழைதந்த மேகங்களை நினையா திருத்தல் எங்ஙனம்?

இவர்கள் இவ்வையேல் நானில்லை, என்வாழ்வில்லை, இந்நூல் இல்லை.

நன்றியால் நிரம்புகிறது நெஞ்சம்.

நீள நினைந்திருப்பேன்.

☆☆☆☆

இளமைக் காலந்தொட்டு என் அறிவினை வளர்த்ததில் பெரும் பங்கேற்றது,

வானதி பதிப்பகம்.

அவர்கள் நூல்களால் என்போன்று பயன்பெற்றோர் பலர்.

நூலைத் திறந்ததும் வானதி எனும் பெயர்கண்டால் என் உளம் சிலிர்க்கும்.

இன்று என் நூலே அவர்கள் பதிப்பில்,

எண்ணி வியக்கிறது மனம்.

பெரியவர் வானதி திருநாவுக்கரசு ஐயா அவர்களை வணங்கி மகிழ்கிறேன்.

☆☆☆☆

நிறைவாக,

குறைநீக்கி,

இந்நூலை ஏற்க வேண்டி,

இலக்கிய உலகைப் பணிந்து நிற்கிறேன்.

வணக்கம்

“இன்பமே எந்நாளும் துன்பயில்லை”

50, புதுசெட்டித் தெரு,

கொழும்பு-13,

இலங்கை.

அன்பன்,

இ.ஜெயராஜ்.

முன்னுரை

உலகத்தில் பெருங்கவிஞர்களுக்கு என்று எப்போதும் தனியான ஒரு வரிசை இருக்கிறது. அவ்வரிசையிலே அமரத் தகுதி பெற்ற தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர் உளர்.

அவர்களுள் முக்கியமானவர்கள் இருவர். ஒருவர் திருவள்ளுவர், மற்றவர் கம்பர். திருவள்ளுவர் செய்த திருக்குறளும் கம்பர் செய்த இராமாயணமும் உலகில் உன்னத நிலைக்குத் தமிழைக் கொண்டு சென்றவை.

அவற்றுள் மக்கள் வாழ்விலக்கண நூலாகக் கொள்ளப்படக் கூடியது திருக்குறள். அவ்வாறு அது கொள்ளப்பட்டால் அதன் இலக்கணங்களுக்கேற்ப உரைக்கப்பட்ட இலக்கியமாகக் கொள்ளப்படத்தக்கது கம்பராமாயணமே.

இவ்வகையில், திருக்குறளும் கம்பராமாயணமும் பின்னிப் பிணைந்தவை. திருக்குறள் வேறு, கம்பராமாயணம் வேறு அல்ல. திருக்குறளைப் பிரதி பலிக்கும் கம்பராமாயணக் கண்ணாடியிலேயே நாம் வள்ளுவரின் உண்மை உள்ளத்தைத் தரிசிக்க முடிகிறது.

சுருங்கச்சொன்னால், வள்ளுவர் படைத்த அரசினை நடாத்த நாங்கள், கம்பர் படைத்த இராமனைத்தான் அழைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்தளவிற்கு திருக்குறளும் கம்பராமாயணமும் நெருக்கம் மிக்கவை.

அதனாலேதான், தமிழின் கதி என்பது கம்பரும் திரு வள்ளுவருமே என்னும் உண்மையை அறிஞர்கள் சொல்லினர் போலும்.

இந்த உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளாத ஒரு தலை முறை தமிழ்நாட்டிலே தோன்றியது நாம் செய்த தவக் குறைவே.

அந்தத் தலைமுறை திருக்குறள் வேறு, கம்பராமாயணம் வேறு என்றது. திருக்குறள் அத்திவாரத்திலே கட்டப்பட்ட கம்பராமாயணக் கலைக்கோயிலை வணங்க மறுத்தது. அதை அமைத்தவன் மேல் அளவிறந்து கோபப்பட்டது. அதை இடித்து விட வேண்டுமெனக் கூச்சலிட்டது.

அத்தலைமுறையைச் சார்ந்த பலர் அரசியற் தேவை களுக்காகத் திருக்குறளைப் போற்றினர். கம்பராமாயணத்தைத் தூற்றினர். 'வள்ளுவர் தமிழரற் கொள்ளப்படக் கூடியவர்' என்றும், 'கம்பர் தமிழரற் தள்ளப்பட வேண்டியவர்' என்றும் சொல்லினர். தாங்கள் தாங்கள் வைத்திருந்த "பாத்திரங்களோடு" கம்பக்கடலில் இறங்கினர். பாத்திரங்களால் மொண்ட நீரின் அளவே கடலின் அளவென நினைக்கலாயினர்.

அந்த நினைப்பு அவர்களைக் 'கம்பரசம்' பேசத் தூண்டிற்று. 'கம்பன் என்றாலே விரசம்' என எழுதத் தூண்டிற்று.

மொத்தத்தில், ஆடைகட்டித் தமிழை அழகு செய்த கம்பனுக்குப் பாடை கட்ட அந்தப் பலபேர் முயன்றார்கள்.

ஆனால் அவர்கள் முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை
கம்பனுக்கா அவர்களால் கல்லறை அமைக்க முடியும்?
கம்பன் கவிதைகளால் வென்றான், காலத்தால் நின்றான்.

காலப்போக்கில் 'கம்பரசம்' பேசிய வாய்கள் 'கம்பனைக் கற்காமல் தமிழறிஞனாக முடியாது' என்று பேசின.

கம்பனின் நூலை எரித்த கைகள் பின்பு கம்பன் விழாக்கள் தந்த மாலைகளை பெருமையோடு பெற்றுக் கொண்டன. கம்பன் அடிப்பொடி போன்ற மாமனிதர்களின் முயற்சியால் அனைத்து மக்களும் கம்பனில் ஆர்வம் காட்டினர். அவனுக்கு விழா அமைத்தனர்.

அனைவர் நெஞ்சங்களிலும் கம்பன் புகுந்துகொள்ள, ஒருபடியாய்க் கம்பராமாயண எதிர்ப்புப் புயல் ஓய்ந்து நிம்மதி பெற்றது தமிழகம்.

☆☆☆☆

ஆனால் தேவையில்லாத ஒரு காலத்தில், எந்தவித மான காரணங்களும் இல்லாமல் 'தமிழ் விரோத, ஆரிய சார்புக் கம்பனின் நூல் நமக்கு வேண்டாம்' என்னும் நோய் ஈழத்தைத் தாக்கியமை ஆச்சரியம். அத்தோடு 'சிவ பூமிக்கு வைணவ காவியம் வேண்டியதில்லை' என்ற நோயும் சேர்ந்து கொண்டது.

இந்த நோய்களைத் தீர்க்க வேண்டிய வைத்திய பதவிகளில் இருந்தவர்களே இந்நோய்களை ஊக்குவித்தனர்.

அதனால், மருந்தோடு ஒரு நல்ல மருத்துவனை எதிர்பார்ப்பதைத் தவிர ஏதும் செய்ய இயலாத நிலையில் இருந்தனர் சாதாரண மக்கள்.

அவ்வாறு அவர்கள் மருந்தை எதிர்பார்த்திருந்த போது, மருத்துமலையோடு ஒரு மானுடத் தொண்டனின் வரவு நிகழ்ந்தது.

அந்த மருத்து மலை-அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகம். மானுடத் தொண்டன்-என் குருநாதர். இ. ஜெயராஜ் அவர்கள்.

☆☆☆☆

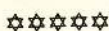
கடவுள் எனயீது கடைக்கண் வைத்ததனால், மருத்து மலையையே கொண்டுவரக் கூடிய ஆளுமையாளர் ஒரு வரை நான் குருநாதராகப் பெற முடிந்தது.

கல்லியும் அறிவும் ஆளுமையும் ஒருங்கே வாய்த்த ஒருவரை இன்று காணுவது அரியதாகி விட்டது. அவ்வாறு காணுதற்கு அரியவர்களிலே ஒருவர் என் குரு நாதர் என்பதால் எனக்கு எத்துணைப் பெருமை.

‘மன்னவனும் நீயோ.....’ என்ற மகாவாக்கியத்தைச் சொன்ன கம்பனின் நிமிர்வு பின்பு ஒரு காலத்தில் பாரதியின் மீசையில் இருந்ததாம். இன்று நமக்குப் பிரத்தியட்சமாகவே என் குருநாதரின் குடுமியில் இருக்கிறது.

ஆளுமையும் நிமிர்வும் மட்டுமல்லாமல் அற்புதமான பேச்சாற்றலும் கொண்டவர் அவர். அவரின் பேச்சைக் கேட்கும் போதெல்லாம் ‘இப்படிப் பேச மாட்டோமா?’ என்னும் ஏக்கம் என்னுள் பிறக்கும்; ‘இப்படிப் பேச வேண்டுமே’ என்ற வைராக்கியமும் தோன்றும். அப்படி யாய் எண்ண வைக்கும் அவர் பேச்சில் சீதையின் அழகும் இருக்கும்; ஸ்ரீ இராமனின் கம்பீரமும் இருக்கும்.

அவர், அழகும் கம்பீரமும் கொண்ட சொல் வண்ணம் மூலம் ஈழத்தில் கம்பனை நிலை நிறுத்தி, ‘கம்பரே-தமிழின் இடர் நீக்கிய சுடர்’ என்பதை, உணர்த்தி வருகிறார். அது மட்டுமல்லாமல், ஆளுமையும் நிமிர்வும் கொண்ட செயல் வண்ணத்தினால், இலங்கையில் அதிக மக்கள் கூடும் இலக்கிய விழாவாகக் கம்பன் விழாவை நடத்தி வெற்றியும் கொண்டு நிற்கிறார்.

என் குருநாதரின் சொல் வண்ணத்தைக் கேட்டும், செயல் வண்ணத்தைக் கண்டும் அனுபவித்த தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்காக அவர் கைவண்ணம் இங்கு கட்டுரைத் தொகுப்பாகியுள்ளது.

அதர்மக் கருத்துக்களை மேடைகளி் லேயே கண்டிக்கும் துணிவும், ‘என் பலங்கள் இவை. பல வீனங்கள் இவை. பலங்களை மட்டும் என்னிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்’ என்று சொல்லும் துணிவும் கொண்ட என் குருநாதரிடம், தனது இந்தக் கட்டுரைத் தொகுதிக்கு தன் மாணவன் ஒருவனிடம் முன்னுரை பெறும் துணிவும் இருந்திருக்கிறது.

ஆனால் அதற்கு முன்னுரை எழுதும் தகுதியோ, கட்டுரைகளைத் தனித்தனியே விமர்சிக்கும் அறிவோ என்னிடம் இல்லை என்பதை நான் நன்கறிவேன்.

☆☆☆☆

தனித்தனியே கட்டுரைகள் பற்றிச் சொல்ல முடியவில்லை என்றாலும், ஒட்டு மொத்தமாய் அனைத்துக் கட்டுரைகளும் இனிமை பயப்பதை உணர முடிகிறது.

உள்ளத்துள் உண்மை ஒளி உடைய ஒருவர்தம் வாக்கிலும், எழுத்திலும் ஒளி இருத்தல் வியப்பல்லவே!

அவ் ஒளி பொருந்திய இனிய கருத்துக்கள் இங்கே கவித்துவமான உரைநடையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த நடை இலக்கிய இரசனை உலகத்துக்குப் புதியது. எளிமையானது. பாமர மக்களிடமும் கம்பனைக் கொண்டு செல்லக் கூடியது.

இச் சிறப்பு நடையாலான இத் தொகுப்பு நூலில் உள்ள கட்டுரைகளில் பெரும்பாலானவை இரசனை சார்ந்தவை, சிறுபான்மைய ஆய்வு ரீதியானவை.

இரசனை சார்ந்த கட்டுரைகள் இரசிக்கச் செய்வ தோடு தத்துவ உண்மைகளையும் உணர்த்துவன. கம்பனில் கவித்துவம் காண விழைவோருக்கு கடவுளையும் காட்டுவன.

இரசனை சாராமல் ஆய்வு ரீதியான கட்டுரைகளில் 'முடியா வழக்கு' என்னும் கட்டுரை முக்கியமானதாகப் படுகின்றது. வாலி வழக்கு தீர்க்க முடியாமல் இருப்பதற் கான காரணங்களை தெளிவாகவே ஆராய்கின்றது. கம்பனைக் கற்கும் அனைவருமே கண்டு செல்லும் 'வாலி வதைப் பகுதியை' என் குருநாதர் பார்த்திருக்கும் பாங்கு அனைவராலும் போற்றப்படும் என்பதிலே சந்தேகமில்லை.

கம்பனைக் கற்போர் எவரும் இதுவரை கண்டு காட்டாத விஷயமொன்றைப் பேசும் 'கம்ப நாடகம்' என்னும் கட்டுரையும் முக்கியமானது. இது இந்திரசித்தன் என்னும் பாத்திரத்தில் நாடக உத்தியினைப் பொதிக்கும் கம்பனின் இன்னொரு பரிமாணத்தைக் காட்டுகிறது.

இவ்வாறு, எல்லாக் கட்டுரைகளுமே.....தனித்த சிறப்புக்களை கொண்டிருக்கின்றன. சிலவகை எழுத்துக்களுள் கம்பன் செய்த பல்வகை நுட்பங்கள் இங்கு இருபத்தொரு கட்டுரைகளில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

மேன்மேலும் காட்ட கடவுள் அருள்புரிய வேண்டும்.

மொத்தத்தில் இத்தொகுப்பு, இராமன் அழகைப் போல், கம்பன் கவிதையைப் போல் அழியா அழகுடையது.

அவ்வழகுடைய நூல் மூலம் கம்ப வித்துக்கள் மனித மன நிலங்களில் வீசப்பட்டுள்ளன.

அந்த வித்துக்கள் நாளை விருட்சங்களாகும்.

விருட்சங்கள் விழுதுகள் எறியும்.

அவ் விழுதுகளை நாளைய பொழுதுகளிலே காணலாம். காண்போம்.

ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்,

கலைப் பிரிவு (1 ம் வருடம்)

பேராதனை பல்கலைக் கழகம்

இலங்கை.

அணிந்துரை

பேராசிரியர். அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

அன்பர் ஜெயராஜ் அவர்கள் எழுதியுள்ள “அழியா அழகு” என்ற நூலைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு பெற்றேன். கம்பனைப் பற்றிப் பலப்பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் திறனாய்வு முறையில் வந்த நூல்களும் உண்டு. என்றாலும், திறனாய்வு முறையில் வந்த நூல்களுள் தலைமையிடத்தைப் பெறுகிறது. திரு.ஜெயராஜின் ‘அழியா அழகு’ என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பு. கம்பன் போன்ற மகா கவிகளின் கவிதைகள் அவனே கூறுமாறு போல, கோதாவரியைப் போல உள்ளனவாம். நதிக்குரிய பல்வேறு பகுதிகளைக் கூறிய கம்பநாடன் இறுதியில் “சான்றோர் கவியெனக் கிடந்த கோதாவரி” என்று கூறுகிறான். அறியப் பட்ட கோதாவரியின் சிறப்புக்களில் ஒன்று, மேலிருந்து பார்க்கும் பொழுது அடியில் உள்ள மணற்பகுதி மிக அண்மையில் இருப்பது போல் காட்சி தரும். உள்ளே இறங்கினால் செல்லச் செல்ல ஆழம் நீண்டு கொண்டே இருக்கும். உண்மையான ஆழத்தை ஆற்றின் மேலே இருந்து கணிக்க முடியாது. ஆற்றில் இறங்கி முழுகிச் செல்ல செல்லத்தான் அந்த ஆழத்தின் நெடுமைத்தெரியும். கம்பனுடைய பாடல்களும் அவனாகப் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்களும் கோதாவரி போல் ஆழம் உடையவை. மேலோட்டமாகப் பார்த்தும், ரசித்தும் அது பற்றி எழுதியவர்கள் பலராவர்.

இம் முறைக்கு மாறாக, இந் நூலாசிரியர் கம்பநாடன் கவிதையின் ஆழத்தை நன்கு கற்று, அறிந்து, தெளிந்து உணரவும் செய்கின்ற பேராற்றல் உடையவர் என்பதை இந்நூல் பறை சாற்றுகின்றது. முதலாவதாக உள்ள ‘அழியாஅழகு’ என்ற கட்டுரை பலரும் அறிந்த ‘வெய்யோன் ஒளி’ என்ற பாடல் பற்றியதாகும். அப்பாடலை இவ்வாசிரியர் ரசித்துத் திறனாய்வு செய்கின்ற முறையைக் காணும் பொழுது, கவிச்சக்கரவர்த்தி பாரதியின் பாடலில் உள்ள ஒளர் அடி நினைவுக்கு வருகின்றது.

“சொல் புதிது, சுவை புதிது, பொருள் புதிது” என்ற அந்த அடிக்கு முழு இலக்கணமாகத் திகழ்கிறார் திரு. ஜெயராஜ். கம்பனின் பழைய பாடலில் உள்ள வெய்யோன், சோதி ஒளி, என்ற பழைய சொற்களுக்குப் புதிய பொருள் காண்பதால் அச்சொற்களும் புதிதாகி விடுகின்றன. சோதி என்பது இறைவன் சொருபமாகிய பேரொளியை நினைவூட்டலின் அவ்விறைப் பொருள் மானுட வடிவு தாங்கினாலும், பேரொளி (சோதி) இழக்கவில்லை என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறான் கவிஞன். ‘விநிசோதி’ என்று வினைத்தொகை ஆக்கிக் கூறுவதால் அந்த வடிவை இன்று நினைப்பவர்களுக்கும் சோதி தோன்றும் என்ற கருத்துப் புலப்பட ஆசிரியர் விளக்கி உள்ளமை சிறப்புடையதாகும். ‘இளையான்’ என்ற சொல்லுக்கு தொண்டு செய்ய இளையாதவன் என்று அழகாக எடுத்து விளக்கியுள்ளார். மை, மரகதம், மறிகடல் என்ற உவமைகள் வெறும் அடுக்கு அன்று, ஒன்றினும் ஒன்று மேம்பட்டது என்பதை விளக்கிய ஆசிரியர் ‘ஐயோ’ என்ற சொல்லுக்கு மிக அற்புதமாக விளக்கம் தருகிறார். இறைப் பொருளை “இந்நிறத்தன், இவ்வண்ணத்தன் என்று எழுதி காட்டுடாணாது” என்பதை ஒரு கணம் மறந்த கவிஞன் உவமைக் கூறத் தொடங்கி, நாலாவது உவமையில் தன் இயலாமை அறிந்தவுடன் ‘ஐயோ’ என்று அங்கலாய்த்து விடுகிறான். அழகு என்பது வடிவழகு, குணவழகு, பண்பழகு, சொல்லழகு என்பவற்றில் நிறைந்து நின்று இவை அனைத்தையும் கடந்து நிற்கின்ற இறைவனிடம் சங்கமம் ஆகும் பொழுது அவ்விறைவனைப் போலவே அழியா அழகாய் விளங்குதலை அறிந்து கொள்ள இப்பாடல் உதவுகிறது.

இரண்டாவதாக உள்ள கட்டுரை ‘முடியா வழக்கு’ என்பதாகும். கம்பநாடன் காப்பியம் தோன்றிய நாளிலிருந்து இன்று வரை முடிவு கூற முடியாத படி உள்ள பகுதி வாலி பற்றியதாகும். இதுபற்றி எழுதப் பெற்ற நூல்களும், கட்டுரைகளும் பலவாகும். அவரவரர் விருப்பத்திற்கேற்ப இதற்கு முடிபு கண்டுள்ளனர். இவ்வழக்கு முடிபு காண முடியாத ஒன்று என்பதை ஒரு புதிய கோணத்தில் நின்று நிறுவுகிறார் இந்த ஆசிரியர். தம் கருத்துக்கு வலிவூட்டும் முறையில் வள்ளுவன்

கூறும் அறங்களை இரண்டாக வகுத்துக் காண்கிறார். 'முதலறங்கள்' என்றும், 'சார்பறங்கள்' என்றும் பிரித்துக் காண்கிறார். முதலறங்கள் மாறாதவை. சார்பறங்கள் என்பவை மனிதனால் வகுக்கப்பட்ட நீதிகள். இந்தப் பிரிவினைக்கு மேல் தெய்வம், மனிதன், விலங்கு என்ற பிரிவினையும் காட்டி நீதி வழங்க வேண்டுமானால், வாதி, பிரதிவாதி ஆகிய இருவரும் சமநிலை உடையவராக இருத்தல் வேண்டும் என்ற அடிப்படையை வகுத்துக் கொள்கிறார். இறந்தவுடன் தேவருலகம் புகாமல் வீடுபேற்றை அடையக்கூடிய வாலி, எத்துணைச் சிறப்பும், தகுதியும் உடையவனாயினும் அவன் வானரம் என்பதனை மறத்தலாகாது. மனிதர்களுக்குரிய நீதி தங்கள் சமுதாயத்தில் இல்லை என்பதை அவனே ஒப்புக் கொள்கிறான். எனவே, இந்த வழக்கில் வாலியை வாதியாகவும், இராமனைப் பிரதிவாதியாகவும் கொண்டு ஆராய்தல் மாறுபட்ட நிலையில் உள்ள இருவரை (விலங்கு, மனிதன்) ஒரே நியதிக்குள் உட்படுத்தல் இயலாது என்கிறார் ஆசிரியர். "வாலியும், இராமனும் ஒருவரையொருவர் மூன்று நிலைகளிற் புரிந்து கொள்கின்றனர். இம் மூன்று நிலைப் புரிதலிலும் இருவரும் சமப்படும் வகையில் ஒரு நிலையும் அமையாத வாறு கவனமாய்ப் பார்த்துக் கொள்கிறான் கம்பன்" என்று கூறும் இந்த ஆசிரியரின் பார்வை முற்றிலும் புதிய பார்வையாகும். இந்த அடிப்படையில் இப்பிரச்சினையை இதுவரை யாரும் அணுகியதாகத் தெரியவில்லை. கம்பனை ஆழ்ந்து கற்போருக்கு இக்கட்டுரை மேலும் சிந்தனையைத் தூண்டுவதாகும்.

"சேருதும் அமளி" என்ற மூன்றாவது கட்டுரை மிக மிகப் பழைய ஒரு கருத்துக்கு, மிக மிகப் புதிய விளக்கம் தருவதாகும். தலைவனைக் கண்ட தலைவி உடனே கண்களை இறுக மூடிக் கொள்வதுதான் என்ற கருத்து திருக்குறள், முத்தொள்ளாயிரம் முதலிய பாடல்களில் காணப்படுவதென்றாகும். மரபு பற்றியே இந்நிகழ்ச்சியைக் கம்பன் பாடியுள்ளான் என்பதில் ஐயமில்லை. பழைய சொற்களில் புதிய பொருளைக் காணும் நண்பர் ஜெயராஜுக்கு, இப்பாடலில் உள்ள 'சேருதும்' என்ற உள்பாட்டு தன்மை பன்மை வினைமுற்று ஒரு புதிய

விளக்கத்தைத் தருகிறது. பாடல் முழுவதையும் பாடும் பொழுது ஒருத்தி (எழுவாய்) என்றான் (பயனிலை) என்றுதான் முடிகிறது. பேசும் ஒருத்தி யான் (தோன்றா எழுவாய்) சேருதும் என்று பேசுவது கவிதை இலக்கணப் படி தவறு அன்று. என்றாலும் ஒருத்தி பேசும் பொழுது சேருதும் என்று தன்மை பன்மை வினைமுற்று வரக்கியத்தை முடித்தல் இயல்பே ஆகும். யான் சேருதும் என்பதே வினை முடிவாகும். இந்தப் பன்மை வினை முற்று இந்த ஆசிரியருக்கு இப்புதிய விளக்கத்தைத் தர சேக்கிழாரின் திருநீலகண்டர் புராணம் உதவியதோ என்று நினைவ வேண்டி உள்ளது. அங்கும் பேசும் ஒருத்தி 'எம்மை' என்று கூறியதால் திருநீலகண்டர் புதிய விளக்கத்தைப் பெற்று அடியார் ஆகிறார். அங்கு 'என்னை' என்ற ஒருமைக்கு பதிலாக 'எம்மை' என்ற பன்மை பயன்படுத்தப் பெற்றது. இங்கு 'சேருதும்' என்ற சொல் பன்மைப் பொருள் தருதலின் இவ்வாசிரியர் அதனைப் பன்மையாகவே கொண்டு மிக நுண்மையானதுமாகிய ஒரு விளக்கத்தை இக் கட்டுரையில் விவரிக்கின்றார். பழைய சொல்லில் புதுப் பொருள் காணும் அவர் திறம் பாராட்டற்குரியது.

நான்காவது கட்டுரையாகிய "செங்கை பங்கயம்" என்பது கம்பநாடனின் புதிய கற்பனைத் திறத்திற்கு ஒரு விளக்கமாகும். முகம், கை, மனம், அறிவு, உணர்வு ஆகிய அனைத்தும் மலர்ந்திருப்பது தான் சிறப்புடைமையாகும். ஆனால் இவை மலர்ந்திருக்கின்றன என்று பல கவிஞர்களும் கூறியுள்ளனர். இதனைதிராக கூம்புதலில் அயோத்தி மக்களின் சிறப்பை வெளிப்படுத்துகிறான் கம்பன் என்பதை இவ்வாசிரியர், அவனது ஒரு பாடல் கொண்டு விளக்குகிறார். குழந்தைக்கு சோறு ஊட்டும் தாய், கையை குவித்தால் ஒழிய குழந்தையின் வாயில் சோற்றை ஊட்ட முடியாது. அங்ஙனம் குவித்த கையை இயல்பு நவீற்சியாக வெளிப்படுத்த விரும்பிய கவிஞன், குழந்தையின் சந்திரன் போன்ற முகத்தின் அருகே தாயரின் தாமரைப் போன்ற கை நெருங்கியவுடன் குவிதல் இயல்பே என்ற கருத்துள்ள பாடலுக்கு இவ் வாசிரியர் நுண்மையான விளக்கம் தருகிறார்.

இவருடைய விளக்கத்தைக் கண்ட பிறகு மற்றொன்றும் நினைக்கத் தோன்றுகிறது. பொதுவாக மலர்தல் என்பது உள்ளிருப்பதை வெளிவிடுதற்கும் கூம்புதல் என்பது உள்ளே, மூடிக் கொள்வதற்கும் பயன்படுத்தப்படும் சொற்களாகும். கூம்பி விட்டால் உள்ளே இருப்பது வெளிவராமல் போய்விடும் என்றுதானே உலகம் நினைக்கிறது. இதற்கு மாறாக அயோத்தி மகளிரின் கூம்பிய கைகள், மிக இன்றியமையாத உணவை குழந்தையின் வாய்க்குள் செலுத்துகின்றனர் என்று அறியும் பொழுது அவர்கள் கூம்பிய கைகள் கூட வழங்குதல் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளன என்ற புதிய கருத்தையும் சிந்திக்கத் தோன்றுகிறது. சந்திரன் கூம்பியகை என்பது வடிவு உவமைகளாக மட்டுமில்லாமல் கூம்பிய கைகளை தொழில் உவமையாகவும் கொள்ளலாம் அன்றோ?

ஐந்தாவதாக அமைந்துள்ளது 'புகையும் புருடார்த்தமும்' என்ற கட்டுரையாகும். அயோத்தியில் எழும் நான்கு வகையான புகைகளை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு புருடார்த்தங்களின் வெளிப்பாடாக இக்கட்டுரை ஆசிரியர் காட்டுவது அவர் நுண்மாண் நுழை புலத்துக்கு ஒரு சான்றாகும். இலங்கையில் அகிற் புகை தவிர வேறு இல்லை என்று கூறிய இவ்வாசிரியர், அதுதானும் அற அடிப்படையில்லாத இன்ப வேட்டை என்று கணிப்பது மிகச் சிறப்புடையதாகும்.

இக்கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டால், இலங்கை மக்களைப் பற்றி கூறுவந்த கவிஞன் "களிக்கின்றார் அலால் கவல்கின்றார் ஒருவருமில்லை" என்ற அடிக்குக் கூட புதிய பொருள் காணலாம். கம்பன் காலத்தில் (9ம்-நூற்) 'களிக்கின்றார்' என்ற சொல்லுக்கு மிகுதியும் குடித்துவிட்டு தம்மை மறந்து இருப்பவர்களுடைய பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது. எனவே, அறம்புகா இலங்கையில் களிக்கின்றவர்கள் கவலையை மறப்பதற்காக குடித்துவிட்டு திரிகின்றார்கள் என்று பொருள் கூறுவது சாலப்பொருத்தமாகும்.

அடுத்து நிற்பது 'வெண்மையும் நுண்மையும்' என்ற கட்டுரையாகும். தமிழ்ச் சொற்களை 'பல பொருள் குறித்த ஒரு

சொல்' என்றும், 'ஒரு பொருள் குறித்த பல சொல்' என்றும் இலக்கணம் பிரித்துக் காட்டுகின்றது. கம்பன் காவியத்தில் வரும் "தோயும் வெண்தயிர்" என்ற பாடல் வாலாயமான வருணனையாகவே இதுவரை கருதப்பட்டு வந்தது. அப்பாடலில் வரும் 'வெண்தயிர், வெள்வளை' என்பவற்றிற்கும், வருந்தும் சிற்றிடைக்கும் மிக அருமையாக உள்ளுறை பொருள் கண்டு கட்டுரை ஆசிரியர் விளக்குவது அறிவுக்கு விருந்தாகும். 'செந்தயிர்' என்பதற்கு எதிரான 'வெண்தயிர்' என்பது நன்கு புரையாத இளந்தயிர் என்று பொருள் காண்பது மிக அழகியதாகும்.

"உண்மையும் உவமையும்" என்ற ஏழாவது கட்டுரை கம்பன் கூறும் ஓர் உவமையை விளக்குவதாகும். 'கண்ணிலான் பெற்றிழந்தான்' என்ற உவமையில் இந்த உவமைக்கு மூலகாரணமான நிகழ்ச்சியும் தொக்கி நிற்கின்றது எனக் கூறுகிறார் ஆசிரியர்.

"யாரே முடியக் கண்டார்?" என்பது மிக நுட்பமான பல கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் கட்டுரையாகும். எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் வெவ்வேறு இடங்களில் வாழும் கால, தேச, வர்த்தமானங்கட்கு உட்பட்டு வளரும் சமுதாய மக்களிடையே அந்தந்த இடங்கட்கு ஏற்ப கடவுட்பொருள் பற்றிய அறிவையும், உணர்வையும் தரலாயிற்று. அந்த அடிப்படையிலேயே சமயங்கள் தோன்றலாயின என்ற ஆசிரியரின் விளக்கம் நம் சிந்தனைக்குரியதாகும். இதனையே ஆசிரியர் "அவரவர் வகுத்த வழிபாட்டு முறைகள் சமயங்களாயின" என்று கூறிக்கிறார். இதனையடுத்து சமயப்பூசல் தோன்றுவதற்குரிய காரணத்தையும் தருக்க முறையில் விளக்குகிறார். "உளன் எனின் உளன் அவன், இவை அவன் உருவுகள்" எனத் தொடங்கும் நம்மாழ்வாரின் பாடலுக்கு மிக அழகிய முறையில், "உணர்ந்தவர் இருந்ததால் இல்லை எனவும் முடியவில்லை." தேடியவர் காணாததால் உள்தெனவும் முடியவில்லை என்ற வரிகளில் விளக்கம் தருவது இவர் நுண்மாண் நுழைபுலத்திற்கு ஒரு சான்றாகும்.

“வாழ்த்தான வைதல்” என்பது ஒன்பதாவது கட்டுரை. வைதல், வாழ்த்தல் இரண்டுமே சொற்கள் மூலம் வெளிப்படுகின்றன. சொற்கள் என்றாலே ஒருவர் மன எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தும் கருவி என்பர். பெரும்பாலான சமயங்களில் எண்ணத்தை செம்மையாக வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் சொல்லுக்கு இல்லை என்பது தெளிவு. உள்ளத்தில் காழ்ப்புணர்ச்சி கொண்டு இராமனை என்ன நகையாடும் முறையில் கூனியின் குறையாக வெளிப்படும் கவிதை “ஆடவர் நகையுற ஆண்மை மாசுற” என்பதாகும். கூனியின் காழ்ப்புணர்ச்சியின் வெளிப்பாடாக இச்சொற்கள் வரினும் கேகயன் மடந்தையின் மனத்தில் இச்சொற்கள் சினத்தையோ, வெறுப்பையோ தோற்றுவிக்கவில்லை. அவளுடைய அருமை மைந்தன் இராமனின் வீரத்தை கூனி இழித்துப் பேசும் போது, கைகேயியின் மனத்தில் ஏன் சினம் பிறக்கவில்லை? என்ற ஒரு புதுமையான வினாவை எழுப்பிக் கொண்டு அதற்கு ஒரு விடை பகர்வதே இக் கட்டுரையாகும். மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் பொழுது, “ஆடவர் நகையுற ஆண்மை மாசுற கோடிய வரிசிலை இராமன்” என்ற சொற்கள் குற்றச்சாட்டாக தோன்றுவது போல் இருப்பினும், அச்சொற்களே வேறு ஒரு கோணத்தில் இருந்து பார்க்கும் பொழுது இராமனுக்குப் புகழ் சேர்க்கும் மொழிகளாக அமைவதை கட்டுரை ஆசிரியர் மிக அழகாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

பத்தாவது கட்டுரையாக இடம் பெறுவது “கம்ப நாடகம்” என்பதாகும். பெருங்காப்பியமே ஆயினும் நாடக உத்திகளைக் கையாள்வதில் கம்பநாடன் ஈடு இணையற்றவன். பல்வேறு உத்திகளில் கப்பியப் பாத்திரங்கள் இருவர் பேசிக் கொள்ளும் முறையிலேயே இருவருடைய குணநலன்களையும் விளக்குவது ஓர் உத்தியாகும். இத்துறையில் கம்பநாடன் ஈடு இணையற்றவன் என்பதில் ஐயமில்லை. அன்றியும் சில பாத்திரங்கள், சில குறிப்பிட்ட மெய்ப்பாடுகளை தமக்கே உரியனவாக கொள்ளுமாறு செய்வதும் நாடக உத்திகளில் ஒன்றாகும். இம் மெய்ப்பாடுகளை இக் கட்டுரை ஆசிரியர் அங்க சேட்டைகள்

என்று குறிப்பிடுகிறார். சினத்திற்கு அறிகுறியாக வெளிப்படும் கண்சிவத்தல், முக இறுக்கம், உடல் துடிப்பு என்ற மெய்ப்பாடுகள் போல, உதடுகளைப் பல்லால் அழுந்தக் கடித்தலும் ஒரு மெய்ப்பாடு ஆகும். சினமடையும் வீரர் அனைவருக்கும் பொதுவான மெய்ப்பாடு இது என்றாலும், இந்திர சித்தனுக்கு இதனைச் சிறப்பு மெய்ப் பாடாக கம்பன் காட்டியுள்ளதை இவ் வரசிரியர் காப்பியத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இருந்து எடுத்து கோவைப் படுத்தி காட்டியுள்ளார்.

“உடம்பும் ஆயினான்” என்பது அடுத்துள்ள கட்டுரை யாகும். பலப்பல ஆண்டுகளின் முன்னர் “நாடும் மன்னனும்” என்ற நூலில் மன்னனை உடம்பு என்றும், மக்களை உயிர் என்றும் கம்பன் கூறியுள்ள புதுமையை யானே எழுதியதுண்டு. “உலகினில் சென்று நின்று வாழ் உயிரெலாம் உறைவதோர் உடம்பும் ஆயினான்” என்ற அடியை எடுத்துக் காட்டி, 9ம் நூற்றாண்டில், பழைய இறைத்தத்துவம் மாறுதல் அடையத் தொடங்கியது. அதன் பிரதிபலிப்பே கம்பனின் இக்கூற்று என்று எழுதி உள்ளேன். இக்கட்டுரை ஆசிரியர் கம்பன் மரபு வழியை மீறினான் என்று கூறுவதை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் உடம்பும் என்பதிலுள்ள இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை, உயிரும் உடம்புமாக நின்று பணிபுரிகிறான் என்று விளக்கிக் கூறியுள்ளார். பெருங்கவிஞர்கள் பல மரபுகளை கால வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப மீறின காரணத்தால்தான் புதுப் புது காப்பியங்கள் தோன்றின. எனவே, மரபை மீறுவதும், புதிய மரபுகளை உண்டாக்குதலும் தவறு என்று நான் கருதவில்லை எனினும், இக்கட்டுரை ஆசிரியரின் விளக்கம் நன்றாக உள்ளது என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

“விட்டார், வீடுற்றார்” என்பது பன்னிரண்டாவது கட்டுரை ஆகும். கம்பன் கண்ட சூகன் உலக இலக்கியங்களில் இணை காட்ட முடியாத ஒரு பாத்திரப் படைப்பாகும். இப் பாத்திரப் படைப்பை புதிய கண்ணோட்டத்துடன் காண்கிறார் ஆசிரியர். தமிழகத்தில் தோன்றிய சைவம், வைணவம் என்ற இரண்டுமே அன்பு வழியில் ஆண்டவனை அடைய முடியும் என்ற

கொள்கையில் வலுப் பெற்றவை. சிற்சில சிறு வேறுபாடுகளை ஒதுக்கி விட்டு பார்த்தால் சைவ சித்தாந்தம், விசித்தாந்தவைதம் ஒரே கருத்துடையவை என்பதை நன்கு விளங்கிக் கொள்ள முடியும். உடலோடு தோன்றிய ஆன்மாவிற்கு அகங்கார, மமகாரங்கள் பிரிக்க முடியாத தளைகளாக அமைந்து விடுகின்றன. இவற்றை அறவே களைதல் என்பது ஏறத்தாழ இயலாத காரியம். இறை உணர்வில் ஈடுபட்டு யாத்திரை புறப்படும் ஆன்மா, எனது என்ற மமகாரத்தை முதலில் நீக்கி, 'நான்' எனும் அகங்காரத்தை அடுத்து நீக்கினாலொழிய இறைக் காட்சி கிட்டாது. இந்த நுண்மையான கருத்தை கம்பனின் "சுற்றம் அப்புறம் நிற்க" என்ற பாடலில் வைத்துக் காண்கிறார் இக்கட்டுரை ஆசிரியர். வாளையும், வில்லையும் முறையே பற்றி நிற்கும் அகங்காரத்திற்கும், புறத்தே சென்று பற்றும் மமகாரத்திற்கும் குறிகளாகக் கண்டு இராமனைக் காணச் செல்லு முன் குகன் இவற்றைக் களைந்து சென்றான் என்ற பகுதிக்கு நல்லதோர் விளக்கம் தந்துள்ளார்.

அடுத்து வருவது, 'பொங்கித் தணிந்தது' என்னும் கட்டுரை ஆகும். தொல்காப்பியனார் கண்ட எட்டுச் சுவைகளும் தணித்தனியே தொழிற்படுவதோடு, பல ஒன்று சேர்ந்தும், முரண்பட்ட இருசுவைகள் ஒரே நேரத்தில் தொழிற்படும் என்றும் மெய்ப்பாட்டியல் கூறும் அடிப்படையை மனத்துட் கொண்டு கம்பனின் ஒரு பாடலுக்கு விளக்கம் தருவதே இக்கட்டுரை. இப் பாடலின் நான்காவது அடியில் "துறக்கும் மன்னவன்" என்ற தொடர் முடிதுறக்கும் என்ற பொருளை நேரடியாக தருவதேனும், முடி என்ற சொல்லை சேர்க்காமல் துறக்கும் மன்னவன் என்று கூறியதால் பின்னை நடைபெறப் போகும் அவலத்திற்கு கட்டியங் கூறுவதுபோல் உள்ளது என்று ஆசிரியர் கூறுவது சிறப்புடையதாகும்.

"கதையும் கற்பனையும்" என்பது பதினான்காவது கட்டுரை. வெளியே உலாச் செல்வதற்கு வாய்ப்போ வசதியோ இல்லாத கவிச்சக்கரவர்த்தி பாரதி, ஒருமுறை தன் கற்பனை எனும் ஞானரதத்தில் ஏறி பிரம்மலோகம் முதலியவற்றை கண்டு

வந்ததாக ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். அதே போல நண்பர் ஜெயராஜ், தாமும் ஒரு கற்பனை ரதத்தில் ஏறி கம்பன் பாடலை அடித்தளமாக கொண்டு ஒரு நெடும்பயணம் சென்று வருகிறார். “சேல் உண்ட உண்கணரின்” என்று தொடங்கும் கம்பனுடைய பாடல் அயோத்தியின் இயற்கை வளத்தைப் பேசுவதற்கு ஓர் அபூத கற்பனையை கையாள்கிறது. அப்பாடலின் அழகில் தம்மை மறந்த கட்டுரையாளர் அன்னப் பறவைகளிடம் ஓர் உரையாடலையே நடத்துகிறார். அந்தக் கற்பனையை இறுதி வரை கொண்டு சென்று தன் கற்பனை ரதத்தில் இருந்து இறங்கும் பொழுது அவருடைய அறிவுத்திறம் அற்புதமான ஒரு காட்சியை காண்கிறது. இப்பாடலை பிறிதுமொழிதல் அணியின் பாற்படுத்தி இறைச்சிப் பொருளாக ஒரு புதுப் பொருளை காண்கிறார். “கன்றும் உண்ணாது, கலத்தினும் படாது நல்லான் தீம்பால் நிலத்து உட்காங்கு” என்ற சங்கப் பாடல் இப்புதுப் பொருளை காண்பதற்கு இவருக்கு உதவுகிறது. எருமையின் பால் கன்றுக்கோ இடையனுக்கோ பயன்படாமல் தாமரை மலரில் இருக்கும் அன்னக் குஞ்சுக்கு பயன்படுகிறது. அதிலிருந்து கிடைக்கும் இறைச்சிப் பொருள் வருமாறு அயோத்தி அரியணை உரிமை உடைய இராமனுக்கோ, உரிமை பெற்ற பரதனுக்கோ பயன்படாமல் ஒரு தொடர்பும் இல்லாத திருவடிகள் அமர பயன்பட்டது. இப் பாடலுக்கு இத்தகைய அருமையான இறைச்சிப் பொருளை பிறிதுமொழிதல் அணியின்பாற்படுத்தி இது வரை யாரும் கூறினதாக தெரியவில்லை. இப்பொருள் கண்ட இந்நூலாசிரியன் வாழ்க!

இனி பதினைந்தாவது கட்டுரையாக அமைகிறது “சிறந்த தீயான்” என்னும் கட்டுரை. இக்கட்டுரை ஆசிரியர் கண்ட முடிவை முன்னரே பலரும் எழுதியுள்ளனர். ‘தூமொழி மடமான்,’ ‘நாடக மயில்’ என்று கவிஞன் தரும் இரண்டு சிறப்புகளும் ஆழமான பொருளுடையவை. வான்மீகியை அடியொற்றி பாடிவரும் கம்பனுக்கு அவனுடைய அயோத்தியா காண்டம் 18வது சருக்கம், 3வது பாடலில் வரும் ராஜசுல்கம் நினைவுக்கு வருகிறது. அதை வெளிப்படையாக கூறினால் தசரதன் பெருமை சீரழிந்துவிடும் என்று தருத்தில் அதை வெளிக்காட்டாமல்

பாடுகிறான். தன் கணவன் சொன்ன சொல்லை மறந்து நரகம் போகாமல் அவனைக் காப் பதற்காகவே கைகேயி இந்த நாடகம் ஆடினாள் என்று இந்த முறையில் சிந்தித்தால், இவ்வாசிரியரின் கொள்கைக்கு மேலும் சில செய்திகள் கிட்டும்.

“பகல் வந்த நிலா” என்பது அடுத்த கட்டுரை. சங்கப் புலவர்களுள் பல பெண்பாற் புலவர்கள் இருப்பினும் பெண்ணறிவைக் குறைத்து மதிக்கும் ஓர் இயல்பு எட்டாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் தமிழகத்தில் புகுந்தது உண்மைதான். 9ம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய கம்பநாடன் சைவமும், வைணவமும் பெண்ணுக்கு தரும் ஏற்றத்தை மனத்துட் கொண்டு தக்க இடங்களில் அதனைப் பெய்கின்றான். இராமனைத் தனியே கண்ட அனுமன் மூவரோ, மற்று யாவரோ என்று நினைத்தானே தவிர ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை. புருஷகார பூதையாகிய பிராட்டியை அசோக வனத்தில் கண்ட பொழுதுதான் “இவள் கமலச் செவ்வியே!, அவன் கமலச் செவ்வனே!” என்ற முடிவுக்கு வருகிறான். மானிடப் பெண்ணாகிய தாரைக்கும் இந்த ஏற்றத்தை தருகிறான் கம்பன். உணர்ச்சி வசப்பட்டு கோபாவேசத்தோடு வரும் இலக்குவனை அடக்கும் வழி தெரியாமல் கல்விக்கடலின் கரைகண்டவனும், அறிவின் எல்லையில் நின்றவனும் சொல்லின் செவ்வனுமாகிய அனுமனே கையைப் பிசைந்து கொண்டு தாரையின் திருவடிகளில் விழுந்து பிரச்சினையை சமாளிக்க வழி வேண்டுகிறான். அனுமனும் செய்ய முடியாத காரியத்தை தாரை செய்தாள் என்பதைக் கட்டுரையாளர் அழகாக விளக்கியுள்ளார்.

அடுத்து வருவது “வெல்ல வல்லமோ?” எனும் கட்டுரை ஆகும். வள்ளுவம், சிலம்பு ஆகியவற்றில் விதிக் கொள்கை வலுவாகப் பேசப் பெற்றுள்ளது. அடுத்து வந்த பக்தி இயக்க காலத்தில் விதிக் கொள்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதேனும், இறையருளின் துணை கொண்டு விதியை வெல்லலாம் என்று கூறினர். விதி என்ற சொல்லுக்கு, முன்னரே முடிவு செய்யப் பெற்றது அல்லது விதிக்கப் பெற்றது என்பது பொருளாகும். ஒன்று விதிக்கப் பெற்றது என்றிருந்தால் அதனை விதித்தவன் ஒருவன் இருத்தல் வேண்டும். புத்தம் முதலிய சமயங்கட்கு

மாறுபட்டு இறைவன் ஒருவன் உண்டு என்ற கொள்கையில் வலுவாக நின்றமையின் சைவமும், வைணவமும் இறையருள் கொண்டு விதியினைப் புறங்காணலாம் என்று கருதின. “குறையுடையார் குற்றம் ஓராய், கொள்கையினால் உயர்ந்த நிறையுடையார் இடர்களுளையாய் நெடுங்களம் மேயவனே” என்றும், “அவ் வினைக்கு இவ்வினையாம் என்று சொல்லும் அஃதறிவீர்! உய்வினை நாடாது இருப்பதும் உன்தமக்கு ஊன மன்றே?” என்றும் திருஞானசம்பந்தர் பாடியது இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்.

கம்பநாடன் விதிக்கொள்கையை இலக்குவன் மூலமாக எவ்வாறு நிறுவுகிறான் என்பதை இக்கட்டுரை விளக்குகிறது. இங்கு விதிக்கப்பட்டது எதுவெனில், பரம்பொருள் மண்ணிடைத் தோன்றி இராவணவதம் செய்வதாகும். பரம்பொருளால் விதிக்கப் பெற்ற இந்த ஒன்று நிறைவேறுவதற்கு வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாக வேண்டும். இராமன் காடு செல்வது, பிராட்டியை உடன் அழைத்துச் செல்வது, மாயமான் பின்னே இராமன் செல்வது, மாயமான் குரல் கேட்டு சீதை வருந்துவது, அவள் சொல் பொறாமல் இலக்குவன் அவளைப் பிரிந்து செல்வது ஆகிய அனைத்தும் முன்னரே விதிக்கப் பட்டனவாகும். இதனை நன்குணர்ந்த இராமன் ‘விதியின் பிழையே பிழை, இதற்கு என்னை நீ மனம் நோவது’ என்று கேட்கிறான். இதற்கு மூலம், “தீதும், நன்றும் பிறர் தரவாரா” என்ற புறநானூற்று அடியிலேயே கிடைத்து விடுகிறது. நடப்பன பிறரால் நடக்கவில்லை என்பது உறுதிப்பட்டுவிட்டால், யார் மேலும் சினம் கொள்ளத் தேவையில்லை. அறிவின் திறத்தால் ஏற்கனவே விதிக்கப்பட்ட வழியில் தான் செல்ல வேண்டுமென்பதை இராமன் அறிகிறான். விதிக்கப்பட்டது எது என்று அறியாத காரணத்தால் இலக்குவன் அதை மறுத்து மீற முயன்று, இறுதியில் அதனை ஏற்றுக் கொள்கிறான். சதுமுகன் தாதை என்பதற்கு குழப்பம் மேலிட்ட இராமன் என்று பொருள் கூறுவதை விட, விதிக்கப்பட்டதை அறிந்தவனான சதுமுகன் தாதை என்று பொருள் கொள்வது சீரிதாகும். இக்கட்டுரை நன்கு ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்றாகும்.

அடுத்து வருவது “அகமும், புறமும்” என்ற கட்டுரையாகும். மூலநூலாகிய வான்மீகியின் பாத்திரப் படைப்புகளோடு கம்பநாடனின் பாத்திரங்களை ஒப்பு நோக்கினால் கம்பனின் பெருமையை நன்கு புரிந்து கொள்ள முடியும். மூலநூலில் இருந்து மிக மிக உயரத்திற்கு கொண்டு செல்லப் பெற்ற பாத்திரங்கள் இரண்டு. பரதன், அனுமன் என்ற இவ்விரு பாத்திரங்களையும் உலக இலக்கியங்களிலேயே ஈடு இணை இல்லை என்று சொல்லுமளவுக்கு உயர்த்திவிடுகிறான் கம்பன். அதனை ஆய்கின்றது இக்கட்டுரை. அவதார நோக்கத்தை நிறைவேற்ற வந்தவனாதலின் இராமனுக்கு பல கட்டுதிட்டங்கள் உள்ளன. பரதனைப் பொறுத்தவரை அவையில்லை. எனவே தான், “வள்ளலே அனையானாகவும்,” “நின்னினும் நல்லனாகவும்” “ஆயிரம் இராமரும் நிகராகார்” எனப்போற்றப் பட்டவனாகவும், “எண்ணில் கோடி இராமர்களும் தனக்கு நிகராகார்” எனவும் பேசப்படும் பெருமை பரதனுக்கு இருப்பதை இக்கட்டுரை நன்கு விளக்குகிறது.

இனி பத்தொன்பதாவது கட்டுரையாக “கம்பன் கை வண்ணம்” இடம் பெறுகிறது. பல்வகைப் பொருளை சில்வகைச் சொல்லில் சொல்வது சூத்திரம் ஆகலின் சில சொற்கள் கொண்டு பல பொருட்களை விளக்கும் கம்பனுடைய கவிதைத் திறனை இனம் காட்டுவது இக்கட்டுரையாகும். குகன், பரதன் போன்ற குணம் என்னும் குன்றேறி நின்றவர்கள் ஒருவரையொருவர் சந்திக்கும் பொழுது அவர்களுடைய அகமனப் பண்புகள் அலைகளாக வெளிப்பட்டு ஒன்றை ஒன்று எளிதில் அறிந்து கொள்ளும். கண் முதலிய புலன்களின் துணை கொண்டு பணிபுரியும் புறமனம் எடுக்கும் முடிவுகள் சிவசமயம் தவறாகக் கூட முடிந்துவிடும். அகமனத்தில் எழும் அதிர்வுகள் (Vibrations) இவ்வாறு தவறிழைப்பதில்லை. பரதனை எதிர் கரையில் கண்ட குகன் இருவகையில் தாக்கம் பெறுகிறான். புறமனம் கண்களின் வழி செயற்பட்டு ஒரு உணர்ச்சியை தோற்றுவிக்கிறது. அகமன அதிர்வுகள் ஒன்றையொன்று எதிர்பட்டு புரிந்து கொள்கின்றன. புறமனப் பார்வையில் தோன்றுவது பகைவன் என்ற உணர்ச்சி. அதன் பயன் கிட்டியது அமர் என்ற முடிவுடன் தோள்கள் பூரிக்கின்றன. அகமனச் சந்திப்பு, இவன் பகைவன் அல்லன் உறவினன் என்ற

உணர்ச்சியை அகமனத்தின் ஆழத்தில் தோற்றுவிக்கின்றது. அதன் பயனாக 'கிட்டிய தமர்' என்ற நினைவுவர தோள்கள் பூர்த்திகின்றன. கிட்டிய தமர் என்ற இரு சொற்கள் இவ்வளவு பெரிய விளக்க உரைக்கு இடந்தருதலின் கம்ப ஆத்திரம் என்று கட்டுரை ஆசிரியர் இதனை குறிக்கின்றார்.

இனி வருவது "உரையாற் சிறக்கும் உவமை" எனும் கட்டுரையாகும். இதில் கம்பனுடைய உவமை ஒன்றை உரையாசிரியர்கள் விரித்துப் பொருள் கூறுவதை விளக்குகிறார் கட்டுரை ஆசிரியர்.

இந்நூலின் இறுதிக் கட்டுரை "பெருந்தெய்வம்" என்பதாகும். முதற் கட்டுரை "அழியா அழகு" என்பதாகும். எத்தகைய அழகும் தனித்தியங்குவதில்லை. ஏதோ ஒரு பொருளைப் பற்றியே நிற்கும். பற்றப்பட்ட பொருள் மாறுதலடையுங் காலத்து அழகும் மாறிவிடும். அப்படியானால் அழியா அழகு என்று கூறுவது எங்ஙனம்? அந்த அழகு பற்றி நிற்கின்ற பொருளும் அழியாததாக இருக்க வேண்டும். எனவே இறுதிக் கட்டுரை அழியா அழகு நிலைகொள்ளும் "பெருந்தெய்வம்" என்று கூறுவது போன்று இந்நூலின் முதற் கட்டுரையும், இறுதிக் கட்டுரையும் அமைந்துள்ளன.

சனகன் மகள் என்ற நிலையில் கன்னி மாடத்து அச்சம், மடம், நாணம் என்பவற்றோடு அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்ற ஒருத்தி மாபெரும் வளர்ச்சி அடைந்து இராவணனை நடுங்க வைக்கும் சொற்கள் பேசும் பெருந்தெய்வமாக ஆகிறாள் என்று அவள் வளர்ச்சியை நன்கு படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார் கட்டுரை ஆசிரியர். கணவனோடு இருக்கின்ற வரையில் அச்சம், மடம் முதலியவற்றிற்கு இடம் தந்து அக் கணவனிடம் தம்மை ஒப்படைத்து வாழும் கற்புக் கடம் பூண்ட பெண்கள் தாம் யார் என்பதை வெளிக்காட்டாமலே வாழ்கின்றனர். கணவனைப் பிரிந்து தனித்து நிற்கும் வேளையில் அந்த அச்சம், மடம் முதலியவற்றை மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டு தன்னையும், தன்

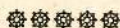
கொண்டானையும் உயர்த்தும் தெய்வங்களாக மாறி விடுகின்றனர்.

பாண்டியன் அவை புகுகின்ற வரை வாய் பேசாது இருந்த கண்ணகி, கணவன் இல்லாத பொழுது வீர பத்தினியாக மாறுகிறாள். அதேபோல கணவனோடு, இருக்கின்றவரை காட்டிற்கும், நாட்டிற்கும் வேறுபாடு தெரியாமல் 'யாண்டையது காண்?' என்று கேட்டும் ஓர் அபலைப் பெண் என்னுடைய கிளியையும், நாகணவாய்புள்ளையும் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல் என்று பேசும் அபலைப் பெண், இராவணனிடம் பேசும் பொழுது கணவன் அணித்தே இல்லாத காரணத்தால் தன்னையும் தன் கொண்டானையும் காக்கின்ற முறையில் பேசி பெருந்தெய்வமாகிறாள். இந்த வளர்ச்சியை ஆசிரியர் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஏனைய நூல்களைப் போல் ஒரு முறை படித்துவிட்டு திருப்தி அடைந்து முடிவைக்கப்படும் நூலன்று இது. ஒவ்வொரு கட்டுரையிலும், ஒவ்வொரு வரியிலும் அவரது நுண்ணறிவு தொழிற்படுவதைக் காணமுடிகிறது. இது போன்ற நூல்கள் பல எழுதி தமிழ்த் தொண்டு புரிய அவருக்கு எல்லா நலன்களையும் அருள வேண்டும் என இறைவன் திருவடிகளை இறைஞ்சுகிறேன்.

. அ. ச. ரூ.

சென்னை—600083.

ஏப்ரல் 1997.

தி. முருகேசன்
வழக்கறிஞர்,
செயலர்,
கம்பன் கழகம்,
புதுச்சேரி - 1

கருத்துரை

கம்பனின் உயிரோட்டம் அவன் கவிதைகளில் காண்கிறது எண்ணி எண்ணித் திட்டமிட்டு எழுதினானோ, எங்கிருந்தோ கொண்டுவந்து கொட்டினானோ என்கிற அளவுக்குக் கற்பவர் சிந்தனையில் சிம்மாசனம் இட்டு அமர்ந்திருக்கிறான்; எத்தனைச் சிந்தனைகள் புதிது புதிதாய்ச் சிந்தித்தாலும் அவை அனைத்தும் கம்பனின் இதய முற்றத்தில் முன்னமேயே கோலம் தீட்டப் பெற்றிருக்கும், மகாகவிகட்கே உரிய இலக்கணம் இது “முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளாய்ப் பின்னைப் புதுமைக்குப் பேர்த்தும் அப்பெற்றிய தாய்” கம்பன் காண்பது தமிழருக்குக் கிடைத்துள்ள மாபெரும் நிதியாகிய இராம கதை.

அவன் கவி நயத்தை இலக்கிய உலகில் புதிய முறையில் பதியம் போட இலங்கை ஜெயராஜ் - என் உழுவல் அன்பர் - முயன்று. “அழியா - அழகாக” உலவ விடுகிறார். “அழியா அழகு” இராமனுக்கு மட்டும்தான் இருக்க முடியுமா? இலங்கை ஜெயராஜின் எழுத்திலும் மிளிக்கிறது. இதனை நிதர்சனம் ஆக்கிக்காட்டியுள்ளது அவரின் படைப்பு.

காற்றுவாக்கில் அவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்த புகழ்க்கீதம், இனி அவர் படைப்பின் மூலம் எழுத்தின் மூலம் - நடமிடப்போகிறது. “அழியா அழகு” கம்பன் மகுடத்தில் பதிக்கப்படுகிற இன்னொரு மணி. இந்தநூலில் வார்த்தைகளின் அணிவகுப்பும் கருத்துக்களின் தாள லயங்களும் கைகோத்து நடை போடுகின்றன.

‘அழியா அழகி’ல் காணும் ஒவ்வொரு கருத்தும், கடலில் மூழ்கி எடுக்கப்பெற்ற முத்துப்போல ஒளிர்கிறது.

முத்து மீது நமக்கு மோகம் உண்டு. அதனை அணிந்து மகிழத் தாகம் உண்டு. மூழ்கி எடுத்திட முடியுமா?

கம்பன் எனும் மாக்கடலில் ஜெயராஜ் மூழ்கி, மூழ்கி, முத்துக் குளித்திருக்கிறார். அவருக்கு முத்து கிடைப்பதற்குப் பதிலாக முத்து மாலையே கிடைத்துள்ளது. அதனை நமக்கு “அழியா அழகு” என்ற பெயரில் தருவது மிகவும் பெருமைக்குரியது. வார்த்தை ஒவ்வொன்றும் கம்பன் மீது அவர் கொண்டுள்ள நேசத்தின் வாசனையைப் பூசி இருக்கிறது.

அவருடைய இந்தநூல் கம்பனுக்கு அவர் செலுத்தும் வழிபாடு என்றால் மிகையாகாது. நன்றியுடன் அவர் நூலைத் தமிழ் உலகுக்கு வானதி பதிப்பகத்தின் மூலம் வழங்கி மகிழ்கிறேன்.

இவண்

தி. முருகேசன்

புதுச்சேரி

26-4-97.

பொருளடக்கம்

1.	அழியா அழகு	1
2.	முடியா வழக்கு	9
3.	சேருதும் அமளி	17
4.	செங்கை பங்கயம்	23
5.	புகையும் புருடார்த்தமும்	29
6.	வெண்மையும் நுண்மையும்	37
7.	உண்மையும் உவமையும்	43
8.	யாரே முடியக் கண்டார் ?	49
9.	வாழ்த்தான வைதல்	55
10.	கம்ப நாடகம்	65
11.	உடம்பும் ஆயினான்	71
12.	விட்டார் வீடுற்றார்	77
13.	பொங்கித் தணிந்தது	85
14.	கதையும் கற்பனையும்	91
15.	சிறந்த தீயாள	99
16.	பகல் வந்த நிலா	109
17.	வெல்ல வல்லமோ?	121
18.	அகமும் புறமும்	135
19.	கம்பன் கைவண்ணம்	147
20.	உரையாற் சிறக்கும் உவமை	155
21.	பெருந்தெய்வம்	159

அழியா அழகு

அஞ்சனவண்ணன் இராமன் கற்போர் அனைவரதும்
நெஞ்சகம் புகுந்தவன்.

கற்போரால் மட்டுமன்றி

காவியத்துள் உலாவரும் மற்றைய கதைமாந்தராலும்
பெரிதும் விரும்பப்படுபவன்.

‘கண்ணினும் நல்லன், கற்றவர் கற்றிலாதவரும்
உண்ணும் நீரினும் உயிரினும் அவனையே உவப்பர்’

இஃது இராமன் பற்றிய வசிட்டனின் கருத்து.
வேட்டுவக் குகனோ,

‘அஞ்சன வண்ணன் என் ஆருயிர் நாயகன்’

எனப் பேசுகிறான்.

‘காதல் எந்தன் உயிர் மேலும் இக்கரியோன் பால் உண்டாம்’

இது விசுவாமித்திரன் கூற்று,

சார்ந்தார் மட்டுமன்றி பகைத்திறத்தாரும் இராமன்
அழகில் ஈடுபடுவதாய்க்
கம்பன் காட்டுகிறான்.

இராமனால் வீழ்த்தப்பட்ட வாலி,

‘ஓவியத்து எழுத ஒண்ணா உருவத்தாய்’

என அவனைப் புகழ்ந்துரைக்கிறான்.

இராவணன் கூட

இராமனின் அழகில் மயங்கி,

இவனைக் கண்ட சீதையின் கண்ணுக்கு

‘நாய் எனத் தகுதும் அன்றே காமனும் நாமும் எல்லாம்’

எனப் பேசுகிறான்.

இவ்வாறு,

கற்போர் நெஞ்சமும்,

கதை மாந்தர்தம் கருத்துமன்றி

காவியம் செய்த கம்பனும்

இராமன்பால் மனதைப் பறிகொடுத்து மயங்கி நிற்பதாய

ஓர் இடமுண்டு.

அம்மயக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் பாடல் அற்புதமானது.

இப்பாடல் காண்பாம்

☆☆☆☆

கைகேயி வரத்தின்படி

காடேகப் புறப்படும் இராமனைத் தொடர்ந்து

அயோத்தி மக்களனைவரும் செல்கின்றனர்.

இரவு,

ஊர் எல்லையில் மக்கள் தங்கிவிட

சுமந்திரனை நாடேக உத்தரவிட்டு

சீதை இலக்குவரோடு

காட்டுள் புகுகிறான் இராமன்,

சூரியோதயம் நிகழ்கிறது.

இஃது,

கம்பன் இராமன்பால் மயங்கியதான பாடல் பிறக்கும்

சூழல்.

☆☆☆☆

காலை வெயில் இராமன் மேனியில் படர

சீதையோடும் இலக்குவனோடும்

இராமன் நடந்து போகும் காட்சி

கம்பன் மனதில் விரிகிறது.

இராமன்பால் தன்னைப் பறிகொடுத்த கம்பன்

சூரியன், இராமனைச் சுடுவது கண்டு

தவிக்கிறான்.

சூரியன் மேல் கோபம் பிறக்கிறது.

நல்ல பொருள் தரும் பெயர்கள் பல இருக்கவும்

‘கொடியோன்’ எனப் பொருள்படும் பெயரைத்
தேர்ந்தெடுத்து

சூரியனை விளிப்பதன் மூலம்
தன் கோபத்தை வெளிப்படுத்துகிறான்.
பாடல் தொடங்குகிறது.

‘வெய்யோன்.....’

அம்மானதக் காட்சியை மேலும் கூர்ந்து நோக்குகிறான்
கம்பன்.

வாடிய அவன் உள்ளம் மகிழ்கிறது.
இராமன் மேனியைத் தீண்டியவான,
சூரியக் கதிர்கள்
இராமன் மேனியிலிருந்து எழுவதான சோதியில்
ஆற்றல் இழந்து அழிந்து போகின்றன.
இராமனின் மேனி ஒளி
சூரிய ஒளியை உள்வாங்கி விட

‘தோற்றனன் சூரியன்’ என மகிழ்கிறது கம்பன் மனம்.
கவிதையின் முதலடியை நிறைவு செய்கிறான்.
இவ்வடியில் சூரியக் கதிரை ஒளியென்றும்
இராமன் மேனி ஒளியைச் சோதியென்றும்
ஒன்றான ஒளியினை வேறுபடுத்திச் சுட்டும்
கம்பன் சொற்றிறம் கவனிக்கத் தக்கது.

‘வெய்யோன் ஒளி தன் மேனியின் விரிசோதியில் மறைய’

கம்பன் மனதில் தொடர்ந்தும் அக்காட்சி விரிகிறது.
சூரிய ஒளியை வென்று நடக்கும் இராமன் பின்
செல்கிறாள் சீதை.

பெண்மை இலட்சணங்கள் அத்தனையும்
பொருந்தியவள்.

அவள் மென் பாதங்கள் கானகத்தின் வெம்மை
தாங்காது

தடுமாறுகின்றன.

அத்தடுமாற்றத்தால் அவள் மெல்லிடை அசைகிறது.

அசையும் அவள் இடை கண்ட,

கம்பன் மனதில் ஓர் ஐயம்.

இம் மெல்லியளுக்கு இடை உண்டா? இல்லையா?

தெளிவுபெற முடியாத கம்பன்
தன் ஐயத்தை வெளிப்படுத்தி
கவிதையின் அடுத்த அடியை ஆரம்பிக்கிறான்.

‘பொய்யோ எனும் இடையாளொடும்.....’

அடுத்து

தொடர்ந்து செல்லும் இலக்குவனை
காண்கிறது கம்பன் மனம்.

அவன் இராமனுக்கு இளையான்.

தன் துன்பம் பாராது, கண் துஞ்சாது
இராமனுக்குத் தொண்டாற்றுவதிலும்
இளையாதவன்.

இவ்விரு கருத்தும் தோன்ற

இலக்குவனை

‘இளையான்’ எனச் சுட்டி

கவிதையின் இரண்டாம் அடியைப் பூர்த்தி செய்கிறான்.

‘வெய்யோன் ஒளி தன் மேனியின் விரி சோதியில் மறைய
பொய்யோ எனும் இடையாளொடும் இளையானொடும்

போனான்’

மீண்டும்

கம்பன் பார்வை இராமன் மேற்படுகிறது.

அவனழகு கண்டு மயங்குகிறான்.

தான் அனுபவித்த இராமனழகை

மற்றவர்களையும் அனுபவிக்கச் செய்யக்

கம்பன் கவியுள்ளம் விழைகிறது.

அத்தெய்வீக அழகை விபரிக்கச்

சொற்களைத் தேடுகிறான்.

சொற்களுள் அடங்கிடுமா அவ்வழகு?

தன் இயலாமையை நேர்செய்ய

உவமைகளைச் சரணடைகிறான்.

பொருத்தமான உவமையைத் தேடி, ஆராய்கிறது

அவன் மனம்.

இராமனோ, கரியசெம்மல்.

கண்டார் கண்களைக் குளிரச் செய்பவன்.

கருமையும் குளிர்மையும் பொருந்தியதோர் உவமானம்
இவனழகை வெளிப்படுத்தும் என எண்ணி
இவ்விரண்டும் பொருந்தியதான 'மையினை'
அவனழகுக்கு உவமையாக்குகிறான்.
முன்றாம் அடியின் முதற்சொல் பிறக்கிறது.

'மையோ.....'

கம்பனுக்குத் திருப்தியில்லை.
குளிர்மையும் கருமையும் உடையது எனினும்
'மை' அழிந்து போகக் கூடியது.
இராமன் அழகோ காலங்கடந்து நிலைக்கப் போவது.
கண்ணிலன்றி வேறெங்கு இட்டாலும் கறையாய்த்
தோன்றக் கூடியது மை.
எவ்விடத்தும் பொருந்தி அழகு தருபவன் இராமன்.
இராமன் அழகை உவமிப்பதில்
மையின் இயலாமை தெரிய
வேறு உவமையைத் தேடத் தொடங்குகிறான்.

☆☆☆☆

அசையாத திண்மை உடையவன் இராமன்.
பச்சை வண்ணன்.
மற்றவர்களால் விரும்பப்படுபவன்.
இராமனின் இவ்வியல்புகள் மனத்து உதிக்க,
இதே இயல்புகள் பொருந்தி நிற்கும்
மரகதக் கல்லை உவமையாக்கி
கவிதையின் அடுத்த சொல்லைச் சேர்க்கிறான்.

'மையோ, மரகதமோ.....'

கம்பனுக்கு இப்போதும் திருப்தியுண்டாகவில்லை.
உவமையின் பொருத்தமின்மையை அறிவு எடுத்துக்
காட்டுகிறது.
திண்மை மட்டுமன்றி மென்மையும் உடையவன்
இராமன்.
திண்மை மட்டுமே உடையது மரகதக் கல்.
மதிப்பிட முடியாத பெருமை கொண்டவன் இராமன்
மதிப்பிடக் கூடியது மரகதம்.

இராமன் நல்லாரை மட்டும் சார்ந்து நிற்பான்.
தீயார் கையிலும் சேரக் கூடியது மரகதம்.
இவ்வுவமையையும் கம்பனது அறிவு நிராகரிக்க,
மண்டும் தேடல் தொடர்கிறது.

☆☆☆☆

இராமன் நீலவண்ணன்.
அளவிடமுடியாத பெருமை கொண்டவன்.
நற்குணங்களான செல்வங்களைத் தன்னகத்து
அடக்கியவன்.
கடலும் நீலவண்ணம் உடையது.
அளவிட முடியாதது.
கடல்படு திரவியங்களைத் தன்னகத்தடக்கியது.
பொருத்தங்கள் வெளிப்பட
மகிழ்ந்த கம்பன்
கடலை உவமையாக்கி கவிதையைத் தொடர்கிறான்.

‘மையோ மரகதமோ மறிகடலோ.....’

இப்போதும் திருப்தியுற மறுக்கிறது கம்பன் மனம்.
ஆரவாரத் தன்மை கொண்டது அலைகடல்.
இராமனோ அடக்கமானவன்.
உவர்ப்பானது அலை கடல்.
இராமனோ அனைவர்க்கும் இனியன்.
அச்சமுட்டுந் தன்மை அலை கடற்கு உரியது.
இராமனோ, அச்சந் தீர்த்து ஆட்கொள்பவன்.
கடலுவமையும் தோற்றுப் போக
மீண்டும்,
புதிய உவமை தேடுகிறது கம்பன் மனம்.

☆☆☆☆

இராமனின் உத்தமகுணங்கள் அவன் மனதில் வரிசைப்
படுகின்றன.
வேறுபாடின்றி அனைவர்பாலும் கருணை பொழிபவன்
இராமன்.
மேலிருந்து கீழ்வந்த அவதார புருஷன்.

சென்ற இடமெல்லாம் செழிப்புத் தருபவன்.
இத்தனை இயல்போடும் கருமை நிறமும் பொருந்த
மழைமுகிலே இராமனுக்குத் தக்க உவமை எனக்
கொண்டு
கவிதையைத் தொடர்கிறான்.

‘மையோ மரகதமோ மறிகடலோ மழை முகிலோ.....’

இவ்வுவமையையும் மறுக்கிறது கம்பன் மனம்.
வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் இடத்தில் பயன் தராதது
மழை.

இராமனோ அதற்கு மாறுபட்டவன்.
காலந்தவறிப் பெய்து நல்ல பயிர்களையும் அழிக்க
வல்லது மழை.

இராமனோ நல்லார்க்குத் தீங்கிழையாதவன்.
காலம் வகுத்துப் பெய்வது மழை.

இராமனோ, எல்லார்க்கும் ஏக்காலத்தும் கருணை
பொழிபவன்.
எனவே,

இவ்வுவமையும் பொருந்தாமற் போக,
சலிப்படைகிறான் கம்பன்.

இத்துணை தமிழாற்றல் இருந்தும்
இராமன் அழகை உவமைக்குள் அடக்க முடியாமற்
போனது கண்டு,
தவிக்கிறான் அவன்.

சொல்லிவிட வேண்டும் எனும் ஏக்கம்.
சொல்ல முடியாத தவிப்பு.

தன் தமிழால் முடியாது போன இயலாமை.
அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து

விரக்தியின் உச்சநிலைக்கு அவனைத் தள்ள
வார்த்தைகளைக் கடந்து நிற்கும் இராமன் அழகால்
அதிசயமுற்றும்,

தன் நிலைக்கு இரங்கியும்
‘ஐயோ’ எனும் வார்த்தை
அவனை அறியாமல் பிறக்கிறது.

அவ்வார்த்தை கொண்டே அடுத்த அடியை ஆரம்பித்து,

இராமனின் அழியா அழகை வியந்து,
கவிதையை நிறைவு செய்கிறான்.

‘வெய்யோன் ஒளி தன் மேனியின் விரிசோதியில் மறைய
பொய்யோ எனும் இடையாளொடும் இளையாளொடும்
போனான்

மையோ மரகதமோ மறிகடலோ மழைமுகிலோ
ஐயோ இவன் வடிவென்பதோர் அழியா அழகுடையான்’

இங்கோர் அதிசயம் நிகழ்கிறது.

இராமன் அழகை

கம்பனின் உவமைகளால் விளங்க முடியாத நாம்,

வியப்பினாலும் இயலாமையினாலும் கம்பனிட்ட

‘ஐயோ’ எனும் சொல்லால்

அதை உய்த்துணருகிறோம்.

எங்ஙனம்?

இராமனழகை உவமிக்கச் சொற்களின்றி

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனே இயலாமையால்,

‘ஐயோ’ எனச் சலிப்படைதலும்,

இராமனழகு கண்டு

‘ஐயோ’ என வியப்படைதலும்

அறிய முடியா இராமன் அழகினை

கற்போர்க்கு உணர்த்தி விடுகின்றன.

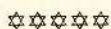
உவமைச் சொற்களில் தோற்ற கம்பன்,

இயலாமையாலும் வியப்பாலும் இட்ட

‘ஐயோ’ எனும் சொல்லால்

இராமன் அழகைக் கற்போர்க்கு உணர்த்தி,

வெற்றி கொள்ளும் பாங்கு தனித்துவமானது.

முடியா வழக்கு

வாலி வதை.

கம்ப காவியத்தில் என்றும் விமர்சனத்திற்குரியதாய் விளங்கும் பகுதி இது.

‘வாலி வதை நியாயமானதா?’

பேரறிஞர் பலரின் ஆராய்ச்சிக்கு உட்பட்டும்

இக்கேள்விக்கான சரியான பதில்

இன்றுவரை கிடைக்கவில்லை.

இன்றும் ‘வாலி வதை’ வழக்காய் இருப்பதே இதற்குச் சான்று.

சரியென்றோ, பிழையென்றோ ஓர் முடிவு தெளிவு

பெற வந்திருக்குமேல்

வழக்கு முற்றுப் பெற்றிருக்கும்.

வழக்கோ, முற்றுப் பெறவில்லை.

வாலி வழக்கு கடைபோக முடியாமல் நிற்கும்

காரணமென்ன?

முடியா வழக்காய் வாலிவதையைக் கம்பன்

கையாண்டது எங்ஙனம்?

ஆராய்வாம்.

☆☆☆☆

ஒரு வழக்கை இருநிலை கொண்டு ஆராயலாம்.

ஒன்று, நீதி.

மற்றது, தருமம்.

இவ்விரண்டிற்குமுள்ள வேறுபாடு என்ன?

உலகியலுக்கு உட்பட்டது நீதி.

அப்பாற்பட்டது தருமம்.

நீதி, பலவிடங்களிலும் தருமத்தினின்றும் வேறுபடுதல் கண்கூடு.

வள்ளுவன்,
 பொருட்பாலில் கூறும் அறங்கள்
 வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைகளுக்குள்ளேயே,
 அறங்களாய்க் கருதப்படத்தக்கவை.
 அவ்வெல்லைகள் நீங்கின் அவை அறமெனப்படா.
 வள்ளுவரால் அறத்துப் பாலில் கண்டிக்கப்பட்ட
 கொலை,
 பொருட்பாலில் அங்கீகரிக்கப்படுதல் சிந்தனைக்கு
 உரியது.

‘அறவினை யாதெனின் கொல்லாமை கோறல்
 பிறவினை எல்லாந் தரும்’

இது ‘கொல்லாமையில்’ வள்ளுவனின் கண்டிப்பு.

‘கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
 களை கட்டதனொடு நேர்’

இஃது ‘செங்கோன்மையில்’ வள்ளுவனின் அங்கீகரிப்பு.
 ‘நீதி செய்ய வேண்டிய அரசன்’
 ‘கொடியான்’

‘சமூகப் பாதுகாப்பு’

இம் மூன்று எல்லைகளுக்குள் உட்பட
 கொலை அறமாய் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது.
 உலகியல் நலன் கருதி, சில எல்லைகளுக்குள்
 வரையறுக்கப்பட்டு அங்கீகரிக்கப்படும் போது
 அவை நீதி எனப்படும்.

இவ்வெல்லை கடந்து, இயற்கையோடு பொருத்தி நிற்க
 அவை தருமமாகும்.

இதனாலேயே,

குறளின் அறத்துப்பாற் கருத்துக்கள் ‘முதலறங்கள்’ எனவும்,
 பொருட்பாற் கருத்துக்கள் ‘சார்பறங்கள்’ எனவும்
 பெரியோரால் கணிக்கப்படுகின்றன.

முதலறங்களே தருமங்கள்.

சார்பறங்களே நீதிகள்.

சார்பறமாகிய நீதி கொண்டே உலகியல் வழக்குகள்
 தீர்க்கப்படும்.

இஃதே இயற்கை.

இவ்வியற்கையின் மாறுபட்டு நீதியைப் புறந்தள்ளி
தரும அடிப்படையில் மனுநீதி கண்ட சோழன் செய்த
தீர்ப்பு,

இன்றும் வரலாறாய்ப் பேசப்படுகின்றது.

‘ஆன் கன்றைக் கொன்றான் மைந்தன்’ என்ற செய்தி
கேட்டு,

துடி துடிக்கும் மனுநீதிச் சோழனை
சார்பறமாம் நீதியை எடுத்துக் காட்டிச்
சமாதானம் செய்கின்றனர் மந்திரிகள்.

‘இறந்ததோ பசுக் கன்று.

கொன்றவன் மைந்தன்.

மனிதன், மிருகம் என இரு நிலைப்பட்டு இவர்கள்
நிற்பதால்

மறைநூலார் வகுத்த பிராயச் சித்தங்களைச் செய்ய,
கொலைப் பாவம் நீங்கும்.

இஃதே அறம்’

என நீதியாம் சார்பறம் பேசுகின்றனர்.

‘மந்திரிகள் அது கண்டு

மன்னவனை அடி வணங்கி

“சிந்தை தளர்ந்து அருளுவது

மற்று இதற்கு தீர்வன்றால்

கொந்தலர்தார் மைந்தனை முன்

கோவதை செய்தார்க்கு மறை

அந்தணர்கள் விதித்த முறை

வழிநிறுத்தல் அறம்” என்றார். ’

மன்னனோ,

“நீவிர் உலகியல் வசப்பட்டு உயிர்களுள் பேதங் கண்டு
சார்பறமாம் நீதி உரைக்கின்றீர்.

நூலோர் வகுத்த பிராயச்சித்தங்கள் அப்பசுவின் துன்பம்
தீர்க்குமோ?

நீவிர் நீதியென்று எடுத்துச் சொன்ன பொய்களை யான்
ஏற்றால் தருமம் சலியாதோ”

என்கிறான்.

‘வழக்கென்று நீர் மொழிந்தால்
 மற்று அதுதான் வலிப்பட்டுக்
 குழக்கன்றை இழந்தலறும்
 கோ உறுநோய் மருந்தாமோ? 7
 “இழக்கின்றேன் மைந்தனை” என்று
 எல்லீரும் சொல்லிய இச்
 சழக்கிற்கு நான் இசைந்தால்
 தருமந்தான் சலியாதோ?’

மனுநீதி கண்ட சோழனின் மந்திரிகள் பொய்யார்கள்
 அல்லர்.

மன்னன் மகன் என்பதற்காய்ச் சார்ந்துரைப்பாரும்
 அல்லர்.

அங்ஙனமேல் அவர் சொன்ன நீதியை மன்னன்
 பொய்யென்று உரைத்ததேன்?

தருமமெனும் முதலறம் சார்ந்து நின்ற சோழனுக்கு
 சார்பறமாம் நீதி சார்ந்த மந்திரிகளின் உரை
 பொய்யாய்த் தெரிவதாய்ச் சுட்டுகிறார்
 தெய்வச் சேக்கிழார்.

மந்திரிகள் கூற்றை அறமென்றும்
 மன்னன் கொள்கையைத் தருமமென்றும்
 சேக்கிழார் பிரித்துச் சுட்டுதல் கவனிக்கத் தக்கது.

இச் செய்தியால்
 அறத்திற்கும் தருமத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாடு
 தெளிவாய்ப் புரிகிறது.

☆☆☆☆

உலகியல் வயப்பட்ட அறிஞர்கள்
 சார்பறமாம் நீதி கொண்டே
 வாலி வழக்கைத் தீர்த்தல் வேண்டும்.
 ‘தருமம் கொண்டு தீர்த்தல் ஆகாதோ?’ எனின், ஆகாது.
 காரணம்.

உலகியலைக் கடந்து நிற்கும் தருமத்தின் தலைவன்
 இறைவன்.

அத்தலைவனாம் இராமனே வதைசெய்தா
 எனும்போது,

அச்செயல் ஆராய்ச்சிக்கு அப்பாற்பட் அங்கீகரிக்கப்
 படுகிறது.

‘வாலி மோட்சம்’ எனும் தலைப்பில் வழக்கு அடங்கிப் போகிறது.

எனவே,

உலகியலுக்குட்பட்ட நீதி கொண்டே இவ்வழக்கு

ஆராயப்பட வேண்டியுள்ளது.

மிருகம், மனிதன், தெய்வம் என்னும் பிரிவுகளை உட்கொண்டு உலகியல் நீதிகள்

பாகுபடுத்தப்பட்டவை.

இந்நீதிகளில் உயர்வு நோக்கிய சலுகையுண்டு.

இந்நீதிக்குட்பட்டு ஓர் வழக்குத் தீர்க்கப்பட

வேண்டுமாயின்,

வழக்காளிகள் சமநிலைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும்.

இச் ‘சமன் செய்தல்’ நிகழ்ந்தாலே,

ஆய்வுக்குட்பட்டு வழக்கு முடிவைத் தரும்.

இன்றேல், முடிவு காணல் சாத்தியமில்லை.

இவ்வமைப்பை விளங்கியே கம்பன் வாலிவதையை

அமைத்துள்ளான்.

அதனாலேயே வழக்கு இன்றுவரை முடிவு காணப்பட முடியாமல் திகழ்கிறது.

கற்போர் மனதில், இராமன், வாலி இருவரும்

சமநிலைப்பட்டவராகத் தோற்றத் தரும்

வண்ணம் அற்புதமாய்க் கம்பன் அமைத்ததால்,

அறிஞர்கள் அவ்விருவரையும் சமநிலைப்படுத்தியே

வழக்கை ஆராயத் தலைப்படுகின்றனர்.

படலம் முழுவதும் ‘இச்சமப்படுத்தல்’ சாத்தியமற்றதாய்ச் சமைத்த

கம்பன் கைவண்ணம் வியக்கத் தக்கது.

வாலியும், இராமனும் ஒருவரையொருவர் மூன்று

நிலைகளிற் புரிந்து கொள்கின்றனர்.

இம் மூன்று நிலைப் புரிதலிலும்

இருவரும் சமப்படும் வகையில் ஒரு நிலையும்

அமையாதவாறு

கவனமாய்ப் பார்த்துக் கொள்கிறான் கம்பன்.

அம்மூன்று நிலைகளையும் ஆராய்வாம்.

முதல் நிலையில்
வாலி பற்றிய இராமனின் அபிப்பிராயம்
தம்பியின் மனைவியைக் கைப்பற்றி அவனைக் கொல்லத்
துணியும் மிருக நிலையில்
உள்ளவன் என்பதே.

‘சகோதரச் சண்டையில் இடை புகலாமோ?’ எனும்
இலக்குவன் கேள்விக்கு,

‘இப்பித்தாய விலங்கின் ஒழுக்கினைப் பேசலாமோ?’

எனும் இராமன் பதில்
வாலி பற்றிய அவன் முதல்நிலை அபிப்பிராயத்தைத்
தெளிவுபட வெளிப்படுத்தும்.

இம் முதல் நிலையில் இராமன் பற்றிய வாலியின்
அபிப்பிராயமோ,
தம்பிக்காகத் தன் இராச்சியம் துறந்த அதிமானுடன்
என்பதே.

‘சுக்கிரீவற்கு இராம, இலக்குவர் துணை வந்தார்’ எனும்
தாரையின் கூற்றுக்கு

‘ஏற்ற பேர் உலகெலாம் எய்தி ஈன்றவன்
மாற்றவன் ஏவ மற்றவன் தன் மைந்தற்கு
ஆற்றரும் உவகையால் அளித்த ஐயன்’

என வாலி பதிலிறுப்பது
வாலியின் இராமன் பற்றிய அபிப்பிராயத்திற்குச் சான்று.
எனவே,

முதல் நிலையில்,
மனிதன், மிருகம் என ஒருவருக்கொருவர் மாறுபட்டு
சமநிலை காணாது போகின்றனர்.

☆☆☆☆

இரண்டாம் நிலையில்
இராமன் அம்புபட்டு வீழ்ந்த வாலி
தன்மேல் அம்பு போட்டது நீதியோ? என
அறங்களை எடுத்துக்காட்டி வாதிகுகிறான்.
அந்நிலையில்,

நீதியுணர்ந்த வாலியை மாணுடன் எனக் கொள்கிறான்
இராமன்.

‘கலங்கலா அற நல்நெறி காண்டலில்
விலங்கலாமை விளங்கியது’

இராமனின் இக்கூற்று இரண்டாம் நிலையில் வாலி
பற்றிய அவன் பார்வையை விளக்குகின்றது.
ஆனால் இந்நிலையில் தன் செயலை நியாயப்
படுத்துவதற்காக
தன்னை விலங்கெனவே பேசுகிறான் வாலி.

‘மணமுமில்லை மறைநெறி வந்தன
குணமுமில்லை, உணர்வு சென்றுழிச் செல்லும்’

விலங்கொழுக்கே தன் ஒழுக்கென அவன் பேசுகிறான்.
இவ்விரண்டாவது நிலையிலும் இராமன் வாலியை
மனிதன் எனக் கொள்ள
வாலி தன்னை விலங்கெனக் கொள்வதால்
இங்கும் சமன் செய்யும் வாய்ப்புத் தவறுகின்றது.

☆☆☆☆

மூன்றாம் நிலையில்

‘அறமுணர்ந்த நீ விலங்கல்ல மனிதனே’ என வாலிக்கு
இராமன் எடுத்துக்காட்ட

வாலி, தான் மனிதன் என ஒத்துக் கொள்கிறான்.
தன்னை உணர்கிறான்.

இந்நிலையில், இராமன் பார்வையில் வாலி மனிதனாக,
மனித நிலையுற்ற வாலியோ,
உடனடியாய்

இராமனை மனிதரின் மேம்பட்ட தெய்வமாகக்
கருதுகிறான்.

‘மூவர் நீ, முதல்வன் நீ, முற்றும் நீ, மற்றும் நீ’

என இராமனை வாலி போற்றுவது
வாலி பார்வையில் இராமன் தெய்வமானதைத்
தெளிவாய்க் காட்டுகின்றது.

எனவே, இந்த மூன்றாம் நிலையிலும்

இராமன் பார்வையில் வாலி மனிதனாக
வாலி பார்வையில் இராமன் தெய்வமாவதால்
சமனிலைச் சாத்தியம் அற்றுப் போகிறது.

☆☆☆☆

இராமன், வாலி என்னும் இருவரும்
தாம் கொள்ளும் மூன்று மன நிலைகளிலும்,
ஒருவரை ஒருவர் உடன்பட்டு ஒரு சமநிலை
காணாததால்,
ஒத்த நிலையில் இவ்விருவரையும் வைத்து
வழக்காராயும் வாய்ப்பு அற்றுப் போகிறது.
இஃதே,
இன்றுவரை இவ்வழக்கு நீள்வதற்கான காரணம்.
வாதி, பிரதிவாதிகள் இருவரும்
ஒருவரை ஒருநிலை நிறுத்தி ஆராய
மற்றவர் மறுநிலை நிற்பதால்
இருவர் நிலையும் ஒத்துக் கூறுவதாகிய உலக நீதி
இருவர்க்கும் பொதுமை கண்டு கூறப்பட முடியாமல்
போகிறது.

இவ்வாறு,
இவ்வழக்கை கம்பன் ஆழ்ந்து சிந்தித்து அமைத்த விதம்
வியப்பிற்குரியது.

எனவே, வாலி வழக்கு என்றும் முழுமையாய்த்
தீர்க்கப்படப் போவதில்லை.

அதனால்,
சர்ச்சைக்குரியதாய் என்றும் நிலைத்து முடியா வழக்காய்
அறிஞர்க்கு இன்பம் தரப் போவது திண்ணம்.

☆☆☆☆

‘சேருதும் அமளி’

பேரின்பக் குறியீடே சிற்றின்பம்.

இது பெரியோர் முடிபு.

‘பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமாம்’

எனும் உந்தியார் அடி இதற்குச் சான்று.

அருள் நூல்களிலும் சிற்றின்பச் செய்திகள் வருவதன் அடிப்படை இஃதே.

சிற்றின்பம், பேரின்பம் எனும் வார்த்தைகளே,

இக்கருத்தை தெளிவுற விளக்கம் செய்யும்.

பேரின்பத்திற் போலவே சிற்றின்பத்திலும்

‘ஒன்றாதல்’ கைகூடுகின்றது.

சிற்றின்பத்தில்,

தலைவியின் பால் தலைவன் ஐம்புல ஒடுக்கம்

கொள்கிறான்.

‘கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றுஅறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள்’

எனும் வள்ளுவன் வாக்கு இதனை உறுதி செய்யும்.

பேரின்ப நிலையிலும் இந்த ஐம்புல ஒடுக்கம், இயல்பே.

தலைவன் தலைவியாய் ஆட்படுத்தலும் ஆட்படுதலும்

இவ்விரு நிலைக்கும் பொதுவானவை.

பேரின்பத்திலும், இறைவனைத் தலைவனாய்க் கொண்டு

அடியார்கள் தாம் தலைவியராய் ஆட்படுவர்.

அங்ஙனம் ஆட்படுவோர்,

அப்பேரின்ப நிலையை சிற்றின்ப நிலைகொண்டே

வெளிப்படுத்துவர்.

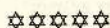
‘சிறையாரும் மடக்கினியே’

‘முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்’

‘கேட்டாயோ தோழி கிறி செய்த வாரொருவன்’

எனும் சம்பந்தர், அப்பர், மணிவாசகர் பாடல்கள்
இக்கருத்தை நிரூபணம் செய்யும் தக்க மேற்கோள்கள்.
இம்மரபு பற்றி,
கம்பனும் சிற்றின்ப வர்ணனையூடு பேரின்ப விளக்கம்
செய்கிறான்.

பாலகாண்ட உலாவியற் படலத்தில்
கம்பன் செய்யும் இவ்விளக்கம் அற்புதமானது.
அவ்வற்புதம் காண்பாம்.

வீதியுலாவரும் இராமனைக் கண்டு
மையலுறுகின்றனர் மிதிலைப் பெண்கள்.
அப்பெண்கள், தாப மிகுதியினால்
நினைத்தவையும், பேசியவையும், செய்தவையும்
இப்படலத்திற் கம்பனால் எடுத்தோதப்படுகின்றன.
அப்பெண்களின் மன; வாக்கு, காய
தாப வெளிப்பாடுகளைக் கூறும் இப்பாடல்கள்
வெளிப்படையாய்ச் சிற்றின்ப நிலை காட்டினும்
உள்ளீடாய்ப் பேரின்பக் குறிப்பைக் கொண்டவை.
இப் பெண்களுடு கம்பனால் விபரிக்கப்படுவது,
இறைதரிசனம் கிடைத்த ஆன்மாக்களின் ஏக்க நிலையே.
பார்வதியின் தலைவன் சிவன் என்பதறிந்தும்,
அவன் மேலே கொண்ட காதலால்,
அவன், தம் தலைவனாதல் வேண்டுமென,
அடியார்கள்
பெண்களாய்த் தமையமைத்துப் பாடுதல் போல,
சீதையின் மணாளனே இராமன் என்பது முடிவான
பின்னும்
இப்பெண்கள், இராமனைத் தம் தலைவனாக்கி,

அவன் மேல் மையல் கொண்டு வாடுவதாய்க்
கவிதை செய்கிறான், கம்பன்.
பலவாய் விரியும் அப்பாடல்களில்
குறித்த ஒரு பெண்ணின் செய்கையை
விளக்கம் செய்கிறதொரு கவிதை.

☆☆☆☆

உலாச் சென்ற இராமனைக் கண்டுவிட்ட ஒரு பெண்,
தன்னிரு கண்களையும் இறுக மூடிக் கொள்கிறாள்.
மூடியவள், அருகுற்ற தன் தோழியை வணங்கி
தன்னைப் பள்ளியறைக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி
வேண்டுகிறாள்.

‘கண் திறந்து நீயே பள்ளியறைக்குச் செல்லலாமே?’
எனக் கேட்ட தோழிக்கு,

‘உலா வந்த இராமனைக் கண்டேன்.

இமைகளாகிய இரு கதவங்களைக் கொண்ட
கண் எனும் வாயிலூடாக

அவ் வஞ்சக இராமன் என் நெஞ்சகம் புகுந்தான்.

மீட்டு அவன் வெளிப்போகாமல்

என் இமைக் கதவங்களைச் சிக்கென அடைத்து
விட்டேன்.

இப்போது

என் அகத்திருக்கும் அவனை அனுபவித்தல் வேண்டும்.

கண்கள் மூடியதால் பஞ்சணை சேர வழி தெரியாது
தவிக்கிறேன்.

தோழி! துணை செய்வையாயின் இருவரும் அவனை
அனுபவிக்கலாம்’

அவள் கூற்று கம்பன் கவியாய் வெளிப்படுகின்றது.

‘மைக்கருங் கூந்தல், செவ்வாய், வாணுதல் ஒருத்தி உள்ளம்
நெக்கனள் உருகுகின்றாள், “நெஞ்சிடை வஞ்சன் வந்து
புக்கனன் போகா வண்ணம் கண் எனும் புலம் கொள்

வாயில்

சிக்கென அடைத்தேன் தோழி, சேருதும் அமளி” என்றாள்’.

இப்பாடலில் கம்பன் பேரின்ப நிலையை எடுத்துக் காட்டுமாற்றை ஆராய்வாம்.

முற்றாய்ச் சிற்றின்ப நிலையை எடுத்துக் காட்டும் இப்பாடலில்,

ஈற்றடியைத் திட்டமிட்டு அமைத்து

பேரின்ப நிலையை வெளிப்படுத்துகிறான் கம்பன்.

தான் விரும்பும் தலைவனை,

தன் தனியுடைமையாய் நினைப்பது பெண்ணியல்பு.

இங்கோ,

‘என்னைப் பஞ்சனைக்கு அழைத்துச் செல். அவனை அனுபவிக்கப் போகிறேன்’

என்று சொல்ல வேண்டிய அப்பெண்

‘அனுபவிப்போம்’ என

தோழியையும் உளப்படுத்திப் பன்மையிற் கூறுதல் உலகியல் முரணாகும்.

செயலாலன்றி,

மனம், வாக்குக்களாற் கூட

ஒரு தலைவன் பிற பெண்கள் பால் மையலுறுவதை ஓர் தலைவி பொறாள்.

இந்நிலையை,

வள்ளுவனின் ‘புலவி நுணுக்கம்’ அழகுற விளக்கம் செய்யும்.

இங்கோ,

தான் விரும்பும் தலைவனை அனுபவிக்க,

தன் தோழியையும் அழைக்கிறாள் தலைவி.

‘சேருதும் அமளி’ என

இவ்வழைப்பினை வெளிப்படுத்தும் ஈற்றடிச் சொற்களே இச்சிற்றின்பப் பாடலில் பேரின்ப நிலையை விளக்கம் செய்கின்றன.

பேரின்பத்தில் தலைவனாம் இறைவன் ஒருவனே.

தலைவியராய ஆன்மாக்களோ பல.

‘ஒன்றாயும் பலவாயும் நிற்க வல்லவனாகிய

எங்கும் நிறைந்த இறைவன்

அனைவரையும் தனித்தனி ஆள்வன்’ எனும்

உறுதியினால்

பேரின்பத் தலைவியர்

சிற்றின்பத் தலைவியரின் மாறுபட்டு

பக்குவப்பட்ட அனைவரையும்

அவ்வின்ப நிலையில் ஒன்றுபட அழைப்பது இயல்பு.

‘வாழ்த்தி வணங்குவேன்’ என்னாது ‘வணங்குவாம்’

என்ற சேக்கிழாரும்.

‘பக்தர்காள் இங்கே வம்மின், நீர் உங்கள் பாசந் தீர்ப்

பணிமினோ’ என்ற

மணிவாசகரும்

‘அன்னவர்க்கே சரண் நானே’ என்னாமல் ‘நாங்களே’

என்ற கம்பனும்

இச்சங்கம நிலைக்குச் சான்றாவர்.

கம்பனின் இத்தலைவியும்

தன் தோழியை

தலைவனோடு இன்பம் துய்க்க அழைக்கிறாள்.

அவ்வழைப்பை,

ஈற்றடியில் வரும் ‘சேருதும்’ எனும் வார்த்தையில்

வெளிப்படுத்தி

தோழியையும் தன் தலைவனோடு இத்தலைவி இன்பம்

துய்க்க அழைப்பதால்

இவளும்

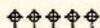
பேரின்ப நிலையில் நிற்கும் தலைவியே என நமக்கு

உணர்த்தி

இப்பாடலைப் பேரின்ப நிலைக்கு உயர்த்துகிறான்

கம்பன்.

சிற்றின்பமாய் அமைந்த மூவடிகளையும்
ஈற்றடியின் ஒரு சொல்லால்
பேரின்பப் பொருள் கொள்ள வைப்பது
கம்பனின் கைவண்ணமே.

செங்கை பங்கயம்

ஒரு நாட்டின் சிறப்பை வர்ணிக்கப்புகும் புலவர்கள்
பல்லாற்றானும்

அந்நாட்டிலுள்ள அனைத்திலும் மலர்ச்சியைக் காட்ட
முனைவர்.

வயல்கள், சோலைகள், ஆடவர், மகளிர் என
அனைவரினதும் நிறைநிலையை
மலர்ச்சியாய்ப்

பலகாட்சிகளுடும் வெளிப்படுத்துவர்.

கம்பனும்

இவ்வாறே அயோத்தியின் சிறப்பைப் பல கற்பனைக்
காட்சிகளுடு

விதிமுகத்தான் கூறத் தலைப்படுகிறான்.

கற்பனை கடலெனப் பெருகுகின்றது.

வர்ணனைப் பாடல்கள் ஆயிரமாய் விரிந்தும்,
கம்பனுக்குத் திருப்தியில்லை.

வம்பனல்லவா?

புதுமை செய்ய விரும்புகிறான்.

செங்கோன் மன்னவர் நாட்டில் வெளிப்படும்
மலர்ச்சியை

இஃதே போல்

பல புலவர்களும் பாடியிருப்பதால்

அந்நெறியினின்றும் மாறுபட்டு

பாடத் தலைப்படுகின்றான்.

மலர்ச்சியை எதிர்முகத்தான் கூறும்

கவிதையொன்றை

கோசல வர்ணனைப் பாடல்களுள் அமைக்கிறான்.

அவ்வற்புதப் பாடல் காண்பாம்.

தசரதன் தன் செங்கோலாட்சியால்
கோசலத்தில்

கூம்புதல் எங்குமின்றி

அனைத்துமே மலர்ந்திருக்கின்றன.

எனவே,

மலர்ச்சியை அன்றிக் கூம்புதலை அந்நாட்டில்

காட்டுதலே

புதுமை எனக் கருதுகிறான்

கம்பன்.

‘அக் கூம்புதலும்

நாட்டின் செழிப்பை வெளிப்படுத்த வேண்டும்’

இஃது அவன் எண்ணம்.

செழிப்பை வெளிப்படுத்தும் கூம்புதலைத் தேடுகிறான்

அவன்.

கம்பனுக்கா காட்சி கிடைக்காது?

அற்புதமான ஓர் கற்பனை வாய்க்கக்

கவிதை பிறக்கிறது.

☆☆☆☆

அயோத்தி.

மக்கள் வாழும் செழிப்புற்ற ஒரு வீதி.

மாலை நேரம்.

தன் பிள்ளைக்கு உணவூட்ட விழையும் ஓர் தாய்,

பூரண சந்திரன் போலப் பொலிந்து நிற்கும்

அக் குழந்தையை

தன் சிற்றிடையில் இருத்தி

நிலாக்காட்டிச் சோறூட்ட முனைகிறாள்.

இஃதே

கம்பன் கைக்கொண்ட காட்சி.

‘இக் காட்சியில் கூம்புதலுக்கு எங்கே இடம்?’
நம்மனம் வியக்கிறது.

கம்பனோ

அவ்விடத்துக்கே நம்மைக் கைப்பிடித்து அழைத்துச்
செல்கிறான்.

தாயின் சிற்றிடையில் குழந்தை.

அதனை அணைத்துள்ள அவள் கையில்
ஒரு பொற்கிண்ணம்.

அக் கிண்ணத்தில் அன்னமிட்டு

குழந்தையின் விருப்புக்கேற்ப அதனுடன்
பாலும் சர்க்கரையும் சேர்த்து

குழந்தையின் நலன் கருதி

அக்கிண்ணச் சோற்றைத் தன் வண்ணக் கையால்
இறுகப் பிசைகிறாள் அத்தாய்.

தனக்காகத் தாய் பிசையும் அமிழ்து கண்டு
பசி மிக,

மழலையின் சிறுவாயினின்றும்

அமுதநீர் மாலையாய் வழியத் தொடங்குகிறது.

குழந்தையின் மார்பிலோ

காவல் வேண்டி

திருமாலின் பஞ்சாயுதங்களை ஒன்றாக்கி

தாயிட்ட ஐம்படைத்தாலி.

உணவை உடன்வேண்டி அங்குமிங்குமாய்க் குழந்தை
அசைய

அவ்வசைவிற்கேற்ப அசையும்

அப்பொற்றாலிக்குப் போட்டியாய்

மழலையின் வாயினின்று ஒழுகும்

அமுதநீர் மாலையும் அசைந்திட

மகவிற்குப் பாற்சோறு ஊட்டுகிறாள் அவள்.

இக் காட்சியைக் கவிதையாக்குகிறான் கம்பன்.

“தாலி ஐம்படை தழுவ மாப்பிடை
மாலை வாய் அமுது ஓமுகு மக்களைப்
பாலின் ஊட்டுவார்.”

இதுவரை

இக்காட்சியூடு செழிப்பைக் கண்ட கம்பன்
திடீரெனச் சிலிர்க்கிறான்.

அயோத்தியில் அதுவரை காணாத குவிதலைக்
கண்டதே, சிலிர்ப்பின் காரணம்.

இக்காட்சியில் குவிதல் எங்கே?

விளக்கும் வகையில்

கம்பன்கவி தொடர்கிறது.

பிள்ளையின்

பசிவேட்கை கண்ட தாய்

அது தீர்க்க எண்ணி

இதுவரை தான் பிசைந்த சோற்றைக்

குழந்தையின் குமுத வாய்க்குள் செலுத்தக் கருதி

அச்சோற்றின் ஒரு சிறு பகுதியை,

தன் நுனிக்கைக்குக் கொண்டு வந்து

குழந்தையின் முகம் நோக்கி நீட்டுகிறாள்.

எண்ணத்தை வெளிப்படுத்த இடங்கிடைத்ததில்

கம்பனுக்கு மகிழ்ச்சி.

அயோத்தி முழுவதும் குவிவைத் தேடிய கம்பன்

முதன் முறையாய்,

உணவூட்டும் தாயின் கைக்குவிவைக் கண்டு

‘இஃதொன்றே அயோத்தியில் குவிந்துள்ளது.

மற்றவை அனைத்திலும் மலர்ச்சியே’

என

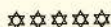
அயோத்தியின் சிறப்பை

எதிர்முகத்தான் காட்டி

நிறைவு கொள்கிறான்,
 இராமன் பிறக்கப்போகும் நாட்டில்
 இக்குவிதல் தானும் இருக்கலாமா?
 கம்பன் மனதில் கேள்வி,
 இக்குவிதலுக்கும்
 கற்பனையாய்த் தக்கதோர் காரணம் தேடுகிறான்.
 கிடைத்த கற்பனை கவிதையாய் விரிகிறது.
 இதோ அக்காரணம்,
 சோற்றைப் பிசைதலே கடுஞ்செயலாக
 தன் இயல்பான மென்மையால்
 அந்த இளந்தாயின்
 வெண் கை செங்கையாகித்
 தாமரைபோற் காட்சி தருகிறது.
 செழிப்புற்ற குழந்தையின் முகமோ
 பூரண சந்திரனாய்ப் பொலிவுற்றுக் கிடக்கிறது.
 இவ்விரு நிலையையும் காட்டிய கம்பன்,
 'கையாகிய தாமரை
 முகமாகிய சந்திரனை நெருங்கினால்
 குவிதல் இயல்பன்றோ?'
 எனக்கேட்டு
 சந்திரனைக் கண்டு குவியும் தாமரையின்
 இயல்பு பற்றியே இக்கை குவிந்தது.
 அன்றேல்
 இக்குவிதலும் அயோத்தியிலிருக்க இடமில்லை
 எனக்கூறி,
 அயோத்தியின் சிறப்பை
 உச்சநிலைக்கு உயர்த்தி விடுகிறான்.
 கவிதை பூரணமாகிறது.

தாலி ஐம்படை தழுவ மார்பிடை
 மாலை வாய் அழுது ஓழுகு மக்களைப்
 பாலின் ஊட்டுவார் செங்கை பங்கயம்
 வால் நிலா உறக் குவிவ மானுமே.

கவிச் சக்கரவர்த்தியைக் கற்பனைச் சக்கரவர்த்தியாய்க்
 காட்டும் இக்கவிதை
 எண்ணி எண்ணி மகிழ்த்தக்கதன்றோ?

புகையும் புருடார்த்தமும்

அறம்.

இஃது முனிவர்தம் நூலால் ஓரளவு விளங்கப்படினும்
இன்றுவரை முற்றாய் விளங்கப்படாத பொருளே.
இதனை,

‘அமரராலும் அறியொணாதது’

எனப் பேசுவார் கச்சியப்பர்.

‘இறைவனின் அங்கங்கள்’

என பரிமேலழகர் உரைப்பர்.

நூல்களால் விளங்கும் வகையில்

அறம் என்பது இயற்கையே.

இயற்கையோடு ஒத்திருத்தலும்

இயற்கை முரண்களை விலத்துதலுமே

அறம் என நூல்கள் பேசும்.

அறமாவது,

‘அறநூல்கள்

விதித்தன செய்தலும்

விலக்கியன ஒழித்தலுமாம்’

என்பார் பரிமேலழகர்.

இயற்கையே அறம் என்பதால்

அதனோடு ஒத்தவர்கள் உயர்ச்சி பெற்றனர்.

முரண்பட்டவர் எத்துணை சிறப்பமையினும்

தாழ்ச்சியுற்றனர்.

இயற்கையே இறைவன் என்றுணர்ந்தார்க்கு

அவ்வியற்கை அமைப்பிலேயே,

நல்லாரைக் காத்தலும்

அல்லாரை அழித்தலும் நடப்பது,

தெற்றென விளங்கும்.

இயற்கையில் மாற்றங்கள் அமைத்து

பாண்டவர் வெற்றியுறவும்
 கௌரவர் தோல்வியுறவும்
 பரந்தாமன் செய்தமையைப் பாரதம் பேசும்.
 இயற்கையே வடிவான இவ்வறத்தினைப் பாடுதலே
 கம்பனின் நோக்கமுமாம்.
 தன் காவியத்தில்
 அறத்தின் நிலைக்களமாய் அயோத்தியையும்
 மறத்தின் நிலைக்களமாய் இலங்கையையும்
 அமைக்கிறான் அவன்.
 இவ்விரு நாடுகளின் அற, மற நிலைகளை
 இயற்கை வர்ணிப்பூடே
 கம்பன் காட்டும் திறன் இரசிக்கத்தக்கது.
 இத்திறம் காண்பாம்.

☆☆☆☆

அயோத்தி.

தசரதனால் அறநெறி நிறுத்தப்பட்ட நாடு.

ஏகம் முதல் கல்வி முளைத்து எழுந்து எண்ணில் கேள்வி
 ஆகம் முதல் திண் பணை போக்கி அருந் தவத்தின்
 சாகம் தழைத்து அன்பு அரும்பித் தருமம் மலர்ந்து
 போகம் கனி ஒன்று பழுத்தது போலும் அன்றே.

என அயோத்தியின் அறநிலையைப் பேசிய கம்பன்
 அதற்கு நேரெதிராய்
 'அறம் புகாத நாடு' என இலங்கையைச் சுட்டுவன்

கறங்கு கால் புகா; கதிரவன் ஒளி புகா; மறலி
 மறம் புகாது; இனி வானவர் புகார் என்கை வம்பே!
 திறம்பு காலத்துள் யாவையும் சிதையினும், சிதையா
 அறம் புகாது இந்த அணி மதிள் கிடக்கை நின்று
 அகத்தின்!

அறம், மறம் என
 ஒன்றுக்கொன்று முரண்நிலை கொண்டு
 இவ்விரு நாடுகள் இருப்பினும்

இவ்விரு நாடுகளிலும் செழிப்பைக் காட்ட வேண்டிய நிலை கம்பனுக்கு.

அறத்தால் செழிப்புற்ற நாடொன்று.

இராவணன் மறத்தால் செழிப்புற்ற நாடு மற்றொன்று. தசரதனின் செங்கோலாட்சியால்,

‘இல்லாரும் இல்லை, உடையாரும் இல்லை’ என எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும் எய்த

செழித்துக் கிடக்கிறது அயோத்தி.

இராவணன்தன் மறத்துக்கஞ்சி,

தேவர் தந்த வரத்தாலும்,

இராவணன் அபகரித்த குபேரனின் செல்வத்தாலும்

‘களிக்கின்றார் அலால் கவல்கின்றார்’ ஒருவரின்றி மகிழ்ந்து கிடக்கிறது இலங்கை.

இரு நாடுகளிலும், செல்வத்திற்கோ, மகிழ்ச்சிக்கோ பஞ்சமில்லை.

இவ்விரு நாடுகளினதும் செழிப்பினை

தன் வர்ணனைப் பாடல்களால்

நம் கண் முன் கொணர்வான் கம்பன்,

இவ்விரு நாடுகளும் ஒத்து உயர்ந்து நிற்பினும்

காவிய முடிவில்

இலங்கை சிதைவுற்று அழிய

அயோத்தி செழிப்புற்று நிலைக்கிறது.

காரணம்

இலங்கையில் நின்ற மறமும்

அயோத்தியில் நின்ற அறமுமே

என்பான் கம்பன்.

முதல் நாட் போரில்

தோற்று நிற்கும் இராவணனைக் கண்டு,

‘அறங் கடந்தவர் செயலிது’ என

உலகம் ஆர்த்ததாய்ச்

சுட்டும் கம்பன்,

இலங்கையின் தோல்விக்கு

அறமீறலையே காரணமாய்க் காட்டுவன்.

முதல்நாட் போரில்

இராவணனை நோக்கிப் பேசும் இராமன்

‘அறத்தினாலன்றி அமராக்கும் அருஞ்சமர் கடத்தல்
மறத்தினால் அரிது’

எனப் பேசுவதாய்க் காட்டி,
‘இராமனின் வெற்றிக்கு அறமே காரணம்’
என்பதையும் வலியுறுத்துவன்.

இங்ஙனம்
இராவணனால் மறம் நிலைத்த இலங்கையினதும்
தசரதன், இராமன் போன்றோரால் அறம் நிலைத்த
அயோத்தியினதும்
செழிப்பைப் பலவாற்றானும் பாடிய கம்பன்,
அச்செழிப்பினூடே
அயோத்தியின் அறத்தையும்
இலங்கையின் மறத்தையும்
சுட்ட நினைக்கிறான்.
இரு நாடுகளிலும்
குறித்த ஒரே விடயத்தை
வர்ணித்துப் பாடி,
அவ்வர்ணனை வேறுபாட்டில்
அந்நாட்டின் அற, மற வேறுபாடுகளை
எடுத்துக் காட்டுகிறான்.
ஒரே வர்ணனையூடு
இரு நாடுகளினதும் தன்மையை
கம்பன் வேறுபடுத்துவது,
நுட்பமாய் எண்ணி இரசிக்கத் தக்கது.

☆☆☆☆

மக்கள் பரவனையால்
நாட்டில் எழும் புகை
முகில்களோடு கலந்து
எது புகை? எது முகில்? எனத் தெரியாதவாறு,
மயங்கச் செய்தலையே

இருநாடுகளிலும் பாடும் ஒரே வர்ணனையாய்க்
கம்பன் எடுத்துக் கொள்கிறான்.
முதலில் அயோத்தியில் அவன் காட்டும் அவ்வர்ணனை.

☆☆☆☆

அயோத்தி,
தங்களை அழகு செய்யும் பெண்கள்
தம் கூந்தலை வாசனை செய்வதற்காய்
இடும் அகிற்புகை ஒருபுறம்,
வேறு சில பெண்கள்
விருந்தினர்களை உபசரிப்பதற்காய்
அறுசுவை உண்டி சமைக்கக்
கிளம்பும் அட்டிற் புகை மறுபுறம்
கரும்பிற் சாறெடுத்துக் காய்ச்சும் ஆலைகளிலிருந்து
பரவும் நறும்புகை மற்றொரு புறம்.
யாக சாலைகளிலிருந்து கிளம்பும்
வேள்விப்புகை வேறொரு புறம்.
இந்நாற்புகையும் ஒன்று திரண்டு
எது புகை? எது முகில்? எனத் தெரியாத வண்ணம்
அயோத்தி கிடந்ததெனத்
தன் கவியைப் படைக்கிறான் கம்பன்.

அகில் இடும் புகை, அட்டில் இடும் புகை,
நகல் இன் ஆலை நறும் புகை, நான் மறை
புகலும் வேள்வியில் பூம்புகையோடு அளாய்
முகிலின் விம்மி, முயங்கின எங்கணும்.

இது அயோத்தியில் அவன் காட்டும் புகை வர்ணனை.

☆☆☆☆

இலங்கையில் வேறுவிதமாய்,
இதே புகை, முகில் மயக்கத்தைக்
காட்டுகிறான் கம்பன்.

☆☆☆☆

இலங்கை.

வானுயர நிற்கும் மாடங்கள்.

அம்மாடங்களில்

மகிழ்வுற்றிருக்கும் பெண்கள், மகிழ்ந்து இசைக்கும்

வீணை ஒலியில்

கடலொலி மறைந்து போகிறது.

அம் மகிழ் நிலையில் இருக்கும் மகளிர்

தம் கூந்தலை வாசனையூட்டுதற்காய்

இடும் அகிற்புகை,

மாடங்களின் வழி வெளியேறி

எது புகை? எது முகில்? எனத் தெரியாதபடி

மயக்குகிறது.

இதோ கம்பன் கவிதை.

மகர வீணையின் மந்திர கீதத்து மறைந்த,

சகர வேலையின் ஆர்கலி, திசைமுகம் தடவும்

சிகர மாளிகைத் தலம்தொறும் தெரிவையர் தீற்றும்

அகரு தூமத்தின் அமுந்தின, முகிற்குலம் அனைத்தும்.

புகையும் முகிலும் மயங்குவதான

இவ்விரு பாடல்களினூடு

அற,மற வேறுபாடுகள் தெரிவது எங்ஙனம்?

குறிப்பால்,

கம்பன் அஃது உணர்த்துவது ஆராய்வாம்.

☆☆☆☆

அயோத்தியில் எழுந்தவை நால் வகைப் புகைகள்.

அவை,

அட்டிற் புகை,

ஆலைப் புகை,

அகிற் புகை,

வேள்விப் புகை என்பன.

இந் நாற்புகையும்

புருடார்த்தங்கள் நான்கையும் சுட்டி நிற்கின்றன.

விருந்தோம்புதலால் வெளிப்படும் அட்டிற்புகை
 அறத்தினையும்,
 தொழிற்றிறத்தை உணர்த்தும் ஆலைப் புகை
 பொருளினையும்,
 பெண்களிடும் அகிற்புகை இன்பத்தையும்,
 வேள்விப் புகை வீடு நோக்கிய முயற்சியையும்
 வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.
 அறத்தின் வழி பொருளும்
 அப்பொருள் வழி இன்பமும்
 அதன் பயனாய் வீடும்
 விளைந்து நிற்கும் அயோத்தியில்
 அறமுறைமையைக் காண்கிறோம்.
 இலங்கையிலோ எழுந்தது ஒரே புகை
 அது, அங்கு பெண்களிடும் அகிற்புகை.
 அப்புகை
 இன்பத்தை மாத்திரமே சுட்டுகிறது.
 இதனால்,
 அந்நாட்டில்
 அறம், பொருள், வீடு பற்றிய சிந்தனையின்றி
 இன்பம் மாத்திரம் நிலைத்ததைக் கம்பன் காட்டுகிறான்.
 அங்கு அறமின்மையால்
 வீடு பற்றிய எண்ணமில்லை.
 இருந்த பொருளோ மறத்தினால் விளைந்தது.
 முடிவில் நின்றது,
 அடிப்படைகள் ஏதுமில்லா இன்பமே.
 இதனால் இலங்கையின் மறநிலை வெளிப் படுத்தப்
 படுகிறது.

☆☆☆☆☆

இரு நாடுகளிலும்
 முகிலும் புகையும் கலக்கும்
 வர்ணனையைப் பாடினும்,

அப்புகையின் வழியே
 அயோத்தியில் அறம் நிலைத்தமையையும்
 இலங்கையில் மறம் நிலைத்தமையையும்,
 குறிப்பாய்க் கம்பன் காட்டிவிட,
 அயோத்தியின் வாழ்வினதும்
 இலங்கையின் தாழ்வினதும்
 காரணங்கள் நமக்குச் சொல்லாமற் புரிகின்றன.
 கம்பன் ஆற்றல் கண்டு
 வியந்து போகிறோம்.

வெண்மையும் நுண்மையும்

தமிழ்மொழி பல்லாயிரம் சொற்களைத் தன்னகத்
தடக்கியது.

அச் சொற்களிலே பெரும்பாலானவை பல பொருள்
தந்து நிற்கின்றன.

விரிந்த பொருள்களை உள்ளடக்கிய குறியீடுகளைய்
நம் எண்ணத்தைப் பொதிந்து வைக்க இடமளிப்பவை
இவை.

இச் சொற்களே கவிஞர்களின் கைம்முதல்.

இச் சொற்களின் துணை கொண்டு,

சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்ட பொருள்களையும்
நம் கைக்கொண்டு தரும் சித்து விளையாட்டில்
கைதேர்ந்தவர்கள் நம் கவிதைச் சித்தர்கள்.

அவர்கள் கையாள்கையில் மயங்கி,

சில் வகைச் சொற்கள் பல்வகைப் பொருள் தந்து,

அவர்க்கு ஏவல் செய்து நிற்கும்.

சாதாரண கவிஞர்களுக்கே ஏவல் செய்யும் இச் சொற்கள்
கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் கைவயப்பட்டால்,

விந்தை பல புரிவது வியப்பன்றே.

வேறு வேறு இடங்களில் ஒரே சொல் பல பொருள்
தரும்படி.

பிற கவிஞர்கள் அமைத்துக் காட்ட,

கவிச் சக்கரவர்த்தியோ,

ஒரே பாட்டில் இரண்டிடங்களில் வரும் ஒரே
சொல்விற்கு

அச் சொல்லுக்குரிய பொருட்கள் அனைத்தும்

அவ்விரண்டிடத்திலும் பொருந்துமாறு அமைத்து விந்தை
செய்கிறான்.

அந்த அற்புதக் கவிதை காண்பாம்.

அவதார புருஷன்,
 இராம காதையின் நாயகன்,
 காசில் கொற்றத்து இராமன்,
 அவதரிக்கப்போகும் பேறு பெற்ற நாடு கோசலம்.
 இவ்வரிய வாய்ப்பைப் பெற, அக்கோசலம் எத்துணைத்
 தவம் இயற்றியிருத்தல் வேண்டும்?
 ஒரு நாட்டின் தவ வெளிப்பாடு அதன் செழிப்பன்றோ?
 கோசலத்தில் அச்செழிப்பைப் பல்லாற்றானும் காட்டி
 வந்த கம்பன்.
 ஆயர்பாடியில் ஒரு பெண் தயிர் கடையும் காட்சியை
 விபரிப்பதாய்
 அவ்வரிய கவிதையை அமைத்துள்ளான்.

☆☆☆☆

பெரியதோர் பானையிலே தயிரிட்டு,
 வடம் பிடித்துத் தயிர் கடையின்றாள்
 இளமை பொருந்திய ஓர் ஆயர் குலப் பெண்.
 அப்பெண் தயிரைக் கடைய,
 மத்தினால் மொத்துண்ட தயிரில் ஓசை கிளம்புகின்றது.
 கயிறைசைத்துத் தயிர் கடையும் ஆயர்குலப் பெண்ணின்
 கைகளிற் சங்கு வளைகள்.
 தயிர் கடையும் அவள் கைகள் அசைய அசைய
 அவள் கைகளிலுள்ள வளைகள் ஒன்றோடொன்று
 மோதுவதால்,
 அவையும் ஓசை செய்கின்றன.
 'வளையோசையில் தயிரின் அலையோசை அடங்கிற்று'
 என்றான் கம்பன்.
 இவ்வாறு தயிர்கடையும் அப்பெண்ணின் சிற்றிடை,
 அவள் கையசைவிற்கேற்ப மெய்யசைவதால்
 வருந்தி வாடுகிறது.
 அசைவுறும் இடையின் வருத்தம் வணக்கமாய்த் தோன்ற,
 அக்காட்சியைக் கவிதையாக்குகிறான் கம்பன்.

தோயும் வெண் தயிர் மத்தொலி துள்ளல் போய்
மாய வெள்வளை வாய் விட்டு அரற்றவும்
தேயும் நுண்ணிடை சென்று வணங்கவும்
ஆய மங்கையர் அங்கை வருந்துவர்.

தயிரை வெண் தயிர் என்றும்
வளையை வெள்வளை என்றும்
இப்பாடலில் 'வெண்மை' என்ற சொல்லை இருமுறை
புகுத்துகிறான் கம்பன்.
வெண்மை எனும் சொல்லிற்கு அகராதிகள் தரும்
பொருள்கள் மூன்று.
வெண்மையாகிய நிறம், இளமை, அறியாமை.
இம் முப்பொருளையும்
அச்சொல்லைத் தான் பயன்படுத்தும் இரு இடங்களிலும்
பொருத்திப் பொருள் காணுமாறு அமைத்து,
கற்றோரைக் களிக்கச் செய்கிறான் கம்பன்.

☆☆☆☆

முதலில்,
வெண்மை நிறம் பொருந்துமாற்றைக் காண்பாம்.
இப்பொருள் சிந்தனைக்கிடமின்றி எளிமையாய் இரு
இடங்களிலும் பொருந்தி நிற்கிறது.
தயிரது வெண்மை தெரிந்ததே,
ஆயர்பெண் கைகளிலிடுவது சங்கு வளைகளாதலால்
அதனது வெண்மையும் வெளிப்படையே.
அவ் வளையோசையில் தயிரோசை மாய்ந்து போவதால்
'ஒலி துள்ளல் போய் மாய' என்ற பொருளும்
அவ்வளைகள் அசையும் வேகத்தால்
அவை இருப்பது போன்றும், இல்லாதது போன்றும்
மாயத் தோற்றத் தருவதால்,
'மாய வெள்வளை' என்ற பொருளும் தர
'மாய' என்ற சொல்லை

இரு பொருள்களில் கம்பன் பயன்படுத்தியமையும்
நயப்பிற்குரியதே.

☆☆☆☆

இனி வெண்மைக்கு,
இளமையெனும் பொருள் பொருந்துமாற்றைக் காண்பாம்.
வெண்மைக்கு 'இளமை' என்ற பொருள் கொள்ள,
வெண்தயிர் எனும் சொல், 'இளந்தயிர்' எனப் பொருள்
தருகிறது.

இக்கருத்து,
'நாம் வலிந்து பொருள் கொள்வதாய் ஆகுமோ?' எனின்,
ஆகாது.

முதிர்ந்த தயிர் செந்நிறங் கொண்டது.

'செந்தயிர்க் கண்டம் கண்டம் இடை இடை செறிந்த
சோற்றில்'

என்று பிறிதோரிடத்தில் கம்பனே இதை எடுத்துக்
காட்டுகிறான்.

முதிர்ந்த தயிர் கடைந்ததும் வெண்ணெயை
வெளிப்படுத்தும்.

'இப்பெண்ணோ இடை வருந்த நீண்ட நேரம் தயிர்
கடைகின்றாள்,' என்கிறான் கம்பன்.

அவள் இளமை காரணமாய் அனுபவம் இன்றி
தன்னைப் போல், முதிர்ச்சியுறாத தயிரினை முனைந்து
கடைவதால்

வெண்ணெய் வெளிப்படவில்லை.

இதனாலும் கடையப்படுவது இளந்தயிரென
உறுதியாகிறது.

இனி,

சடப்பொருளாகிய வளைக்கு,

'இளமை' பொருந்துமோ? எனிற் பொருந்தும்.

இளமை மிக்கவர்கள் அணியும் ஆடை, அணிகலன்கள்
அவர்தம் இளமையை வாங்கி இளமையுற்றுத்
தோன்றுதல் கண்கூடு.

ஆகவே,
அப்பெண்ணின் இளமையை வளையிலேற்றி,
'இளவளை' எனப் பொருள் கொள்ளச் செய்கிறான்
கம்பன்.

☆☆☆☆

வேண்மையின் இவ்விரண்டு பொருள்களும் பொருந்திப்
போக,

'அறியாமை' எனும் மூன்றாம் பொருள் அமையாது
இடையூறு செய்யுமாப் போலத் தோன்றுகிறது.
தயிர், வளை ஆகிய இவ்விரண்டும் சடப் பொருள்கள்.
அறிவு, அறியாமை இரண்டுமற்ற சடப் பொருள்களில்
அறியாமை எனும் பொருளைப் பொருத்துவது
எங்ஙனம்?

விந்தை செய்கிறான் கம்பன்.

இவ்விடத்தில்,

மறை பொருளாய் ஓர் பேருண்மையைப் பிறிதுமொழிந்து,
விளக்கம் செய்கிறான் அவன்.

வாழ்வில் நாம் அடையும் இன்ப, துன்பங்கட்கு
காரணமாய் அமைவது முன்னை வினையே.

நுண்ணறிவாளர்கள் இவ்வுண்மையை உணர்ந்து
கொள்வர்.

துன்பம் தம்மைத் தாக்கும்போது, வீணே புலம்பித்
திரியாது,

அவன்தான் வணங்கி அருள் பெற்று

அவ்வினையை அனுபவித்துக் கடப்பர்.

அறிவற்ற மூடர்களோ,

விதியுணராது துன்பங்கண்டு புலம்பித் தீர்ப்பர்.

விதியின் இயல்பை,

அறிவோர் அறிவர்.

அறியார் அறியாரே.

இஃதாயற்கை.

இப்பாடலிலே துன்பத்தால் தாக்குறும் பொருட்கள்
மூன்று.

கடைவதால் துன்புறும் தயிர்.

அலைவதால் துன்புறும் வளை.

அசைவதால் துன்புறும் இடை.

தயிராயின் கடை படுதல் அதன் விதி.

வளையாயின் அலைவுறுதல் அதன் விதி.

இடையாயின் அசைவுறுதல் அதன் விதி.

ஆனால்,

இங்கு தம் விதியறியாது தயிரும், வளையும்

கடைதல் பற்றியும், அலைதல் பற்றியும்

வாய்விட்டு அலறுகின்றன.

இஃது அறியார் செயலன்றோ?

விதியினை வணங்கிக் கடக்கவறியா இவ்விரண்டையும்

அறிவற்றவை எனப் பொருள் படும்படி

‘வெண் தயிர்,’ ‘வெள் வளை’ எனக்கூறி

அவற்றில் ‘அறியாமை’ எனம் பொருளேற்றி நயக்கச்

செய்கிறான் கம்பன்.

ஆயப் பெண்ணின் இடையோ,

அசைவது தன் விதி என உணர்ந்து,

புலம்பாது அத்துன்பத்தைக் கடக்க வணங்கி நிற்கிறது.

விதியுணர்ந்த அவ்விடையை ‘நுண் இடை’ எனப்பாடி,

ஏற்றி உணரப்பட்ட அதன் அறிவின் திறத்தையும்,

இளம் பெண்ணின் அங்கலட்சணத்திற்கேற்ப,

சுருங்கி நிற்கும் அவ்விடையின்

அழகின் திறத்தையும்

‘நுண்மை’ என்ற ஒரே சொல்லிலடக்கி

நம்மை மகிழ்விக்கின்றான் கம்பநாடன்.

இவ்வாறு,

ஒரு சொல்லின் முழுப் பொருளையும்

அச்சொல் வரும் இருவிடங்களிலும் வருவித்து,

நயக்கச் செய்யும் கம்பன் கவித் திறம்

கற்றோர் இதயத்தைக் களிக்கச் நுழுகிறது.

உண்மையும் உவமையும்

நடுக்காடு.

மன்னன் தசரதன் காத்திருக்கிறான்.

நாட்டினுள் புகுந்து, மக்களை வருத்தும் விலங்குகளைக் கொல்வதற்காக,

யானையொன்று நீர் அருந்துமாப் போற் சத்தம், புதரொன்றுள் மறைந்திருந்த தசரதன் காதில் விழுகிறது. அது விழ,

‘வந்தது யானையே!’ எனும் முடிவொடு சத்தத்தைக் கொண்டு குறியமைத்துக் கணை தொடுக்கிறான் அவன்.

‘சதக்’ என்று அம்பு பாயும் சத்தம்.

சத்தத்தைத் தொடர்ந்து,

ஒரு யானையின் பிளிறலை எதிர்பார்த்த தசரதனுக்கு அதிர்ச்சி.

பிளிறலுக்குப் பதிலாய்,

‘ஐயோ’ என ஓர மனிதக் குரல்.

அயர்கிறான் அவன்.

‘அக் கைக்கரியின் குரலே அன்று ஈது என்ன வெருவா மக்கள் குரல் என்று அயர்வேன்.....’

அதிர்ச்சியுடன் புதர்விட்டு வெளிவந்த தசரதன், நிலத்தில் வீழ்ந்து புரளும் ஒரு முனிபுங்கவனைக் காண்கிறான்.

கலங்கி, அவனடி பணிந்து

‘ஐய! நீதான் யாவன் அந்தோ அருள்க’ என வினவ முனிபுங்கவன் சொல்லத் தொடங்குகிறான்.

‘இரு கண்களும் இல்லாத் தாய் தந்தையர்க்கு மகன் யான்.

முனிவர்களான அவர்கள், நீர் வேட்கையால் வருந்த,
 அவர்கள் தாகம் தீர்ப்பதற்காய்,
 விரைந்து வந்து புனல் மொண்டேன்.
 கடத்துள் நீர் புகும் சத்தத்தை,
 யானை நீருந்தும் சத்தமாய்த் தவறாய் நினைந்து,
 விதி உந்த
 நீ விட்ட அம்பால் வீழ்ந்தேன்.
 இஃது உன் பிழையன்று. வருந்தற்க'
 என்கிறான் அந்த ஞானப் புதல்வன்.

‘இரு கண்களும் இன்றிய தாய் தந்தைக்கும், ஈங்கவர்கள்
 பருகும் புனல் கொண்டு அகல்வான் பயர்ந்தேன், பழது
 ஆயினதால்
 இரு குன்றனைய புயத்தாய்-இபம் என்று உணராது எய்தாய்
 உருகும் துயரம் தவிர் நீ; ஊழின் செயல் ஈது’ எனறே.

மீண்டும் தசரதனை நோக்கி,
 ‘மன்னனே! எனக்காக நீ செய்யத்தக்க காரியம்
 ஒன்றுண்டு.
 வேட்கையோடு இருக்கும் என் பெற்றோர்க்கு
 இந் நீரைக் கொண்டு கொடுத்து,
 நும் திருவடி வணங்கி வானுற்றான் மைந்தன்’
 என, உரைக்க வேண்டி மான்கிறான்.
 அவன் வேண்டுதலுக்கு உட்பட்டு
 முனிவர்தம் இருப்பிற்கு,
 தசரதன் நீர் கொண்டு செல்ல
 தம் மைந்தனே வந்ததாய் எண்ணி மகிழ்கின்றனர்
 பெற்றோர்.
 மைந்தன் மாண்ட செய்தியை
 மெல்லக் கூறிய தசரதன்
 ‘தவறிழைத்தேன், பொருத்தருள்க’
 என அவர் திருவடியைச் சரணடைகிறான்.
 ‘.....யானோ கண்ணின் கண்டேன் அல்லேன்
 மறுத்தான் இல்லான்; வனம் மொண்டிருக்கும் ஓதையின்
 எய்ததலால்

பொறுத்தே அருள்வாய்.....’

‘இறந்தான் மைந்தன்’ எனும் செய்தி கேட்ட
அப்பெற்றோர்,
அப்போதுதான், தம் இரு கண்களும் போயினாற்போல்
கதறி வீழ்ந்தனர்.
தாமும் உயிர்விடத் தலைப்பட்ட அவர்கள்,
தசரதனை நோக்கி
‘செய்த தவறுணர்ந்து எம்மிடமே சரண புகுந்தாய்.
ஆதலால், நின் மேல் கடிய சாபம் தரோம்.
ஆனாலும் ஒன்று.
என்றோ ஒரு நாள் எம்மைப் போல் நீயும்
மகப்பிரிந்து புத்திர சோகத்தால் உயிர் விடுதல்
திண்ணம்’
என்றுரைத்துப் பொன்னாடு போயினர்.

“தாவாது ஒளிரும் குடையாய்! தவறு இங்கு இது; நின் சரணம்
காவாய் என்றாய் அதனால் கடிய சாபம் கருதேம்
ஏவா மகவைப் பிரிந்து, இன்று எம்போல் இடர் உற்றனை நீ
போவாய் அகல் வான்” என்னா பொன் நாட்டிடை
போயினரால்’

தேவியர் மூவரைத் திருமணம் செய்தும்
மகப்பேறு இன்றி வருந்தியிருந்த தசரதனுக்கு
இச்சாப வார்த்தை,
மகிழ்வைத் தந்ததென்கிறான் கம்பன்.
‘புத்திர சாபத்தால் இறப்பாய்’ — என
முனிதம்பதியரளித்த சாபம் நிறைவேற வேண்டின்,
புதல்வன் பிறத்தல் திண்ணமன்றோ?
இதுவே தசரதன் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம்.

‘சிந்தை தளர்வற்று அயர்தல் சிறிதும் இலனாய் இன்சொல்
மைந்தன் உளன் என்றதனால் மகிழ்வோடு இவண்
வந்தனென்’

கால ஓட்டத்தில்
வசிட்டன் ஆலோசனைப்படி
கலைக்கோட்டு முனிவனின் தலைமையில் ‘புத்ர
காமேஷ்டி யாகம்’ நடந்து,
அதன் பயனாய்ப் புதல்வர்கள் பிறக்க,

முத்தவனாம் கரிய செம்மல் இராமன் மீது,
 அன்பினால் தன் உயிர் பதித்து,
 தசரதன் வாழும் நாளில்,
 'மூவுலகையும் புதிதாய்ச் சமைப்பேன்'—என
 முனிந்த முனிவன் விசுவாமித்திரன்
 திடீரெனத் தசரதன் அரண்மனை சேர்கிறான்.
 முனிவன் வருகையால்
 மனமுவந்து, அடிபணிந்து,
 'என்னால் ஆவதென்?'
 என வினவி நிற்கிறான் தசரதன்.
 இன்சொல் எதிர்பார்த்த அவன் செவியில்
 கூற்றாய்ப் புகுந்தது முனிவர் கூற்று.
 பேசத் தொடங்குகிறான் விசுவாமித்திரன்.

'தரு வனத்துள் யான் இயற்றும் தகை வேள்விக்கு
 இடையூறா, தவஞ் செய்வோர்கள்
 வெருவரச் சென்று அடை காம வெகுளி என
 நிருதர் இடை விலக்கா வண்ணம்
 "செருமுகத்து காத்தி" என நின் சிறுவர்
 நால்வரினும் கரிய செம்மல்
 ஒருவனைத் தந்திடுதி' என உயிர் இரக்கும்
 கொடுங் கூற்றின் உளையச் சொன்னான்.

தன் உயிர் பதித்திருந்த இராமனை,
 வேள்வி காக்க, 'கானகம் அனுப்பு'க'
 என முனிவன் வேண்டி நிற்க
 அயற்கிறான் தசரதன்.

'இராமனைத் தருக எனும் முனிவன் மொழி
 தசரதன் செவியுற்றமை,
 'மார்பில் வேல் பாய்ந்த பெரும் புண்ணில்
 கனல் நுழைந்தமையை ஒத்தது' என்கிறான் கம்பன்.
 'எண்ணிலா அருந்தவத்தோன் இயம்பிய சொல்
 மருமத்தின் எறிவேல் பாய்ந்த
 புண்ணில் ஆம் பெரும் புழையில் கனல் நுழைந்தா
 லெனச் செவியில் புகுதலோடும்.....'

முனிதம்பதியர் சாபமிட்ட,
 பழைய சம்பவம் மனதிலுதிக்கிறது.
 மருள்கிறான் தசரதன்.
 முன்பு அவர் சாபமொழி மகிழ்வைத் தந்ததெனினும்
 இராமன் பிறந்த பின்
 'அச்சாபம் பலித்து விடுமோ?' எனும் பயம்
 அடி மனதில் பதிந்து தசரதனை வருத்தியிருந்தமையை
 மறைமுகமாய்ச் சுட்டிப் பாடலைத் தொடர்கிறான்
 கம்பன்

'உன் நிலாவிய துயரம் பிடித்து உந்த
 ஆர் உயிர் நின்று ஊசலாட.....'

முனிவனின் வேண்டுதலால்,
 தசரதன் உற்ற வருத்தத்தை
 விளக்கம் செய்ய முனைந்த கம்பனுக்கு,
 ஒப்பிலா ஓர் உவமை வாய்க்கிறது.
 பாடலை முடிக்கிறான்.

'கண் இலான் பெற்று இழந்தான் என உழந்தான்
 கடுந்துயரம் - கால வேலான்'

இங்கு,
 கம்பன் கையாண்ட உவமை புதுமையானது.
 இயல்பாகவே குருடனாய்ப் பிறந்த ஒருவனுக்கு
 அந்நிலைமை துயர்தரினும்
 பிறப்பிலேயே காட்சியின் அருமை தெரியாததால்
 அத்துன்பம் கடுமையதன்று.

கண் இருந்த ஒருவன்
 அஃது இழப்பின்
 காட்சியினருமை முன் தெரிந்ததால்
 அடையும் துன்பம்

முன்னையவனிலும் அதிகமே.
 இவ்விரு நிலையை விடத் துன்பமான,
 ஓர் அந்தக நிலையைக் கம்பன் இங்கு சுட்டுகிறான்.
 இயற்கையில் கண்ணில்லாமல் இருந்த ஒருவன்,
 அபூர்வமாய்க் காட்சி கிட்ட,
 அதனால் எல்லையற்று மகிழ்ந்திருக்கும் வேளை,

மீண்டும் பார்வை பறிக்கப்படுமானால்
 அந்நிலை தரும் வருத்தத்திற்கு எல்லையுண்டோ?
 குழந்தைப் பேறின்றி இருந்த தசரதன்
 அப்பேறு கிடைத்து,
 பின் அப்பேற்றை இழக்கும் நிலைமை உற
 அதனால் அவனடையும் துன்பத்தை
 மேற்சொன்ன உவமையால் விளக்குகிறான்.

‘கண்ணிலான் பெற்று இழந்தான் என உழந்தான்’

கம்பன் கவிச்சக்கரவர்த்தியல்லவா?
 தசரதன் துன்பத்தை வெளிப்படுத்தும்
 இவ்வுவமையில் உண்மையையும் அமைத்து விடுகிறான்.
 தசரதன் வாழ்வில் இளமையில் நிகழ்ந்த
 மேற்சொன்ன சம்பவத்தை
 இவ்வுவமை வரிகளோடு உண்மை நிலையாகவும்
 காட்டுகிறான்.

‘கண்ணில்லாத அம்முனிவன்
 தசரதன் செயலால்
 பெற்ற மைந்தனை இழந்தபோது
 உற்ற துன்பத்தை இப்போது தசரதன் படுகிறான்’
 எனும் உண்மையையும்
 அவ்வுவமை வரி வெளிப்படுத்துகின்றது.

கண்ணிலான் — கண்ணில்லாத அம்முனிவன்
 பெற்று இழந்தான் என — பெற்ற மகனை இழந்ததைப்
 போல

உழந்தான் — வருந்தினான் (தசரதன்).
 எனப் பொருள் கொள்ள,
 உவமை வரிகள் உண்மை வரிகளாகி
 வரலாற்றையும் உணர்த்தி நிற்கும் வகையில்,
 கம்பன் பாடிய பாணி
 தனித்துவமானது. இரசிக்கத்தக்கது.

‘யாரே முடியக் கண்டார்?’

தெய்வம் என்றும் ஒன்றானது.

மனித மனப் பிரிவால் உலகெங்கும் அது பலவாய்ப் பேசப்படலாயிற்று.

ஒருவர்க்கொருவர் தொடர்பின்றி, தேசங்களாற் பிரிவு பட்டு,

தனித் தனியிருந்த மனிதக் குழுக்கள், தத்தம் அறிவெல்லைக்கு உட்பட்டு ‘இறை’ எனும் பொதுச் சிந்தனையை

ஏற்றுக் கொண்டதும், நாடியதும் நினைக்கவொண்ணா ஆச்சரியமே.

தனித்தனி இருந்தும், உலகில் வாழ்ந்த அத்தனை பிரிவினரிடமும் ‘இறை’ என்னும்

இவ்வொருமித்த சிந்தனை தோன்றியது எங்ஙனம்?

இச்சிந்தனை செயற்கையா? இயற்கையா?

ஆராயப்பட வேண்டிய கோள்வி.

தொடர்பின்றியே அனைவரிடமும் ஒருமித்துக் கிளம்பியதால்

இஃது இயற்கையே.

ஆராயக் கிடைக்கும் பதில்.

இவ்வியல்பான ஓர் பரம்பொருளை,

தத்தம் பழக்க வழக்கம், நாகரிகம், அறிவு வளர்ச்சி போன்ற பேதங்களால்

ஒவ்வொருவரும் தத்தம் எல்லைக்குள் அகப்படுத்தி வழிபடத் தொடங்கினர்.

அவரவர் வகுத்த வழிபாட்டு முறைகள் சமயங்களாயின.

பிரிவுகளின் பெருக்கத்தால் சமயங்களும் பெருகின.

கால வளர்ச்சியால் தொடர்புகளேற்பட,
 தத்தம் சமயமே உயர்ந்ததெனும் சாதிப்பு,
 பிடிவாதமாகிப் பூசல்களாயின.
 தாம் வகுத்த இறையையே முழுமையாய் விளங்க
 முடியாதோர்,
 பிறரின் கொள்கையைப் பிழையென மறுத்தனர்.
 மோதியவர்களின் உலகியல் வெற்றி, அவர்களின்
 சமய வெற்றியாயிற்று.
 சமயத்தால் உள்ளொடுங்க வேண்டியவர்கள், அச் சமய
 வெற்றிக்காக வெளி விரிந்து
 மீண்டும் உலகியல் வயப்பட்டார்கள்.
 மாயை வென்றது.

☆☆☆☆

இம் மோதல்களைக் கடந்து இறையென்னும்
 பொருள், தொடர்ந்தும்
 சிந்தனைக் கெட்டாமலே நின்றது.
 அப்பொருளை,
 ஒன்றியவர் உணர்ந்தனர்.
 தேடியவர் காணாமல் திகைத்தனர்.
 உணர்ந்தவர் இருந்ததால் இல்லையெனவும்
 முடியவில்லை.
 தேடியவர் காணாததால் உளதெனவும் முடியவில்லை.
 'இறை' எனும் சிந்தனை அறிவு கடந்து ஆச்சரியம்
 தந்தது.
 மணிவாசகர் போன்ற ஞானியரே,
 'சித்தமும் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க.
 நூலறிவுணரா நுண்ணியோன் காண்க'
 என, தேடற்கருமையை ஒப்புக்கொண்டனர்.
 மொத்தத்தில்,
 'முழுமையாய் இறைவனை அறிந்து விட்டேன்' என்பான்
 எந்த மதத்திலும் இல்லாது போயினன்.

காணத் தலைப்பட்டவர் தாம் தாம் கண்ட
அளவிலேனும்
முழுமையாய்க் காண முடியாமல் இடை நின்று
ஏங்கினர்.

இன்று வரை
இதுவே இறைத்தேடலின் முடிவாயிற்று.

☆☆☆☆

‘காணாணாதது தெய்வம்’ எனுமிக் கருத்தை
கம்பநாட்டாழ்வான்
‘உலாவியற் படலத்தில்’ ஓர் காட்சியில் அழகுற
எடுத்துக்காட்டுகிறான்,
அக்காட்சி காண்பாம்.

☆☆☆☆

மிதிலை.

உலாவரும் இராமனை மாடங்களில் நிற்கும்
பெண்கள் கண்டு களிக்கின்றனர்.
இராமனின் தோள் கண்ட ஒருத்தி,
அதன் வலிமை கண்டு மயங்கி, அதனையே கண்டு
நிற்கிறாள்.

கண்பார்வையில் நின்று இராமன் மறைந்ததும்

‘தோள் கண்டு மயங்கியதால்

அவன் மற்றைய அவயவங்களைக் காணத் தவறினேனே
என வருந்துகிறாள்.

இஃதே போல் இராமனின்

தானைத் தனிக் கண்ட ஒருத்தியும்

தடக்கையைத் தனிக் கண்ட ஒருத்தியும்

மற்றைய அவயவங்கள் காணாது மயங்கி வருந்தியதாய்
கவிதை தொடங்குகிறது.

‘தோள் கண்டார் தோளே கண்டார், தொடு கழல் கமலம்
தாள் கண்டார் தாளே கண்டார், தடக்கை கண்டாரும் அஃதே’
அன்ன

தாடகையை வதைத்த தோள்கள்,
அகலிகைக்குச் சாப விமோசம் கொடுத்த தாள்கள்,
சீதைக்காகச் சிவதனுசு ஒடித்த கைகள்,
இம் மூன்றும் பெண்களால் குறிப்பாய்க்
கவனிக்கப்பட்டன.

இஃது உரையாசிரியர்களின் இரசனை விளக்கம்.
இவ்வாறு தாம் தாம் கண்ட ஒவ்வோர் அங்கத்தை
மட்டுமே கண்டனர் பெண்கள்.

இராமனை முழுமையாய்க் கண்டவர் எவருமில்ர்
என்கிறான் கம்பன்.

‘வாள் கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவினை முடியக்
கண்டார்?’

‘முழுமையாய்க் காணாமைக்குக் காரணம்,
இவர்கள் கண்ணின் குறைபாடோ?’
கேள்வி பிறக்கிறது.

‘அன்று’ என்கிறான் கம்பன்.

‘வாள் கொண்ட கண்ணார்’ என்று பெண்களைக்
கம்பன் குறிப்பது,

நோக்கத்தோடு கூடிய வர்ணனை.

எத்துணைக் கூர்மையிருப்பினும் அவனைக்
காணுதற்றொழில்

கடைபோகாதன்றோ?

இப் பெண்களின் காணாமையை

மேற்சொன்ன சமய உண்மை கொண்டு உவமித்து,
பாடலை முடிக்கிறான்.

‘ஊழ் கொண்ட சமயத்து அன்னான் உருவு கண்டாரை

ஓத்தார்’

‘தாம் தாம் தனித் தனி ஒவ்வொரு முறைமையைக்
கொண்ட மதங்கள் கூறும்
பலவான வடிவங்களுள் ஒன்றையே காணும்
ஒவ்வொரு மதத்தினரைப் போன்றனர், அப்பெண்கள்.’
என்கிறான் கம்பன்.

இங்கோர் கேள்வி பிறக்கிறது.

‘அப்பெண்கள் தோள், தாள், தடக்கை கண்டது,
தத்தம் சமயம் காட்டும் கடவுள் உருக் கண்டதோடு
ஒக்கும்’

எனக் கம்பன் கூறுதல் பொருந்துமோ?

தோளும், தாளும், தடக்கையும் பகுதிகளாயேனும்
பெண்களால் முழுமையாய்க் காணப்பட்டவை.
சமயங்களால் வகுக்கப்பட்ட அளவிலேனும்
அவ்வர் தெய்வத்தை முழுமையாய்க் காணுதல்
இயலுமா?

பரம்பொருளின் ஒரு பகுதியையேனும் நாம்
முழுமையாய்க் காணின்

அறிவுக்குட்பட்டதாய் மாசு இறைக்குண்டாகும்.
இஃது உண்மை விரோதம்.

எனவே, கம்பனின் உவமை பிழைக்குமன்றோ?
இதுவே கேள்வி.

உரையாசிரியர்களிடமிருந்து பதில் பிறக்கிறது.

தோளும், தாளும், தடக்கையும் கண்ட பெண்கள்
அவ்வவ் அவயவத்தை முழுமையாய்க் கண்டதாய்
கம்பனின் சொற்பொருள் காட்டினும்,
அவற்றையும் முழுமையாய்க் காணாமையையும்
அவை சுட்டியே நிற்கின்றன.

எங்ஙனம்?

தோளே கண்டார், தாளே கண்டார் எனும்
தொடர்களில் வரும் ஏகாரங்களுக்கு
வினாப்பொருள் கொண்டால்,

‘அவற்றையும் முழுமையாய்க் கண்டாரோ?’

எனும் பொருள் பிறக்கின்றதன்றோ.

எனவே,

தோள், தாள், தடக்கை தாமும் அப்பெண்களால்

முழுமையாய்க்

காணப்படவில்லை எனும்

பொருள் வெளிப்பட,

‘ஊழ் கொண்ட சமயத்து அன்னான் உருவு கண்டாரை
ஓத்தார்’

எனும் கம்பனின் உவமை,

தத்துவத்தோடு முற்றாய்ப் பொருந்தி

இறையின் நிறையையும், காண்போர் குறையையும்

தெளிவுபட விளக்கி

நிறைவு தருகிறது.

வாழ்த்தான வைதல்

மொழி.

ஆயிரமாய்த் தோன்றும் எண்ணங்களை
மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள
மனிதனுக்குக் கிடைத்த கருவி.

ஒருவர் எண்ணங்களை

முழுமையாய் மற்றவர்க்குப் புரிய வைக்க,
எந்த மொழிக்கும் ஆற்றலில்லை.

எல்லைப் படுத்தப்பட்ட அர்த்தங்களைக்
கொண்டிருக்கும்

வார்த்தைகளைக் கொண்டு

எல்லையற்ற மனித உணர்வுகளை

முழுமையாய் வெளிப்படுத்தல் கடினமே.

முழுமையாய்த் தம் கருத்தை வெளிப்படுத்தும்
ஆர்வத்தால்

எழுத்துக்கள் சொற்களாய்

சொற்கள் வசனங்களாய்

வசனங்கள் பந்திகளாய்

பந்திகள் கட்டுரைகளாய்

நீண்டனவேயன்றி,

முழுமையாய்த் தம் கருத்தை மொழிக்குள் அடக்கும்
ஆற்றல்

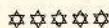
பெரும் புலவர்க்கும் அரிதாயன்றிச் சாத்தியமாகவில்லை.

முழுமையான கருத்து வெளிப்பாட்டில்

மொழி தோற்பதன் காரணமென்ன?

நம் உணர்வுகளை

கஷ்டப்பட்டு வார்த்தைகளுக்குள் அடக்கினும்
 அவ்வார்த்தைகளை விளங்க வேண்டிய
 மற்றவர் மனஉணர்வு வேறுபடின்,
 நம் வார்த்தைகள் அவர்தம் மன உணர்வினால்
 நாம் சொல்ல நினைத்த கருத்து இழந்து,
 அவர் கருதும் கருத்தைத் தந்துவிட
 நம் முயற்சி வீணாகி,
 வார்த்தைகள் வலுவிழந்து விடுகின்றன.
 சொல்வோன், கேட்போன் எனும் இருவர்க்கிடையில்
 விளக்க ஊடகமாய் நிற்கும் மொழி
 அவ்விருவர்தம் மனவேற்றுமையால்
 சொல்வோன் கருத்தை வேறுபடுத்தி
 கேட்போன் மனதில் வேறுபொருள் தந்து
 தோற்றுப் போகிறது.
 ‘உடம்பு எப்படி இருக்கிறது?’ என
 நம் வாயிலிருந்து தோன்றும் இவ்வார்த்தைகள்
 நண்பர்க்கு மகிழ்ச்சி தருகின்றன.
 பகைவர்க்கு கோபமூட்டுகின்றன.
 வார்த்தைகள் ஒன்றே.
 கேட்பார் மன விகாரத்தால்
 பொருள் வேறுபடுதல்
 இவ்வுதாரணத்தால் வெளிப்படை.
 இருவர் தம் மன விகாரத்தால்
 ஒரே வார்த்தைகள்
 வேறுபடப் பொருள் தரும் இந்நிலையை
 தக்கதோரிடத்தில் அழகாய்க் கையாள்கிறான்
 கம்பன்.
 அவ்விடங் காண்பாம்.

இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம்.
 கூனி காதில் அச்செய்தி விழ
 கொதித்தெழுகிறாள் கொடுமனக் கூனி.
 பாலகனாய் இராமன் செய்த பரிகசிப்பை
 சிறுமையினால் பற்றிக் கிடந்தது
 அவள் கொடிய மனம்.
 பட்டாபிஷேகச் செய்தி கேட்டு மகிழ்வதற்குப் பதிலாய்
 உள்ளமும் கூனிய அக்கொடியவள்
 பாலமையால் இராமன், தன் முதுகில்
 மண் உண்டையால் அடித்ததை எண்ணிப் பழி
 வாங்கத் துடிக்கிறாள்.
 'பண்டை நாள் இராகவன் பாணி வில் உமிழ்
 உண்டை உண்டதனைத் தன் உளத்து உன்னுவாள்'
 அயோத்தி மக்கள் அனைவரும்
 விரும்பி அடி சூடும் இராமனை
 முடி சூடாமற் செய்ய முனைகிறாள்.
 தன் தீய எண்ணம் நிறைவேற்ற
 தூயளாம் கைகேயிகோயில் புருந்தாள்.

☆☆☆☆☆

வஞ்சனையில்லாக் கைகேயி
 பஞ்சணையிற் படுத்துறங்க
 நஞ்சனைய கூனியின் நாடகம் தொடங்குகிறது.
 உறங்குகின்ற கைகேயியின்
 கால்தொட்டு எழுப்புகிறாள்.

'எய்தி, அக் கேகயன் மடந்தை, ஏடு அவிழ்
 நொய்து அலர் தாமரை நோற்ற நோன்பினால்
 செய்த பேர் உவமைசால் செம்பொன், சீறடி
 கைகளின் தீண்டினள் - காலக்கோள் அனாள்.'

கூனி கைகேயியைத் தொட்டதை
 'தீண்டினள்' எனக்

கம்பன் அழகுறச் சுட்டுகிறான்.

தீண்டுவது விஷமன்றோ?

தன் மன நஞ்சை

கைகேயிக்குள் புகுத்த எண்ணும் கூனியை

நாகத்தோடு ஒப்பிட்டு

அவள் தொடுகையைத் 'தீண்டுதல்' எனக் கம்பன் குறிப்பிடுதல்.

பொருளோடு கூடி இரசிக்கச் செய்கிறது.

தீண்டலும் உணர்ந்த அத் தெய்வக் கற்பினாளின்

தூக்க மயக்கம் நீங்கு முன்பே

தன் நோக்கங் கருதிப் பேசத் தலைப்படுகிறாள் கூனி.

'விட அரவம் தன்னைப் பற்ற வருவதை அறியாது,

முழு நிலா ஒளி வீசி நிற்பது போல

பெருந்துன்பம் பிணிக்க வரவும்

வருந்த வேண்டிய நீ, உறங்குவையோ?'

என்று அச்ச மூட்டி

தன் கருத்தைச் செலுத்தக் களம் அமைக்கிறாள்

'அணங்கு, வாள் விட அரா அணுகும் எல்லையும்

குணம் கெடாது ஒளிர் விரி குளிர் வெண் திங்கள் போல்,

பிணங்கு வான் பேர் இடர் பிணிக்க நண்ணவும்

உணங்குவாய் அல்லை; நீ உறங்குவாய்' என்றாள்.

தூக்க மயக்கத்திலிருக்கும் ஒருவரிடம்

பெருந்துன்பம் வந்ததாய்த் திடீரெனச் சொன்னால்

யாரெனினும் அலமந்து போதல் இயல்பன்றோ?

அவ்வியல்பைக் கைகேயியிடம் எதிர்பார்க்கிறாள் கூனி.

பெருத்த ஏமாற்றம்.

அதிர்வாள் என எதிர்பார்த்த கைகேயி

அசைவின்றிப் பேசுகிறாள்.

அவள் மனத்தெளிவு வாக்காய் வெளிப்படுகின்றது.

‘விராவ அரும் புவிக்கெலாம் வேதமே அன
இராமனைப் பயந்த ஏற்கு இடருண்டோ?’

அவள் தெளிவு
கூனியை இடியெனத் தாக்குகிறது.
பெற்றவள் கோசலையெனினும்
இராமனை வளர்த்தவள் கைகேயியன்றோ.

அவள் தூய தாயன்பு
தன் மைந்தன் பரதனைவிட
இராமனை முற்படப் பேசிற்று.
கூனியா அசைவாள்?
தான் வீழ்த்த நினைக்கும் இராமனை
வாழ்த்தி நிற்கும் கைகேயியை
மேலும் மிரட்ட நினைக்கிறாள்.
மாற்றாளாகிய கோசலை மேல்
இயல்பாய்க் கைகேயிக்கு இருக்கக்கூடிய
பகைமையைக் கிளர்ந்தெழச் செய்யும் வகையில்
‘வாழ்ந்தாள் கோசலை, வீழ்ந்தாய் நீ’
எனப் பேசுகிறாள்.

ஆழ்ந்த பேரன்பினாள் அணைய கூறலும்
தூழ்ந்த தீவினை நிகர் கூனி சொல்லுவாள்.
‘வீழ்ந்தது நின்னலம் ; திருவும் வீந்தது;
வாழ்ந்தனள் கோசலை, மதியினால்’ என்றாள்.

தெளிந்த கைகேயி மனதில்
சிறியதோர் தடுமாற்றம்.
அவளும் பெண்தானே!
‘வாழ்ந்தனள் மாற்றாள்’ எனும் சொற்கள்
மனதிற் பகையூட்ட
வார்த்தைகள் வெளிப்படுகின்றன.

அன்னவள் அவ் உரை உரைப்ப, ஆயிழை,
 ‘மன்னர் மன்னனேல் கணவன், மைந்தனேல்
 பன்ன அரும் பெரும் புகழ்ப் பரதன் ; பார்தனில்
 என் இதன் மேல் அவட்கு எய்தும் வாழ்வு?’ என்றாள்.

முன் இராமனை தன் மகனாய்ப் பேசியவள்
 பின் பரதனை கோசலை மகனாய்ப் பேசுகிறாள்.
 கைகேயியின் மனமாற்றம் உணர்ந்து,

‘கோசலையின் வாழ்வு எது?’

எனக் கேட்டு நிற்கும் அவளுக்கு,
 இராமன் முடிசூட்டு விழாச் செய்தியைச்
 சொல்ல நினைக்கிறாள் கூனி.

அச் செய்தியைச் சொல்லும் போதே
 இராமன் மேற் கைகேயி கொண்ட நல்லெண்ணத்தை
 அறச் செய்யும் கருத்துடன்
 பேசத் தலைப்படுகிறாள் அவள்.

‘ஆண்கள் நகைக்கவும்

ஆண்மை மாசறவும்

பழியஞ்சாது

வில்லறத்தின் நின்றும் வளைந்து,
 தாடகை எனும் பெயர் கொண்ட

பெண்ணைக் கொன்ற இராமன்

நாளை முடி சூடப் போகிறான்.

பெண்ணைக் கொன்ற இராமன்

உன்னையும் வருத்துவன்.

கோசலைக்கு எய்தியது வாழ்வு ’

என அவள் மனதுள் நஞ்சூட்டுகிறாள்.

இவ்விடத்தில்,

இருவர்தம் உணர்வு மாற்றத்தால்

மொழி,

மாறுபட்டுப் பொருள் தந்து நிற்கும் நிலையை

விளக்கம் செய்ய முற்படுகிறான் கம்பன்.
கூனியின் கூற்று,
கம்பன் கவிதையாய் வெளிப்படுகின்றது.

‘ஆடவர் நகையுற, ஆண்மை மாசு உற,
தாடகை எனும் பெயர்த் தையலாள் பட,
கோடிய வரிசிலை இராமன் கோழுடி,
துடுவன் நாளை; வாழ்வு இது’ எனச் சொல்லினாள்.

தன் வார்த்தைகள்
கைகேகியை இராமன் பால் வெறுப்புறச் செய்யும்
என எதிர்பார்த்த கூனிக்கு
மீண்டும் ஏமாற்றம்.
கைகேயியின் முகமோ நிலவென மலர்கிறது.
அன்பு கடலென ஆர்த்தெழுகின்றது.
ஒளி வீசும் ஒரு மாலையை
மந்தரைக்குப் பரிசளிக்கின்றாள்.

‘ஆய பேர் அன்பு எனும் அளக்கர் ஆர்த்து எழ,
தேய்வு இலா முகமதி விளங்கித் தேசுற
தூயவள் உவகை போய் மிக, சுடர்க்கு எலாம்
நாயகம் அனையது ஓர் மாலை நல்கினாள்.’

இவ்விடத்தில் நமக்கோர் ஐயம்.
கைகேயி, கோசலை மேற் பகை கொண்டவளேயன்றி
இராமன் மேற் பகை கொண்டவள் அல்லள்.
இராமனைப் பழித்துரைத்த கூனியை
‘எனக்கு நல்லையும் அல்ல நீ.
என் மகன் பரதன் தனக்கு நல்லையும் அல்லை.
உனது நாளைச் சேதியாது விட்டேன். போதி’
எனப் பின் அவள்
கொதித்துப் பேசுதலை இதற்குத் தக்க சான்று.
இத்தகைய கைகேயி,

‘ஆடவர் நகையற ஆண்மை மாசுற
தாடகை எனும் பெயர் தையலாள் பட
கோடிய வரிசிலை இராமன்,

எனக் கூனி பேசியது கேட்டு,
இராமனை இழிவு படுத்திப் பேசியமைக்காகக்
கோபித்திருக்க வேண்டாமா?
முடிசூட்டு விழாச் செய்தி ‘மகிழ்ச்சி தந்திருக்கலாம்’ எனச்
சமாதானம் செய்யினும்

அச்செய்தியில் இராமனை இழிவு படுத்தியமைக்காய்.
நிச்சயம் கூனி கடியப்பட வேண்டியவளன்றோ?

ஆனால் கைகேயியோ,
எவ்விதச் சலனமுமின்றி மகிழ்ந்து பரிசளிக்கிறாள்.
இம் முரண்பாட்டுக்கு விடை தேடுகிறது நம் மனம்.
ஆழ்ந்து சிந்திக்க விடை கிடைக்கிறது.

‘எது விடை?’

பகையுணர்வோடு கூனி சொன்ன
இழி வார்த்தைகள்
அன்புணர்வோடு நின்ற கைகேயிக்கு
பாராட்டு வார்த்தைகளாய்ப் பட்டு விடுகின்றன.
உணர்வு மாற்றம்
வார்த்தைகளின் அர்த்தத்தை மாற்றி விடுகின்றது.
‘எங்ஙனம்?’

‘ஆடவர்கள் பார்த்துச் சிரிக்கும் படியாக’ எனும்
பொருளிலே

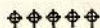
கூனி சொன்னதான,

‘ஆடவர் நகையற’ எனும் வார்த்தைகள்
கைகேயிக்கு,

‘ஆடவரைப் பார்த்து உலகம் சிரிக்கும் படியாக’
எனப் பொருள் தந்து விடுகிறது.
அங்ஙனமே,

'இராமனால் ஆண்மை மாசுபடும் படியாக'
 எனும் பொருளில்
 'ஆண்மை மாசுற' எனக் கூனி சொன்னது,
 'தாடகையால் ஆண்மை மாசுற' எனவும்,
 'வில்லறத்தினின்றும் வளைந்தவன்' எனும் பொருளில்
 'கோடிய வரிசிலை இராமன்'
 எனக் கூனி சொன்னது,
 'வில் வளைத்த இராமன்' எனவும்
 'தாடகை எனும் பெயருள்ள பெண்ணைக் கொன்றான்'
 எனும் பொருளிற் கூனி சொன்ன
 'தாடகை எனும் பெயர்த் தையலான்'
 எனும் வார்த்தைகள்
 'பெயரால் மாத்திரம் பெண்ணாயிருந்த தாடகை'
 எனவும்
 பொருள் தர
 கைகேயியைப் பொறுத்த வரை
 கூனியின் வைதல், வாழ்த்தாய் விளங்கப்படுகிறது.
 'ஆண்களை விட வலிமையாய்
 இவளை வெல்ல ஆண்மக்கள் யாருமில்லை என்று
 கருதும்படி
 பெண்ணாய் வாழ்ந்த தாடகையால்
 ஆடவர் நகையுற்றனர்.
 ஆண்மை மாசுற்றது.
 இந்நிலை தவிர்த்து,
 ஆண்மையை எழுச்சி கொள்ளச் செய்வதற்காய்
 வில் வளைத்து,
 அவளைக் கொன்று பெருமை கொண்ட இராமன்
 நாளை முடி சூடுவன்'
 என்று
 கூனியின் வார்த்தைகள்
 கைகேயிக்குப் பொருள் தர

மகிழ்ந்து பரிசளிக்கிறாள் அவள்.
 இதுவே அவள் மகிழ்ச்சியின் காரணம்.
 கைகேயியின் நல்லுணர்வால்
 கூனியின் வைதல் வாழ்த்தாகிப் போக
 கம்பனின்,
 வார்த்தைகளின் பொருள் மாற்ற விளக்கம் கண்டு
 மகிழ்கிறது நம் மனம்.

கம்ப நாடகம்

நவீன நாடக வல்லுநர்கள்
தம் நாடகப் பாத்திரங்களை
தனித்துவமாய் இனங்காட்டி
இரசிகர்தம் கவனிப்பில் கொண்டுவர,
குறித்தவொரு அங்கசேஷ்டையை
பாத்திரத்தின் இயல்பாய்,
நாடகம் முழுவதிலும் காட்டுவதை
ஓர் உத்தியாய்க் கையாள்கின்றனர்.
காவிய அமைப்பில்
இந்த உத்தியை,
புலவர்கள் யாரும் கையாண்டதாய்த் தெரியவில்லை.
இவர்களின் வேறுபட்டு
தன் காவியத்துள்
மேற்சொன்ன தனித்துவ அங்கசேஷ்டையை
ஒரு பாத்திரத்தில் பொருத்தி,
அன்றே கம்பன் காட்டியிருப்பது விந்தை.
'கம்ப காவியம்'
கம்ப நாடகமாய் நின்று நிலைப்பதற்கு
கம்பன் உள்வாங்கிய
இத்தகு நாடக உத்திகளும்
காரணமாயின போலும்.
குறித்த பாத்திரத்தில்
இவ்வுத்தியைக் கம்பன் அமைத்த
திறம் காண்பாம்.

இந்திரசித்தன்.

இராவணன்தன் மூத்த மைந்தன்.

இந்திரனைச் சிறைப்பிடித்ததால்,

‘மேகநாதன்’ எனும் தன் இயற்பெயர் ஒழிந்து,

‘இந்திரசித்தன்’ எனும் காரணப்பெயரே

புகழ்ப்பெயராய் நிலைக்கப் பெற்றவன்.

‘வில்லாளரை எண்ணின், விரற்கு முன்நிற்கும் வீரன்’

எனப் புகழப்படும் இப்பாத்திரத்தை அமைக்கும் கம்பன்

அப் பாத்திர இயல்பாய்,

குறித்த ஒரு அங்க சேஷ்டையை,

அறிமுகத்திலிருந்து முடிவுவரை,

திட்டமிட்டு அமைத்திருப்பது விந்தை.

உணர்ச்சி வயப்படும் போதெல்லாம்

‘உதட்டைப் பற்களால் அதக்குதலை’

இப்பாத்திரத்தின் தொடர்ப்பழக்கமாய்

அமைத்துக் காட்டுகிறான் கம்பன்.

ஆரம்ப இடம் காண்பாம்.

☆☆☆☆

இலங்கை.

சீதையைத் தேடவந்த அனுமன்

இராவணனைக் காணும் உள்நோக்கத்தால்

அசோக வனத்தை அழிக்கிறான்.

அவனைப் பிடிப்பதற்காய்

அரக்கர் பலர் முயன்று தோற்கின்றனர்.

அனுமனைப் பற்றுவதற்காய் வந்த,

இராவணனின் புதல்வன் அக்ககுமாரன்

அழிந்து போகிறான்.

தன் தம்பி இறந்தது கேட்டு

கடுங் கோபத்துடன் போருக்கு எழுவதாய்

இந்திரசித்தனின்

பாத்திர அறிமுகம் நிகழ்கிறது.

இவ்வறிமுகத்திலேயே
 மேற்குறித்த அவ்வங்கசேஷ்டையை
 இந்திரசித்தனின் இயல்பாய்ச் சுட்டுகிறான் கம்பன்.
 'கோபத்தினால் உணர்ச்சி மேலிட,
 தன் உதடு மடித்துக்
 கடித்துச் சிரிக்கிறான்'
 என இந்திரசித்தனை அறிமுகம் செய்கிறான்.
 தம்பியை உன்னுந் தோறும் தாரை நீர் ததும்பும் கண்ணான்
 வம்பு இயல் சிலையை நோக்கி, வாய் மடித்து உருத்து
 நக்கான்
 'கொம்பியல் மாய வாழ்க்கைக் குரங்கினால், குரங்கா ஆற்றல்
 எம்பியோ தேய்ந்தான்? எந்தை புகழ் அன்றோ தேய்ந்தது'
 என்றான்.
 இஃது அறிமுகக் காட்சி.

☆☆☆☆☆

சுந்தர காண்டம்.
 தம்பியை அழித்த அனுமனைப் பிடிப்பதற்காக
 போர்க்களம் புகுகிறான் இந்திரசித்தன்.
 ஆற்றல் மிக்க தன் படைவீரர்களும், உறவினர்களும்
 இறந்து கிடப்பது கண்டு
 வருந்துகிறான்.
 அவ்வுணர்ச்சி வயப்பாட்டில்
 மீண்டும் அவனிடம்
 அவ்வங்க சேஷ்டையை
 பதித்துக் காட்டுகிறான் கம்பன்.
 'கண் அனார் உயிரே ஓப்பார் கைப் படைக்காலத்தின் காப்பார்
 எண்ணல் ஆம் தகைமை இல்லார், இறந்து இடைக் கிடந்தார்
 தம்மை
 மண்ணுளே நோக்கி நின்று வாய் மடித்து உருத்து மாயாப்
 புண்ணுளே கோல் இட்டன்ன மானத்தால் புழுங்குகின்றான்'
 இஃது இரண்டாம் இடம்.

☆☆☆☆☆

இலங்கையை எரியூட்டி

அனுமன் செல்ல

மயனை அழைத்து இலங்கையைப் புதுப்பித்தபின்

மந்திராலோசனை நடாத்துகிறான் இராவணன்.

கும்பகர்ணன் ஆலோசனைப்படி

இராம இலக்குவர் மேல் படையெடுத்துச் செல்வதாய்

முடிவு செய்த இராவணனைத்

தடுத்து,

‘தனித்து அவர்களை வென்று வருவேன்’

எனக்கூறி

தந்தையின் அடியிறைஞ்சி

கோப வயப்பட்டு நிற்கிறான் இந்திரசித்தன்.

அவ்வுணர்ச்சி வயப்பாட்டில்

மீண்டும்

அவ்வங்க சேஷ்டை.

என்று அடி இறைஞ்சினன், எழுந்து ‘விடை ஈமோ

வன்திறலினாய்’ எனலும், வாள் எயிறு வாயில்

தின்றனன் முனிந்து, நனி தீவினையை எல்லாம்

வென்றவரின் நன்று உணரும் வீடணன் விளம்பும்.

இஃது மூன்றாமிடம்.

☆☆☆☆

இராம இராவண யுத்தம்.

யுத்தகளம் புகுந்த இராவணன் புதல்வன் அதிகாயன்

இலக்குவனின் நான்முகப் படையால்

தலையறுபட்டு விழுகிறான்.

அதிகாயன் மாண்டான் என்பதறிந்து

அரக்கியர் அழுது புலம்புகின்றனர்.

அவ்வழுகை கேட்டு,

கொதித்தெழும் இந்திரசித்தன்

‘நடந்ததென்ன?’ என்று

தந்தையிடம் வினவுகிறான்.

‘கும்ப நிகும்பரொடு விண்தான் அடைந்தான் அதிகாயனும்வீர!’

என இராவணன் விபரமுரைக்க
கோபத்தால் உணர்ச்சி வசப்படுகிறான் இந்திரசித்தன்.
இவ்விடத்தில்
மீண்டும் அவ்வியல்பை
அவனில் பொருத்துகிறான் கம்பன்,

‘சொல்லாத முன்னம் சுடரைச் சுடர் தூண்டு கண்ணான்
பல்லால் அதரத்தை அதுக்கி விண்மீது பார்த்தான்
எல்லாரும் இறந்தனரோ என ஏங்கி நைந்தான்
வில்லாளரை எண்ணின் விரற்கு முன் நிற்கும் வீரன்’

இது நான்காமிடம்.

☆☆☆☆

தொடர்ந்து

இவ்வியல்பை இந்திரசித்தனிடம்

கம்பன் காட்டினும்

நம் மனதில் ஓர் ஐயம் தோன்றுகிறது.

‘இவ்வியல்பு,

கம்பனால் திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்டதா?’

ஐயம் இதுவே.

‘வாய் மடித்துக் கடித்தல்

வீர உணர்ச்சியின் மெய்ப்பாடுகளில் ஒன்று.

எனவே,

வீர உணர்ச்சி வெளிப்படும் இடங்களில்

அவ்வியல்பு பற்றி நிகழும் இந்த அங்க சேஷ்டையை,

கம்பன்

திட்டமிட்டு அமைத்ததாய்க் கொள்ளல் கூடுமா?’

நம்மனதில் கேள்வி பிறக்கிறது.

கம்பனோ,

இஃது மெய்ப்பாடு மட்டுமல்ல.

அவனிடம் இயல்பாய் இருந்த ஓர் பழக்கம் என்பதை

இப்பாத்திரத்தின் நிறைவில் உறுதிப்படுத்துகிறான்.

☆☆☆☆

போர்க்களம்.

தன் கணையால் அறுபட்ட

இந்திரசித்தன் தலையை

இராமன் திருவடிகளில் கொண்டு வந்து வைக்கிறான்
இலக்குவன்.

அவ்வாறு அவன் கொண்டு வந்து வைத்த

இந்திரசித்தன்றன் உயிரற்ற தலையும்

வாய் மடித்துக் கடித்தபடியே கிடப்பதாய்க்

கம்பன் காட்ட

வியக்கிறோம் நாம்.

விழுந்து அழி கண்ணின் நீரும் உவகையும் களிப்பும் வீங்க

எழுந்து எதிர் வந்த வீரன் இணையடி முன்னர் இட்டான்.

கொழுந்து எழும் செக்கர்க் கற்றை வெயில் விட, எயிற்றின்
கூட்டம்

அழுந்துற மடித்தபேழ் வாய்த்தலை அடியுறை ஒன்று ஆக.

‘இறந்த பின்பும்

இந்திரசித்தன் தலை

வாய் மடித்துக் கடித்துக் கிடந்தது’.

எனக் காட்டி,

அவ்வங்க சேஷ்டை

மரணத்தின் போதும் இயல்பாய் அமைந்ததால்

அது,

அவன் இயல்பான வழக்கமே

என நிரூபணம் செய்து விடுகிறான்.

திட்டமிட்டுக் கம்பனால் அமைக்கப்பட்டதே

இந்திரசித்தனின் இவ்வியல்பென

அறியும் போது,

என்றோ, இன்றைய நாடக உத்திகளைக் கையாண்ட

நாடக ஆசிரியனாய்

கம்பன்

நமக்கு ஆச்சரியம் தருகிறான்.

உடம்பும் ஆயினான்

இறைவன் வகுத்ததாய்
ஒழுக்க நெறியோடு
உலகத்தைப் பொருந்தி வாழுச் செய்வதால்
நம் தமிழ் மொழி
அரசனையும்
உபசாரத்தால்
'இறை' எனப் பேசும்.
தானே கருத்தாவாய் நின்று,
உயிர்க்குறுதி செய்வதாய்
அறத்தினோடு
உலகைப் பொருத்துதலால்
மன்னனை உயிர் எனவும்
உலகினை (உலக மக்களை) உடம்பு எனவும்
நம் சங்கச் சான்றோர் கவி பேசும்.
'மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்'
என்பது அவர்தம் கருத்து.
கால மாற்றத்தால்
இன்றைய நவீன ஜனநாயக உலகில்
சர்வாதிகாரக் குறியீடாய்
'மன்னன்' எனும் சொல் அமைந்து விட்டது கருதி
மேற்சொன்ன சங்கச் சான்றோர் கருத்தை மறுத்து,
'மக்களே உயிர்' என நிறுவ முயல்வார்

தம் கருத்துக்குச் சான்றாக
 கம்பன்தன் பாடலொன்றை
 எடுத்துக்காட்டி வருகின்றனர்.
 அப்பாடலை ஆதாரமாய்க் கொண்டு
 கம்பனும் சங்கச் சான்றோர் கருத்தை மறுப்பதாய்
 உரைக்கின்றனர்.
 'அவர்தம் கருத்துச் சரியானதா?
 சான்றோர் கருத்தோடு கம்பன் முரண்படுகிறானா?'
 ஆராய்வோம்.

☆☆☆☆

பால காண்டம்.
 அரசியற் படலம்.
 தன் பிரஜைகளை உயிரெனப் போற்றி வாழும்
 தசரதனின் ஆட்சிச் சிறப்பை
 சொல்லத் தலைப்படுகிறான்
 கம்பன்.

'வயிர வான் பூண் அணி மடங்கல் மொய்ம்பினான்
 உயிர் எலாம் தன் உயிர் ஓக்க ஓம்பலால்
 செயிர் இலா உலகினில் சென்று நின்று வாழ்
 உயிரெலாம் உறைவதோர் உடம்பும் ஆயினான்'

மேற்பாடலில்,

'உயிரெலாம் உறைவதோர் உடம்பும் ஆயினான்'

எனும் அடியை ஆதாரம் காட்டியே,
 கம்பன், சங்க சான்றோரோடு முரண்படுவதாய் அவர்கள்
 எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

சங்கப் புலவோர் 'மன்னை' உயிரென,
 கம்பன் 'மக்களை' உயிராய்ப் பேசுகிறான்.
 'மன்னன், மக்கள் எனும் இரு தத்துவங்களில்

உயிரோடு ஒப்பிடப்படும் தகுதி எதற்குண்டு?"

இஃது அவர்தம் கேள்வி.

இக்கேள்விக்கு அவர்கள் தரும் விளக்கமோ,
மிகச் சுவையானது.

‘அரசு’ எனும் தத்துவம் மாற்றமடையக் கூடியது.

‘மக்கள்’ எனும் தத்துவமோ,

என்றும் ஒரே தன்மைத்ததாய் நிலைத்திருப்பது.

இஃது இயற்கை.

எனவே,

உடல் உயிர்ச் சேர்க்கையில்

மாற்றமடையும் உடலினை மன்னனுக்கும்,

நிலைத்ததான உயிரினை மக்களுக்கும்

உவமிப்பதே சரியானது.

இவ்வுண்மை உணர்ந்தே கம்பன்

சான்றோருடன் முரண்பட்டு

இவ்வுவமை மாற்றத்தால்

இன்றைய உலகு ஏற்கும் கருத்தை வலியுறுத்துகிறான்

என்கின்றனர்.

இவ்விளக்கம் சுவை தரினும்,

நம் மனதிற் சில ஐயங்களைக் கிளப்பவே செய்கிறது.

கோதாவரி ஆற்றை வர்ணிக்கப் புகும் கம்பன்,

அவ்வாற்றின் ஆழம், தெளிவு முதலியவற்றைக் கொண்டு

‘சான்றோர் கவி எனக் கிடந்தது அது’

எனப் பேசுவான்.

இக்கவிதை,

சங்கச் சான்றோர் கவிதைமேற்

கம்பன் கொண்டிருக்கும்

ஆழ்ந்த நம்பிக்கையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

எனவே,

‘அவர்தம் கூற்றைக் கம்பன் மறுதலித்தான்’

எனும் கருத்தை முற்றாய் ஏற்க முடியவில்லை.
பின் கம்பன் சொல்ல வந்ததுதான் என்ன?
ஆழ்ந்து சிந்திக்க விடை கிடைக்கிறது.
அவ்விடையை நாம் பெறுவதற்கான சான்றினைக்
கம்பன் தன் கவிதையிலேயே தந்துள்ளான்.

‘மக்களே உயிர்,
மன்னனே உடல்’

எனும் கருத்தை மாத்திரம் அவன்
சொல்லப் புகுந்திருப்பின்

‘உயிரெலாம் உறைவதோர் உடம்பு ஆயினான்’

எனப் பேசியிருத்தல் வேண்டும்.
ஆனால், கம்பனோ,

‘உடம்பும் ஆயினான்

எனப் பேசுகிறான்.

உடம்பும் ஆயினான் எனவே
உயிரும் ஆயினான் என்பது
சொல்லாமலே பெறப்படும்.

இஃது உணர,

‘கம்பன் சங்கச் சான்றோரின்
கருத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு
மன்னனை உயிராகவும் ஏற்று, பின்
மற்றோர் கருத்தில்

மன்னனை உடலாகவும் கொள்கிறான்’
என்ற உண்மை வெளிப்படுகின்றது.

கம்பனாற் சுட்டப்படும்

அவ்விரு நிலைகளும் எவை?

அரசன்,

மக்களைத் தாங்கி நிற்பவன்.

அவனே,

மக்களை இயக்குபவனுமாம்.

உயிரைத் தாங்கி நிற்பது,

உடம்பு.

உடம்பினை இயக்கி நிற்பது

உயிர்.

இக்கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே,

கம்பன், அரசற்கு

இவ்விரு நிலைகளையும் உவமையாக்குகிறான்.

இயக்குவது உயிர்.

இயக்கப்படுவது உடம்பு.

இயக்குபவன் மன்னன்.

இயக்கப்படுவோர் மக்கள்.

இவ்வொப்பீட்டில்,

அரசன் உயிராதலும்

மக்கள் உடம்பாதலும்

தெளிவுபடுகிறது.

தாங்குவது உடல்.

தாங்கப்படுவது உயிர்.

தாங்குபவன் மன்னன்.

தாங்கப்படுவது உலகம்.

இவ்வொப்பீட்டில்,

மன்னன் உடலாதலும் மக்கள் உயிராதலும் சரியே.

உடம்பு, உயிரென மன்னன்

இருநிலைப்பட்டு பேசப்பட்டாலும்,

இருநிலைப்பட்ட செயற்பாடுகளில்

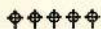
இவ்வுவமைகளில் முரண்பாடின்மை

தெளிவாகின்றது.

எனவே,

‘கம்பன்

சான்றோர் கருத்தை மறுத்தான்' எனும் கூற்று.
 தவிர்க்கப்பட வேண்டியதென்பது தெளிவாகிறது.
 புதுமை செயினும்
 வழி வழி வந்த மரபின் வித்தாகவே
 கம்பன் காட்சி தர
 மகிழ்கிறோம் நாம்.

விட்டார், வீடுற்றார்

மனிதப் பிறவியின் நோக்கம் ஆன்ம ஈடேற்றமே.
அறிவுப் பொருளாகிய ஆன்மா
மல வயப்பட்டு சடம் போற் கிடக்குமோர் நிலையுண்டு.
ஆன்மாவின் இந்நிலையை,
'கேவலம்' எனக் குறிக்கும் சித்தாந்தம்.
அறிவிருந்தும் சடம் போலக்கிடக்கும் ஆன்மாவை
உய்விப்பதற்காக
அதற்கு,
விருப்பு, அறிவு, செயல் எனும் தூண்டுதல்களைக்
கொடுப்பதோடு
அவை அனுபவத்திற்கு உட்பட.
தனு, கரண, புவன, போகங்களையும் மாயையினின்றும்
உருவாக்குகிறான் இறைவன்.
அறிவற்ற நிலையிலிருந்து விடுபட்டு
இச்சிற்றறிவு தூண்டப்பட்ட நிலையை
ஆன்மாவின் 'சகலநிலை' எனச் சுட்டும் சித்தாந்தம்.
தனு, கரண, புவன, போகங்களுக்கு உட்பட்ட ஆன்மா
நான், எனது என்னும் அகங்கார மமகாரங்களுக்கு
உட்பட்டு
பல பிறவிகளிலும்
இன்ப, துன்ப அனுபவங்களைப் பெற்று,
அவ்வனுபவங்களால் மெல்ல மெல்ல அறிவு வயப்
படுகிறது.
ஓர் நிலையில்
முழுமையாய் மலங்களினின்றும் விடுபடும் ஆன்மா
முற்றான அறிவு கிட்ட

தன்னையுணர்ந்து இறைவயப்படுகிறது.

இம் முத்தி நிலையையே

ஆன்மாவின் 'சுத்த நிலை' எனப் பேசும் சித்தாந்தம்.

அகங்கார, மமகாரங்கள் முற்றாய் நீங்குதலே

முத்தி நிலைக்கான ஆன்மாவின் தகுதியாய்க் கருதப் படுகின்றது.

ஆன்மாவின்,

தனு, கரண, புவன, போகங்களோடு கூடிய மாயைக்கு உட்பட்ட பெத்த நிலையில்

அதனிடம்

'நான்' எனும் அகங்காரம் முதலிற் பிறக்கிறது.

அதன் தொடர்பாய்

'எனது' எனும் மமகாரம் பிறக்க

ஆன்மா பந்தப்படுகிறது.

பின், முத்தி நிலையின் போது மறுதலையாய்

மமகாரம் முன் நீங்க, அகங்காரம் பின் நீங்குகிறது.

தோற்றத்தின் போது மரமாகிப் பின் கிளைவிடுதலும்

அழிப்பின் போது கிளைகள் துண்டிக்கப்பட்டு பின்

மரம் வீழ்த்தப்படுவதும்

மேற்கூறிய அகங்கார மமகாரங்களின்

தோற்றம் மறைதலுக்கான உவமைகள்.

இங்ஙனம்

மலங்களின் வயப்பட்ட ஓர் ஆன்மா

மமகார அகங்கார நீக்கம் பெற்று

அன்பு நிலையெய்தி

பரம்பொருளோடு கலப்பதாய் சித்தாந்தக் கருத்தை

நேரடியாய் அன்றி

'தாற்பரியம்' எனும் குறிப்புப் பொருளால்

கம்பன் ஓர் காட்சியில் விளக்கம் செய்கிறான்.

கம்பனின் அவ்வற்புத விளக்கம் காண்பாம்.

கங்கைக் கரையில் இராமனும் குகனும் சந்திக்கின்றனர்.
அன்போடு வந்த குகனை இராமன் தன் சகோதரனாய்
ஏற்கிறான்.

இது,

கம்பனால் அமைக்கப்பட்ட வெளிப்படையான காட்சி.

இக்காட்சியில்

இராமனைத் தெய்வமாகவும்,

குகனை மலவயப்பட்ட ஆன்மாவாகவும்

இராமன் குகன் அங்கீகரிப்பதை ஆன்ம

விடுதலையாகவும்

கொண்டு

மறைப் பொருளை உட்பொருளாய்ச் சுட்டுகிறான்,

கம்பன்.

☆☆☆☆

இராமனைச் சந்திக்க வருகிறான் குகன்.

அவனைச் சூழ, சுற்றத்தார்;

அவன் கையிலும் இடையிலும் வில்லும் வாளும்;

சீறும் கண்கள்;

கடுமையான தோற்றம்.

இது கம்பன் குகனைக் காட்டும் முறை.

முனிவர்கள் சூழ ஆசிரமத்திற்குள் வீற்றிருக்கிறான்

இராமன்.

இராமனைக் காணும் ஆர்வத்தால்

வந்தவனாகிய குகன்,

ஆசிரமம் அண்மித்து விட்டதையுணர்ந்து

மரியாதை கருதி

குறித்தவோர் எல்லையில் உறவினர்களை நிறுத்தி

விடுகிறான்.

இராமனைக் காணும் எண்ணம் மேலும் உந்த,

கையிலும் இடையிலுமிருந்த வில்லையும் வாளையும்

உதறுகிறான்.

குற்றமில்லாத மனங்கொண்ட குகனிடம்
இப்போது அன்பு மட்டுமே.
அவ்வன்போடு ஆசிரமத்தை அணுகுகிறான்.
தன் அன்பு நிலையால்

இலக்குவனின் கருணைக்கு ஆளாகி
அவன் துணையால்

இராம தரிசனமும், அனுக்கிரகமும், அங்கீகரிப்பும் கிட்ட
சகோதரனாய் இராமனுடன் ஒன்றாகிறான்.
குகன், இராமனைக் காண வந்ததாய் அந்நிலையைக்
கம்பன்கவி வெளிப்படுத்துகின்றது.

‘சுற்றம் அப் புறம் நிற்க, சுடு கணை
விற்றுறந்து, அரை வீக்கிய வாளொழித்து
அற்றம் நீத்த மனத்தினன், அன்பினன்
நற்றவப் பள்ளி வாயிலை நண்ணினான்’

இது வெளிப்படையான கம்பனின் காட்சியமைப்பு.
இக்காட்சியமைப்புள் கம்பன் காட்டும் சித்தாந்த
உட்பொருள் காண்பாம்.

☆☆☆☆

இராமன் நிலையோடு ஒப்பிடும்போது,
குகன் சாதியால் வேறுபட்டவன், தாழ்ந்தவன்.
வேட்டையாடித் திரிபவன்.
வியாபக அறிவு கொண்ட இறைவனோடு ஒப்பிடும்
போது,

எல்லைப்பட்ட அறிவுடைய ஆன்மா,
சாதியால் வேறுபட்டது. தாழ்ந்தது.
புலன் நுகர்விற்காய் உலக இன்பங்களை வேட்டையாடி
திரிவது.

இம் முதலொப்புமையால் இராமனைப் பரம்
பொருளாயும்

குகனை மலவயப்பட்ட ஆன்மாவாகவும்
காட்டுகிறான் கம்பன்.

இறைநாட்டமேற்பட பரம்பொருளை நோக்கிய
ஆன்மாவின் பயணம் தொடங்கும்.
இராமனின் மேற்கொண்ட அன்பால் குகன் அவனை
நாடுதல் இதற்கு ஒப்புமை.
பக்குவப்பட்ட ஆன்மா
உலகியல் வயப்பட்ட ஆன்மாக்களினின்றும் நீங்கி
தனித்து ஆண்டவனை நாடும்.

‘அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள், அகலிடத்தார் ஆசாரத்தை’
‘உற்றாரை நான் வேண்டேன்’

எனும் அப்பர், மணிவாசகர் அடிகள்
இந்நிலையை விளக்கம் செய்யும் தக்க மேற்கோள்கள்.
குகனும் ஓர் நிலையில்,
சுற்றத்தாரை நிறுத்தி இராமனை நோக்கிச் செல்கிறான்.
உலகியலினின்றும் நீங்கிய ஆன்மா,
முதனிலையில் மமகார நீக்கம் பெறும்.
‘எனது’ என்னும் மமகாரத்தின் உச்சநிலை
வெளிப்பாடே உறவுகள்.
இராமனைக் காணவரும் குகன்
உறவினரை விட்டுத் தனித்து முன்னேறுதல்
மமகார நீக்கத்தின் விளக்கமுமாம்.

‘சுற்றம் அப்புறத்தே நிற்க’

உறவினரைத் துறந்த குகன்,
தொடர்ந்து வில்லையும், வாளையும் துறக்கிறான்.
வில்லும், வாளும் தற்காப்புக் கருவிகள்.
‘நான்’ எனும் எண்ணத்தின் குறியீடுகள்.
மமகாரம் நீங்க, தொடர்ந்து அகங்காரம் நீங்கும்.
உறவினரை நீக்கிய குகன்,
ஆயுதங்களையும் நீக்கினான் எனவே

அகங்கார நீக்கமும் பெறப்பட்டது.

‘சுடு கணை விற்றுறந்து அரை வீக்கிய வாள் ஒழித்து’.

நான், எனது என்பவை நீங்க,
மாக நீங்கி ஆன்மா தூய்மைப்படுகின்றது.

‘அற்றம் நீக்கிய மனத்தினன்’

ஆன்மா, மாக இருந்து நீங்கப் பெறுவதென்பதைச்
சுட்ட நினைக்கும் கம்பன்,
குகனைத் ‘தூய மனத்தினன்’ என்று சொல்ல
வழியிருக்கவும், அவ்வாறு சொல்லாது
‘குற்றம் நீக்கிய மனத்தினன்’ என்று தத்துவ நோக்கம்
கருதிப் பேசுகிறான்.

ஆன்மாவில், இம்மாகுகள் நீங்கியதும்
தூய அன்பு சுரக்கும்.

‘காதலாகி கசிந்து கண்ணீர் மல்கி’

எனும் சம்பந்தர் தேவார அடி, இவ்வன்பு
நிலையைச் சுட்டும்.
நான், எனது எனும் குற்றங்கள் நீங்கிய குகனும்,
இவ்வன்பு நிலையை எய்தியமையைக் காட்ட,
அடுத்த சொல்லை இடுகிறான் கம்பன்.

‘அன்பினன்’

அன்புருவாய் பூரண நிலைப்பட்ட ஆன்மா,
இறை சந்நிதி வயப்படும்.
குகனும் இராம சந்நிதி வயப்படுகிறான்.

‘நற்றவப் பள்ளி வாயிலை நண்ணினான்’

மேற்கூறியவாறு தூய்மையுற்று,

அன்பினால் இறை சந்நிதி வயப்பட்ட ஆன்மாவுக்கு,
குருவருள் கிட்ட

அக்குருவின் துணையால்

இறையருள் கிட்டுதலும்,

பேதம் நீங்கி அவ்வான்மா

இறையோடு ஒன்றாதலும் நிச்சயமன்றோ.

இங்கும் குருவின் நிலையில் இலக்குவன்.

குகனின் அன்பு நிலைகண்டு

தக்கவாறு இராமனிடம் முன்மொழிந்து

அவனை இராமனின் அன்புக்காளாக்குகிறான்.

அவ்வன்பினால்

அரசன், வேடன் எனும் பேதம் நீங்க

இராமனுடன் சகோதரனாய் ஒன்றாகும் நிலை

கிட்டுகிறது.

முக்தி நிலை பெற்ற பின்பும்

சில ஆன்மாக்கள் உடலோடு கூடி நிற்கும்.

இந்நிலையை 'சீவன் முத்த நிலை' எனச் சித்தாந்தம்

பேசும்.

கன்மம் முடிவுறாததால்

உடல் சுமந்து வாழும் அச் சீவன் முத்தர்கள்

உலகியல் துறந்து நின்று

தாம் பெற்ற இறையருளை

மற்றைய ஆன்மாக்களுக்கும் பெற்று ஈவர்.

இச் சீவன் முத்த ஆன்மாக்கள்

மற்றோரையும் இறை வயப்படுத்துதல் போல

குகனும்

தன் உற்றாரையும் இராமனின் அன்பிற்குட்

படுத்துகிறான்.

'உன் கிளை எனதன்றோ உறுதுயர் உறலாமோ

என் கிளை இது கா என் ஏவலின் இனிது என்றான்'

இராமனின் இக்கூற்று
 குகனால் மற்றைய வேடர்களும்
 இராமன் கருணையைப் பெற்றமையை
 இரு பொருளாகவும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.
 இவ்வாறு,
 கம்பன் செய்யும் சித்தாந்த விளக்கம்
 கவியின்பத்தோடு கலந்து
 மன மகிழ்வு தருகிறது.

பொங்கித் தணிந்தது

மனித மன உணர்ச்சிகள் ஆயிரமாய் விரிபவை.
அவ்வுணர்ச்சிகளை வடநூலார் ஒன்பதாய் வகுத்து,
நவரசங்கள் எனப் பெயரிட்டனர்.
மெய்ப்பாடுகள் எனுந் தலைப்பில் இவ்வுணர்ச்சிகளை
வகைப்படுத்திய

தமிழ் இலக்கண நூலாசிரியர்கள்
சாந்த இரசத்திற்கு மெய்ப்பாடு இல்லையாதலால்
உணர்ச்சிகள் எட்டென்றனர்.

மனித மனங்களில் அலையலையாய்க் கிளம்பும்
உணர்ச்சிகள் ஆயிரமாய்த் தோன்ற
அவற்றை ஒன்பதென வகைப்படுத்தியமை
நமக்கு வியப்புத் தருகிறது.

‘இவ்வகைப்படுத்தல் சரியோ?’ எனின், சரியே.
ஏழாந ஸ்வரங்கள் ஒன்றோடொன்று மாறிக் கலக்க
இராகங்கள் ஆயிரமாய் விரிவது போன்று
ஒன்பதான இரசங்களின் கலப்பால்
உணர்ச்சிகள் பலவாய்த் தோற்றந் தருவது இயற்கையே.
இவ்வாறு விரியும் உணர்ச்சிகளைப் பாத்திரங்களிற்
பொருத்தி

காவியங்களை மிளிரச்செய்கின்றனர் கவிஞர்கள்.
இவ்வுணர்ச்சி வெளிப்பாட்டால் சிறப்புற்ற இலக்கியப்
பாத்திரங்கள் பற்பல.

தானமைத்த பாத்திரங்களுடு இவ்வுணர்ச்சிகளைக்
கையாளத் தலைப்பட்ட கம்பன்

சற்று ஆழச் சிந்திக்கிறான்.

‘உணர்ச்சிகள் மனித மனங்களிலே தனித்தனி
உதிக்கின்றனவா?

அல்லது,

ஒரு சேரத்தோன்றி குழப்பம் விளைவிக்கின்றனவா?'

இக்கேள்வி

கம்பன் மனதிற் சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றது.
காட்சியாலோ, கருத்தாலோ தோன்றும் சம்பவங்களே
மனித உணர்ச்சிகளின் தூண்டுகோல்கள்.

இச் சம்பவங்களிலே சில

மேற்கூறிய உணர்ச்சிகளில்

தனியொன்றை மனதிலே தூண்டலாம்.

வேறு சிலவோ,

ஒரே நேரத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உணர்ச்சிகளைத்
தூண்டி

உணர்ச்சிக் கதம்பமாய் மனதைக் குழப்பம் செய்யலாம்.

உணர்ச்சிகள் ஒருமித்துக் கதம்பமாய்த் தோன்ற

குழப்பமுறும் ஓர் பாத்திரத்தை வடிக்க நினைக்கிறான்
கம்பன்.

அயோத்தியா காண்டத்திலே தக்க இடம் வாய்க்கிறது.

☆☆☆☆

கன்ன மூலத்தினிலே தோன்றிய நரை தந்த

உணர்ச்சியால்

துறவு நோக்கிய முயற்சியில்

உடன் ஈடுபட முடிவு செய்கிறான் தசரதன்.

உணர்ச்சிகளின் நிலையின்மையை உணர்ந்த அவன்

மீண்டும் மனம் பற்றுக்குட்படுமுன்

அரச போகங்களை உடன் துறக்க வேண்டுமெனத்

துணிகிறான்.

அக்கருத்தால்,

இராமனின் முடிசூட்டுவிழாவை அடுத்தநாளே நடாத்த
நிச்சயிக்கிறான்.

செய்தி கேட்டு நாடே மகிழ்,

இராமனைப் பயந்த கோசலையின் தோழியர்

இவ்வினிய செய்தியை

அன்னையாம் கோசலையிடம் வணங்கி உரைக்கின்றனர்.

ஆட்சி மாற்றம் பற்றிய செய்தி,

மக்களுக்குத் தெரிந்த பின்பே அந்தப்புர அரசியர்க்குத் தெரிகிறது.

அந்தப்புரங்களில் அரசியலை நிர்ணயிக்கும் இக்கால அரசியல்வாதிகளிற்கு,
அரசியற்றாய்மை பற்றித்

தசரதனினூடு கம்பன் தரும் படிப்பனை இஃது.

கோசலையிடம் தோழியர் பட்டாபிஷேகச் செய்தியைச் சொல்ல

அவ்விடத்திலே

உணர்ச்சிகளின் குழப்பநிலை பற்றிய தன் கருத்தை வெளிப்படுத்த நினைக்கிறான் கம்பன்.

சாதாரண புலவனாயின்,

தன் பிள்ளைக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்ற செய்தி கேட்ட தாயின் மனதில்

மகிழ்ச்சி பொங்கிற்றென

பாடி முடித்திருப்பான்.

அவ்வாறு பாடின

தன் கவிதைச் சிறப்பன்றி,

கோசலையெனும் பாத்திரத்தின் கற்புச் சிறப்பும்

வீழும் எனக் கருதுகிறான் கம்பன்.

தன்னளவில் தனியளாய் இருக்குமொரு பெண்

கணவனுக்கு மனைவியாய்

பிள்ளைகட்குத் தாயாய்

மாமனுக்கு மருகளாய்

இன்னும் பலவாய் உறவுகள் விரிய

பிறர் பார்வையிலே பலராகின்றாள்.

நிகழும் சம்பவம் ஒன்றெனினும்

இப்பல தன்மை கொண்ட உறவுநிலை பற்றி

உணர்ச்சிகள் பலவாதல் இயல்பன்றோ?

இஃதுணர்ந்த கம்பன்,

கோசலையைத் தனித்து இராமனின் தாயாகக்

காணாமல்,

தசரதனின் கற்புடை மனைவியாகவும் காண்பதால்

அவ்விரு நிலைகளிலும்

இவ்வொரு நிகழ்வு ஏற்படுத்தும்

உணர்ச்சி மோதலை விபரிக்க விரும்புகிறான்.

கவிச்சக்கரவர்த்தியல்லவா?

ஒரே கவிதைக்குள் அவ்விரு உணர்ச்சிகளையும்

அமைத்துக் காட்டி

விந்தை செய்கிறான்.

பட்டாபிஷேகச் செய்தி கேட்டதும்,

தாயாகிய கோசலையின் உள்ளம்

எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியாற் பொங்குகின்றது.

தாயுறவு தலைமையுறவன்றோ?

அத்தாயுணர்ச்சி முந்துகிறது.

‘கோசலையின் தாயுள்ளத்திலே பேருவகைக் கடல் பொங்கிற்று’

என்று பாடலைத் தொடங்குகிறான்.

சிறக்கும் செல்வம் மகற்கெனச் சிந்தையுள்

பிறக்கும் பேருவகைக் கடல்.....

இவ்வரிகளிலே தாயுள்ளத்தின் மகிழ்ச்சி நிலையை வெளிப்படுத்திய கம்பன்

அவ்வுள்ளத்திலே தொடரும் கற்பனை நிலையைச் சிந்திக்கிறான்.

தாயல்லவா?

நானை பிள்ளை அடையப் போகும் பெருமை,

மானதக் காட்சியாய் உடன் தோன்றுகிறது.

உயர்வடைவான் தன் மகன் என,

பெற்ற அன்றே கற்பனையிற் கண்டு மகிழ்தல்

தாய்மையின் இயல்பன்றோ?

அவ்வியல்புணர்ந்த கம்பன்

கோசலையிடம் அதைப் பொருத்திப் பார்க்கிறான்.

மறுநாட் பட்டாபிஷேகக் காட்சி, அப்போதே

கோசலை மனத்திலே தோன்றுகிறது.

முனிவர்கள் ஆசி கூற,

அந்தணர்கள் மறையோத,

மன்னர்கள் சூழ்ந்திருக்க

அரசவையில் 'அமிழ்தின் வந்த அணங்காம் சீதையுடன்'
தம்பியர் பணிய

இராமன் சிம்மாசனத்திலிருக்கும் காட்சி

சிந்தையிலே தோன்ற,

பிறக்கிறது பேருவகைக் கடல்.

எண்ண அலைகள் இந்தளவில் முற்றுப்

பெறாமற்றொடர்கின்றன.

நிமித்தகர்கள் குறித்த,

முடி சூட்டும் நேரம் வந்து விட

முடி சூட்டுவதற்காய்

குலகுருவாம் வசித்த மகரிஷி

இரமனருகில் வருகிறார்.

முடி சூட்டத் தயாராகிறார்.

இதுவரை கற்பனைக் காட்சி மகிழ்ச்சித் தர,

கோசலையுள்ளத்திற் பொங்கிய உவகைக் கடல்

திடீரென,

'வடவைக் கனல் தோன்ற வற்றும் கடலாயிற்று'

என்கிறான் கம்பன்.

'சிறக்கும் செல்வம் மகற்கெனச் சிந்தையுள்

பிறக்கும் பேருவகைக் கடல் பெட்புற

வறக்கும் மா வடவைக் கனல் ஆனதால்'

'உவகைக் கடலாய்ப் பொங்கிய உணர்ச்சிகள்

வடவைக் கனல் தோன்ற வற்றிய மாயமென்ன?'

திகைக்கிறோம் நாம்.

வசித்தன் முடிசூட்டப் போகின்ற காட்சியை நினைந்த

கோசலை மனத்தில்

மகிழ்ச்சி வற்றியதேன்?

மயங்குகிறது நம் மனம்.

பெற்ற தாயொருத்தி, தன் பிள்ளையின் உயர்வு கண்டு,

மகிழ்தல் அன்றி மறுகுதல் எங்ஙனம்?

நம் மனதுட் கேள்வி பிறக்கிறது.

தெளிவிக்கிறான் கம்பநாடன்.

முடிசூட்ட ஆயத்தமாகும் வசித்தர் நிலையைக்

கற்பனை செய்த கோசலை மனம் துணுக்குறுகிறது.

இராமன் தலையிற் சூட்டுவதற்கு எங்கிருந்து முடியை
எடுக்கப் போகிறார் முனிவர்?

சிந்திக்கிறது அவன் கற்பு மனம்.

முனிவர் எடுக்கப்போகும் முடி இருப்பது,

தங்கத் தட்டிலல்ல, தசரதன் தலையில்.

தன் மைந்தன் தலையிலேறப் போகும் முடி

தன் கணவன் தலையிலிருந்து இறங்கப் போவதை

நினைக்க,

நாளை தன் கணவன் முடியிழப்பான் எனும் நினைப்பு

தாரமாய் அவளைத் திகைக்கச் செய்கிறது.

தாயாய் மகிழ்ந்த உள்ளம் தாரமாய் மருள்கிறது.

நிகழப்போகும் சம்பவம் ஒன்று,

அச்சம்பவத்தால் உணர்ச்சி வசப்படும் பாத்திரம் ஒன்று.

எனினும் அப்பாத்திரம்,

தாயாய், தாரமாய் பிறரளவில் இருவகைப்பட்டதால்

ஒரே சம்பவத்தால் இரண்டு உணர்ச்சிகளுக்கு உள்ளாகி

குழப்பமுற்று நிற்கின்றது.

உணர்ச்சிகளின் கலவைத் தன்மையை வெளிப்படுத்திய

திருப்தியோடு

கம்பன் கவிதையை முடிக்கிறான்.

சிறக்கும் செல்வம் மகற்கெனச் சிந்தையுள்

பிறக்கும் பேருவகைக் கடல் பெட்டிற்

வறக்கும் வடவைக் கனல் ஆனதால்

துறக்கும் மன்னவன் என்னும் துணுக்கமே.

இப்பாடலில்

முடி துறக்கும் என்னாமல்*

‘துறக்கும்’ எனத் தனிச் சொல்லிட்டு

கற்புக் கரசியாகிய கோசலையுள்ளத்தில்

மறுநாள் நிகழப்போகும் தசரதனின் மரணம் பற்றிய

அச்சம் தோன்றியமையையும்

குறிப்பாய்க் காட்டிய கம்பனின் நுட்பம்

வியக்கத்தக்கதே.

கதையும் கற்பனையும்

தமிழில்

‘பிறிது’ மொழிதல் எனும் ஓர் அலங்காரம் உண்டு.

புலவன் தான் சொல்ல நினைத்த கருத்தை

வெளிப்படையாய்க் கூறாமல்

குறிப்பாலுணர்த்தும் வேறோர் கருத்தைக்

கூறி விட்டு விடுவான்.

இவ்வமைப்பையே

பிறிதுமொழிதல் அலங்காரம் என

இலக்கண நூல்கள் பேசும்.

வள்ளுவனும் இவ்வுத்தியைப் பல இடங்களிலும் பயன்
படுத்தியுள்ளான்.

‘வலியறிதல்’ எனும் அதிகாரத்தில்

“பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்

சால மிகுத்துப் பெயின்”

எனும் குறளுக்கு

கீழ்க்கண்டவாறு பரிமேலழகர் உரைவகுப்பார்.

“ ‘எளியர் என்று பலரோடு பகை கொள்வான் தான்

வலியனே ஆயினும் அவர் தொக்கவழி

வலியழியும்’ என்னும் பொருள் தோன்ற நின்றமையின்

இது பிறிது மொழிதல் என்னும்

அலங்காரம்”.

கம்பனும் இப்பிறிது மொழிதல் அலங்காரத்தை

அயோத்தி வர்ணனையுடு

அற்புதமாய்ப் பயன்படுத்தும் ஓர் கவிதை உண்டு.

அக்கவிதையூடு

கம்பன்

மேற்சொன்ன பிறிதுமொழிதல் உத்தியினால்
தன் கருத்துரைக்கும் திறன் காண்பாம்.

☆☆☆☆

அறநெறி பிறழாமல்

தசரதனால் ஆளப்படும்

அயோத்தியின் வளத்தை

வர்ணிக்க நினைக்கிறான் கம்பன்.

தான் கண்ணாற் காணாத அயோத்தியைக்

கற்பனையாற் காண விழைந்த அவன்

மனோரதத்திலேறி அயோத்தி செல்கிறான்.

☆☆☆☆

அயோத்தி.

நேரம் மாலைப் பொழுது.

செழிப்புற்றிருக்கும் மருத நிலம்.

கற்பனையால் வந்த கம்பன்,

ஓர் வயற்கரையில் நிற்கிறான்.

செழிப்புற்ற அவ்வயலினை

இரசித்து நிற்கும் கம்பன் கண்களில்

ஓர் அதிசயக் காட்சி படுகிறது.

சில அன்னப் பட்சிகள்

ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அணிவகுத்து

குறித்த எல்லைக்குள்

அங்கும் இங்குமாய் நடைபயில்கின்றன.

அவ்வன்னங்களின் அருகிற் சென்று

அவை நடைபயில்வதற்கான காரணமறிய விரும்புகிறான்

கம்பன்.

அருகிற் சென்றதும்

நடைபயிலும் அன்னங்கள் அத்தனையும் பெண்

அன்னங்கள் எனத் தெரியவர

மேலும் சுவாரசியம் கூடுகிறது.

அவ்வன்னங்களை வழிமறித்த கம்பன்

‘அங்குமிங்குமாய் நீவிர் நடைபயிலும் காரணம் என்ன?’

எனத் தலைமையன்னத்திடம் வினவுகிறான்.

அவ்வன்னம் பேசத் தொடங்குகிறது.

‘கம்பனே!

நாம் பறவைகளுள் சிறந்தனவாய்ப் பேசப்படும்

அன்னங்கள்

கவிஞர்களாலும் போற்றப்படும் நடைச்சிறப்பைக்

கொண்டவர்கள்.

அப்பெருமைக்கு இழுக்கேற்படுமாப் போல்

நேற்றுமாலை ஓர் சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

அச்சம்பவத்தைச் சொல்கிறேன் கேள்’ என

அன்னம் தன்னுரையைத் தொடர்ந்தது.

‘நேற்று மாலை

சேல் போன்ற பெரும் ஒளிவிடும் கண்களையுடைய

அழகிய அயோத்திப் பெண்ணொருத்தி

இவ்வயல் வரம்பினூடே நடந்து சென்றாள்.

அவள் நடையழகு

கவிஞர்களாற் போற்றப்படும் எம் நடையழகை வென்று
விட்டது.

அவ்வயோத்திப் பெண்ணால்

பாரம்பரியமாகப் போற்றப்பெற்று வரும்

எம்மினத்துக்கே உரிய நடையழகு

தாழ்ச்சியுறும் எனக் கருதியதால்

மனவருத்தம் உற்ற நாம்

எம்மினத்துக்குரிய அப்பெருமையைக் கைவிட்டுவிடாமல்

அவ்வயோத்திப் பெண்போல் நடைபயிலப் பழகுவதென

தீர்மானித்தோம்.

அத்தீர்மானத்தின்படி இங்கு நடை பயில்கிறோம்' என
அத்தலைமை அன்னம் சொல்லி முடிக்க

ஆச்சயிமுற்ற கம்பன்
அவ்வன்னங்களை நோக்கி

'இதுவரை பயின்றதால்
அப்பெண்ணின் நடை உமக்கு வாய்த்ததோ?'
எனக் கேட்கிறான்.

'செம்மையான கால்களிருந்தும்
அப்பெண்ணின் நடை வராமற்றிரிகிறோம்'
என வருந்திக் கூறின, அன்னங்கள்.

'சேலுண்ட ஓண்கணாரின் திரிகின்ற செங்கால் அன்னம்'

இப்போது கம்பன் மனதில் மீண்டுமோர் கேள்வி.
அவ்வன்னங்களை நோக்கி மறுபடியும் அவன் கேட்கத்
தொடங்குகிறான்.

'பெண்களாகிய நீங்கள்
இங்கு வந்து நடை பயின்றால்
உம் குழந்தைகளை இல்லத்தில் காப்பார் யார்?'
என்கிறான்.

தம்மைக் குறைகூறுவதாய் இக்கேள்வி
அன்னங்களைச் சினமுறச் செய்கிறது.
அவை கம்பனை நோக்கி

'எம்மில்லக் கடமைகளைச் சரிவரச் செய்தபின்பே
இங்கு நடை பயில்கிறோம்.

ஐயமுறின் வயல்களாய் எம்மில்லங்களை
நீரே சென்று பார்த்துக் கொள்ளும்'
எனக் கூறித் தம் நடைப் பயிற்சியைத் தொடர்ந்தன.

அவ்வன்னங்களின் இருப்பிடமாகிய
வயல்களைக் காண விரும்பிய கம்பன்
அவை காட்டிய இடம் நோக்கிச் செல்கிறான்.
அங்கு அவன் கண்ட காட்சி
அவனை வியப்பிலாழ்த்துகிறது.

நீர் நிரம்பி வழிகின்ற வயல்கள்,
அவ்வயல்களில் செழிப்புற்றிருக்கும் நெற்கதிர்களுக்
கிடையே

களைகளாகத் தாமரைக் கொடிகள்.

அக்கொடிகளில் பெரியனவான தாமரைப் பூக்கள்
பூத்திருக்கின்றன.

அத்தாமரைப் பூக்களைத் தொட்டிலாக்கி

தம் குஞ்சுகளை

அத் தாமரைத் தொட்டிலில்

பெண் அன்னங்கள் உறங்க வைத்திருக்கும் காட்சியைக்
காண்கிறான்.

மகிழ்கிறதூ அவன் மனம்.

‘மாலுண்ட நளினப் பள்ளி வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை’

இரசித்து நின்ற கம்பன் மனதில்

அதிர்ச்சி ஏற்படும் படியாய்

அப்போது ஓர் சம்பவம் நிகழ்கிறது.

மாலை நேரமானதால்

மேய்ச்சலுக்குச் சென்ற எருமையொன்று

வயலினூடு நடந்து வருகிறது.

‘அறிவுத்திறன் குறைந்த அவ்வெருமை

தாமரையிற் பள்ளி கொள்ளும்

அன்னக் குஞ்சுகளை மிதித்து விடுமோ?’ எனக்

கம்பன் மனம் துணுக்குறுகின்றது.

வந்தவையோ அயோத்தி எருமைகள்.

அதனால் அவற்றிடம் கூட அறிவுத் தெளிவு.

தாமரையிற் கிடக்கும் அன்னக் குஞ்சுகளை

மிதித்து விடாமல் தாண்டி நடக்கின்றன அவை.

இவ்வற்புதம் கண்டு மகிழ்ந்த கம்பன்

தொடர்ந்து

எப்புவார்க்கும் காணக்கிட்டாத ஓர் காட்சி கிட்ட

மகிழ்ந்து போகிறான்.

தாண்டி நடக்கும் எருமையின் காலசைவால்
நீரசைய,

அந்நீரசைவால் தாமரை அசைகிறது.

தாமரையின் அசைவினால் அன்னக்குஞ்சொன்று துயில்
நீங்க

அது பசி மிகுதியினால் தன் தலை நிமிர்த்தி,
தாயை எண்ணிச் சத்தமிடுகின்றது.

அதைக் கண்ட எருமை

‘தான் தொழுவத்தில் விட்டு வந்த கன்றும்
இவ்வாறே எனை நினைந்து ஏங்கும்’ என
எண்ணம் உதிக்க

அதன் மனமுதித்த தாய்மை உணர்ச்சியினால்
மடியில் பால் சுரந்து

வழியத் தொடங்குகிறது.

அப்போது தாமரையைத் தாண்டிச் செல்லும்

எருமையின் முலைக்காம்பு

தலை நிமிர்த்திக் கத்தும்

அன்னக் குஞ்சின் வாய்க்கு நேரே வர

எருமையின் தாய்மை உணர்ச்சியால் சுரந்த பால்

அவ்வன்னக் குஞ்சின் வாய்க்குள் வீழ்கிறது.

தாயன்னம் உணவூட்டுவதாய்க் கருதி

அப்பாலுண்டு

மீண்டும் துயிலத் தொடங்குகிறது, அம் மழலை அன்னம்.

தாயன்னம் மீண்டும் வரும் வரையில்

இவ்வன்னக் குஞ்சுகளை உறங்கச் செய்வது

செவிலித் தாயாரான தம் கடமை எனக் கருதிய

அவ்வயல் வாழ்ந்த பச்சைத் தேரைகள்

தம் வாய் திறந்து தாலாட்டுப் பாடத் தொடங்குகின்றன.

இக்காட்சியில் மன நிறைவுற்ற கம்பன்,

தன் கவிதையையும் நிறைவு செய்கிறான்.

‘சேல் உண்ட ஓண் கணாரின் திரிகின்ற செங்கால் அன்னம்
மாலுண்ட நளிணப் பள்ளி வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை
காலுண்ட சேற்று மேதி கன்றுள்ளிக் கனைப்பச் சோர்ந்த
பாலுண்டு துயில் பச்சைத் தேரை தாலாட்டும் பண்ணை’

கம்பனின் இப்பாடல்

வெறுமனே

அயோத்தியை வர்ணித்ததோடல்லாமல்

‘பிறிது மொழிதல்’

அயோத்தியில் நிகழப் போகும்

இராமாயணக் காதையையும் போக்கையும் எடுத்தியம்பு
வதை

அறிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

அவ்வெடுத்துக் காட்டு நம் மனதைக் கொள்ளை
கொள்கிறது.

அவ்வற்புத விளக்கம் காண்பாம்.

☆☆☆☆

‘எருமையின் பால் கன்றுக்குரியது.

கம்பன் வர்ணித்த இக்காட்சியில்

அப்பால், கன்றைச் சேரவில்லை.

கன்றைச் சேராதவிடத்து

அப்பால், அதை வளர்த்தவனைச் சேர வேண்டும்.

அங்கும் அது சேரவில்லை.

இவ்விரண்டும் தவறும் பட்சத்தில்

வீழ்ந்தபால் நிலத்தைச் சேர்ந்திருக்க வேண்டும்.

அதுவும் நிகழாமல்

எவ்வித உரிமையும், தொடர்பும் அற்ற

அன்னக்குஞ்சு பாலையுண்கிறது.’

எனக் காட்டியதால்.

அயோத்தியின் ஆட்சியையும்

உரிமையுள்ள இராமன் ஆளப்போவதில்லை.

கைகேயி வரத்தினால் உரிமைபெற்ற பரதனும் ஆளப்
போவதில்லை.

இவ்விருவர் தவறின்

உரிமையுள்ளவர்களான இலக்குவ, சத்துருக்கர்களும்

இவ்வயோத்தியை ஆளாமல் விட

எவ்விதத்திலும் உரிமையற்ற

இரு திருவடிகளே பதினான்காண்டுகள்

அயோத்தியை ஆளப்போகின்றன எனக்

குறிப்பால் உணர்த்துகிறான் கம்பன்.

இக்குறிப்பு

பிறிது மொழிதல் எனும் அலங்காரமாய் அமைக்கப்

பட்டிருப்பதை

அவ்வறிஞர்கள் எடுத்துக்காட்ட

ஓர் வர்ணனைப் பாடலூடு

அயோத்தியின் வருங்கால வரலாற்றினை

எடுத்துக் காட்டும் கம்பன் திறம் கண்டு

வியந்து நிற்கிறோம் நாம்.

சிறந்த தீயாள்

தமிழ்ப் புலவர்களால் அமைக்கப்பட்ட காவியப் பாத்திரங்கள்

மூவகைப்பட்டன.

அறத்தின் வழி நிற்கும் பாத்திரங்கள் ஒருவகை.

அறத்தின் மாறுபட்ட பாத்திரங்கள் மற்றொரு வகை.

அறத்திற்கும், மறத்திற்கும் இடைநின்று

குழப்பமுறும் பாத்திரங்கள் மூன்றாம் வகை.

இராமன், தருமன் போன்ற பாத்திரங்கள் முதல் வகைக்கும்

கூனி, சகுனி முதலிய பாத்திரங்கள் இரண்டாம் வகைக்கும்

கர்ணன், கும்பகர்ணன் ஆகிய பாத்திரங்கள் மூன்றாம் வகைக்கும்

தக்க உதாரணங்கள்.

இம்மரபினின்றும் மாறி

இம் மூன்று நிலையினும் முற்றாய் வேறுபட்டு

ஓர் பாத்திரத்தை அமைக்க விரும்புகிறான் கம்பன்.

காவியத்தின் ஒரு பகுதி வரை,

முற்றும் தூயதாய் ஒரு பாத்திரத்தை அமைத்து

மறு பகுதியில்

அப்பாத்திரத்தையே முற்றும் தீயதாக்க நினைக்கிறான் அவன்.

தன் எண்ணத்தை கைகேயி மூலம் நிறைவேற்றுகிறான்.

முற் பகுதியில் முழுத் தூய்மையும்

பிற் பகுதியில் முழுத் தீமையுமாய் அமையும்

இப்பாத்திரம்
தமிழிலக்கியப் பாத்திர அமைப்பில்
ஒரு புதுமை.
இப் புதுமைப் பாத்திரத்தைக்
கம்பன் அமைத்த விதம் ஆராய்வாம்.

☆☆☆☆

ஆரம்பத்தில்
தூயளாய்த் தன்னாற் காட்டப்படும் கைகேயி
பின் தீயளாய் மாறுவள்
என்பதற்காம் சான்று எதனையும்
காட்டாது,
அப்பாத்திர மாற்றத்தை
முன் கூட்டித் திட்டமிடாதவன் போல
அதனைக் கொண்டு செல்வது
கம்பன் செய்த புதுமை.
கம்பன்,
பாத்திர அறிமுகத்தின் போதே,
இப்பாத்திரங்கள் இத்தன்மையன
எனும் உணர்வை ஏற்படுத்தத்
தவறுவதில்லை.
கூனியைக்

‘கொடு மனக் கூனி’ என்றும்

சூர்ப்பணகையை

‘நிருதல் வேந்தனை மூலநாசம் பெற முடிக்கும் மாயம்பினாள்’

என்றும்

இராவணனை

‘இன்னல் செய் இராவணன்’ என்றும்

அறிமுகத்திலேயே கம்பன் சுட்டுவது,
 இக்கருத்திற்கான உதாரணங்கள்.
 கைகேயியைப் பொறுத்த வரை
 'தீயளாய் மாறப் போகிறவன் அவன்' என்னும் எண்ணம்
 கற்போர் மனதில்
 கிஞ்சித்தும் எழாத வகையில்
 மிகக் கவனமாய் அமைக்கிறான்.
 'இப்பாத்திரத்தை தீயதாய் மாற்றும் எண்ணம்
 ஆரம்பத்தில் கம்பனுக்கு இருக்கவில்லையோ?'
 நாம் ஐயுறுகிறோம்.
 அந்த ஐயமே அவன் வெற்றியாகிறது.

☆☆☆☆

தன் வஞ்சனையை நிறைவேற்ற
 கைகேயிகோயில் புகுகிறாள் கூனி.
 பள்ளியில் கிடக்கும் கைகேயியைக் காண்கிறாள்.
 கம்பன், கைகேயியைத் தெளிவுற அறிமுகம் செய்யும்
 இடம் இஃது.
 பாற்கடலில் தாமரையிலிருக்கும் இலட்சுமியைப் போன்ற
 தோற்றம்.
 உறக்கத்திலும் அவள் கண்களிற் கருணை.
 இது, நாம் கைகேயியைக் காணும் முதல் நிலை.
 உறக்கத்தில் கண்கள் கருணை பொழிவதால்,
 அவள் மனதிலும் கருணை நிறைந்திருப்பது
 சொல்லாமல் நமக்குப் புரிகிறது.
 நல்லளாய் கைகேயி நம் மனம் பதிகிறாள்.
 இதோ, கம்பன் கவி.

நாற்கடல் படு மணி நளினம் பூத்தது ஓர்
 பாற்கடல் படு திரைப் பவள வல்லியே
 போல், கடைக்கண் அளி பொழிய, பொங்கு அணை
 மேல் கிடந்தாள்தனை, விரைவின் எய்தினாள்.

அவள் சிறப்பை

இவ்வாறு சொல்ல ஆரம்பித்தவன்,

அத்தோடு நிற்காமல்

கதைப் போக்கில்

‘தெய்வக் கற்பினள்’

‘ஆழ்ந்த பேரன்பினள்’

‘தூமொழி மடமான்’

‘இறை திரு மகள்’

‘தூயவள்’

என்றெல்லாம் புகழ்ந்துரைக்கிறான்.

அது மட்டுமன்றி,

கைகேயியை

அறத்தின் வழிநின்று பேச வைத்து,

நம் நெஞ்சத்தை அவள்பால் ஈர்க்கின்றான்.

‘பெருந் துன்பம் வந்தது’

எனும் கூனியை நோக்கி,

‘இராமனைப் பயந்த எற்கு இடருண்டோ?’

எனக் கைகேயி வினவுதலும்

‘இராமனால் தீமை உனக்கு’

என்றுரைத்த கூனியை

‘எனக்கு நல்லையும் அல்லை.

என் மகன் பரதன் தனக்கு நல்லையும் அல்லை.

நீதி அல்லவும் நெறிமுறை அல்லவும் நினைந்தாய்.

நின் புன்பொறி நாவைச் சேதியாது இது பொறுத்தனன்; போதி’

எனக் கடிதலும்

அவளை உயர்ந்த பாத்திரமாய் நம் நெஞ்சத்தில் பதித்து

விடுகின்றன.

மந்தரை சூழ்ச்சியால்

கைகேயி மனம் மாறும் போதும் கம்பன்,

‘இஃது இவள் இயல்பினாலேற்பட்ட மாற்றமல்ல

விதியினால் ஏற்பட்டதே
என வலியுறுத்துகிறான்.

‘அரக்கர் பாவமும், அல்லவர் இயற்றிய அறமும்
தூரக்க, நல்அருள் துறந்தனள் தூமொழி மடமான்;
இரக்கம் இன்மை அன்றோ, இன்று, இவ் உலகங்கள் இராமன்
பரக்கும் தொல்புகழ் அமுதினைப் பருகுகின்றதுவே?

‘வெளித்தெரியாமல்
கைகேயி உள்ளத்திலே தீமை உறைந்திருக்குமோ?’
எமக்கேற்படும் இந்த ஐயத்தை மறுத்து,

‘தேவி தூய சிந்தையும் திரிந்தது’ எனக்கூறி
அவள் தூய சிந்தையள் என உறுதி செய்கிறான்.

இவ்வாறு,
மிகச் தூயளாய், நமக்கு
கைகேயியைக் காட்டிய கம்பன்

இதன்பின்
முழுத் தீயளாய் அவளை மாற்றுகிறான்.

எவ்வளவு புகழ்ந்தானோ

அதன் இரட்டிப்பாய்த் தூற்றுகிறான்.

நம் மனதில் உயர்ந்து நின்ற அப்பாத்திரத்தை

நம்மனமே வெறுக்கும்படி செய்கிறான்.

கதையமைப்பிலும் உரையாடலிலும் மாத்திரமின்றி
கவிக்கூற்றாகவே,

அவளைத் திட்டித் தீர்க்கிறான்.

‘குல மலர்க்குப்பை நின்றிழிந்தாள்’

‘தீயவை யாவினும் சிறந்த தீயாள்’

‘மரம்தான் எனும் நெஞ்சினள்’

‘நாகமெனும் கொடியாள்’

‘உன்னும் எரி அன்னாள்’

‘நாடக மயில்’

‘நச்சுத் தீ’

‘நாணிலள்’

‘தவ்வை’

‘தீயன்’

‘கொடியான்’

‘கூற்று’

என்றெல்லாம் தேடி எடுத்து வசை மொழிந்து,
முன் தான் புகழ்ந்ததை மறந்தது போல் தூற்றுகிறான்.
விரும்பிய நம்மையும் வெறுக்கச் செய்து வெற்றி
காண்கிறான்.

‘தூயன்’ எனக் கம்பன் சொல்கையில்
தூயளாயும்

‘தீயன்’ என்று கம்பன் சொல்கையில்
தீயளாயும்

கைகேயியை நம்மனம் எண்ணுவது
கம்பன் வெற்றியன்றோ!

‘தூயன்’ எனச் சொல்லும் போது

தீயன் எனும் எண்ணமோ,

‘தீயன்’ எனச் சொல்லும் போது

தூயன் எனும் எண்ணமோ சிறிதும் தோன்றாமல்

கைகேயியை அமைத்துத் தான் கொண்ட எண்ணத்தைப்
பூர்த்தி செய்கிறான் கம்பன்.

இங்குதான்

கம்பனுக்குச் சோதனை ஆரம்பமாகிறது.

மேலோட்டமாய் அன்றி,

சற்று ஆழச் சிந்திப்போர்

பின்னால்

முற்று முழுதாய்க் கைகேயி தீயளாகிவிட,

அத்தீமை கொண்டு, ‘இல்லது பிறவாது’ எனும் கருத்தால்

அவள் முன்னைய நன்மையையும்

ஐயுறுவது தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகிறது.

அங்ஙனம் எண்ணின்,

முன் தானமைத்த கைகேயியின் தூய்மை மாசுறும்

என்பதுணர்கிறான் கம்பன்.

அதனால்,
 முற்று முழுதாய்த்
 தீயளாகிவிட்ட கைகேயியின்
 முன்னைத் தூய்மையை
 நிலைநாட்டுமோர் இடத்தை
 அமைப்பது கம்பனுக்கு அவசியமாகிறது.
 தான் அமைக்கும் அவ்விடம்
 வெளிப்படையாய்த் தீமையைக் காட்டினும்,
 உச்சென்று காண்பார்க்கு,
 கைகேயியின் முன்னைத் தூய்மையின் சுவடுகளைக்
 காட்டவேண்டும் எனத் திட்டமிட்டு,
 அவ்விடத்தையும் அமைத்து வெற்றிகாண்கிறான் கம்பன்.
 இப்பாத்திர அமைப்பில்
 வெற்றிச் சிகரத்தைக் கம்பன் தொடும்
 அப்பாடல் காண்பாம்.

☆☆☆☆

வரம் தந்து
 மயங்கி வீழ்கிறான் தசரதன்.
 தசரதனை அழைக்க வந்த சுமந்திரனிடம்
 இராமனை அழைத்து வரக் கைகேயி பணிக்கிறாள்.
 சுமந்திரன் செய்தி கேட்டு,
 கைகேயி கோயில் புகுகிறான் இராமன்.
 தாயென நினைவான் முன்னே
 கூற்றென வந்த கைகேயி,
 ‘நுந்தை உரைப்பதோர் பணியுண்டு’
 என்கிறாள்.
 ‘தந்தை ஏவ, தாயே உரை செய்யின்
 அதைவிட பேறு எது? பணிமின்’
 என்கிறான் இராமன்.
 தான் பெற்ற கொடிய வரத்தை

சொல்லத் தொடங்குகிறாள் கைகேயி.

‘பரதன் நாடாள், நீ காடு போ’

கைகேயி சொல்ல வேண்டிய செய்தி இது.

கம்பன்,

கைகேயியின் முன்னைத் தூய்மையை

இவ்விடத்தில் நிறுவ நினைக்கிறான்.

இராமனைத் தன் பிள்ளையாய் நேசித்தவள் கைகேயி.

தீயளாய் மாறிவிட்டாலும்

மனத்திருந்த அன்புச் சுவடுகள்

முற்றாய் மாறுதல் கூடுமோ?

கூடும் எனின் அன்பு பொய்யென்றாகும்.

முன் தான் புகழ்ந்தமை தவறாகிவிடும்.

இஃதுணர்ந்த கம்பன்,

கைகேயி இச்செய்தியைச் சொல்வதாய் வரும் பாடலில்

அவள் முன்னையை அன்பின் பாதிப்பை

நுட்பமாய் வெளிப்படுத்துகிறான்.

‘பரதன் நாடாள்

இராமன் காடேக வேண்டும்’

தசரதனிடம் கைகேயி வாங்கிய வரம் இது.

‘ஏய வரங்கள் இரண்டின் ஒன்றினால் என்

சேய் உலகாள்வது சீதை கேள்வன் ஒன்றால்

போய் வனம் ஆள்வது’ எனப் புகன்று நின்றாள்

தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள்.

தசரதனிடம் வரம் கேட்ட போது,

வார்த்தைகளிற் காட்டிய கடுமையை

இராமன் முன்

கைகேயியால் காட்ட முடியவில்லை.

முன்னைய அவளன்பு,

அவள் வார்த்தைகளைத் தடுமாறச் செய்கிறது.

‘ஆழி தும் உலகமெல்லாம் பரதனே ஆள்’

எனத் துணிந்து தொடங்கியவள்.

தன் முன்னைய அன்பின் முதிர்ச்சியினால்
 'நீ காடேகு' எனச்
 சொல்ல முடியாது தவிக்கிறாள்.
 சுற்றி வளைக்கிறாள்.
 தசரதனிடம் சொன்னது போல் கடுமையாய்
 'நீ போய் வனம் ஆள்'
 எனச் சொல்ல முடியாது
 அவள் நாத் தடுமாறுகிறது.
 இச் செய்தியை
 இராமன் நன்மை நோக்கிச் சொல்பவள் போல்
 சொல்லத் தொடங்குகிறாள்.

'நீ போய்
 தாழ் இரும் சடைகள் தாங்கி
 தாங்கரும் தவம் மேற்கொண்டு
 பூழி வெங் கானம் நண்ணி
 புண்ணியத் துறைகளாடி.....'

சுற்றி வளைத்தும்
 'காடு போ'
 என்று அக்கருத்தை முற்றுவிக்க
 அவள் நாக் கூசுகிறது.
 தசரதனிடம் தான் கேட்காத
 பதினான்காண்டு எல்லையை வலியச் சேர்க்கிறாள்.

'ஏழிரண்டாண்டு'

இப்போதும் 'போ' எனச் சொல்ல
 அவள் நா மறுக்கிறது.
 மகனாய் இராமனை 'வா' என்றழைத்துப் பழகிய அவள்
 நா,
 'நாடு விட்டுப் போ' எனச் சொல்வதற்குப் பதிலாய்
 தன்னை அறியாது

'ஏழிரண்டாண்டின் வா' எனச் சொல்லி முடிக்கிறது.
 சொற்கள் கடுமையை நீக்கினும்

பொருள் 'காடு செல்' என்றே இருப்பதால்
அக் கூற்றையும் தன் கூற்றாய்ச் சொல்லத் தயங்கி,
'இயம்பினன் அரசன்' என்று,

தசரதன் கூற்றாய் முடித்து வைக்கிறான்.

“ ஆழிதழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆள நீபோய்த்
தாழ்இரும் சடைகள் தாங்கித் தாங்கருந் தவம் மேற்கொண்டு
பூழி வெங்கானம் நண்ணிப் புண்ணிய நதிகளாடி
ஏழிரண்டாண்டின் வா” என்று ஏவினன் அரசன்' என்றான்.

கைகேயியின் பின்னைத்தீமை கண்டு
முன்னைத் தூய்மையை ஐயுறுவாரை மறுத்து,
அவள் முன்னைத் தூய்மையும் மெய்யானதே என நிறுவி,
ஆழ்ந்து சிந்திப்போர் மனதில்
கைகேயியின் முன்னை உளத் தூய்மைக்காம்
சுவடுகளை
இப்பாடலூடு சுட்டிய கம்பன்
சிறந்தவளாயும், தீயளாயும்
முழுமை பெற ஓர் பாத்திரத்தை அமைக்கும்
தன் எண்ணக் கருத்தை முற்றுவிக்கிறான்.
பாத்திர அமைப்பில்
கம்பன் செய்த புதுமை கண்டு
மகிழ்கிறது நம் மனம்.

பகல் வந்த நிலா

பெண்மையின் நாற்குணங்களுள்,

மடமும் ஒன்று,

அறிவின்மையை பெண்மை இலட்சணமாய்க் கொள்ளும்
இக்கருத்தைப் பெரும் புலவர்களும் அங்கீகரிப்பதால்
தமிழுலகம் பெண்மையை இழிவு செய்ததென
இன்று பலரும் பேசுகின்றனர்.

மேற்கூறிய நாற்குணங்களும்

பெண்மையின் அகம் சார்ந்த இயல்பு என்பது உணரின்,
இக்குற்றம் வலிந்து கூறப்படுவது அறியப்படும்.

அறிவு பெண்ணுக்கும் உரியதே.

தமிழ்ப் பாரம்பரியப் பிரதிநிதியாய்

இதனை அங்கீகரிக்கின்றான் கம்பன்.

தன் கருத்தை அயோத்திப் பெண்களில் பொருத்திக்
காட்டுகிறான்.

அப்பெண்கள் கல்வியறிவும், செல்வ உரிமையும்
பெற்றிருந்தமையைத் தெளிவாய்ச் சுட்டுகிறான்.

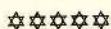
‘பெருந் தடங் கண் பிறை நுதலார்க்கு எலாம்,
பொருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தலால்,
வருந்தி வந்தவர்க்கு ஈதலும், வைகலும்
விருந்தும், அன்றி, விளைவன யாவையே?’

இவ்வாறு பெண்கல்வியை அயோத்தியில் அங்கீகரிக்கும்
கம்பன்,

“பெண்களுக்கு கல்வி பொருந்தினும் அறிவு
பொருந்தாது”

என்று உரைப்பாரை மறுத்து

அறிவும் அவர்க்குப் பொருந்துமென உரைக்குமுகமாக
 கிட்கிந்தா காண்டத்தில்
 தாரையெனும் பாத்திரத்தை அமைத்துக் காட்டுகிறான்.
 கிட்கிந்தையின் தலைவன் ஆற்றல் மிக்க வாலி.
 இவன் மனைவியே தாரை.
 சாதாரண அறிவுநிலை மட்டுமன்றி
 அரச நிர்வாக ஆளுமைத் திறனும் கொண்டவளாய்
 அறிமுகத்திலேயே
 அவளை நமக்குக் காட்டுகிறான் கம்பன்.
 அவ்விடம் காண்பாம்.

இராமன் வாலியைக் கொல்வான் என்ற உறுதியில்
 அவன் ஆலோசனைப்படி
 வாலியைப் போருக்கழைக்கிறான் சுக்கிரீவன்.
 பயந்தோடிய சுக்கிரீவன்
 தன் பெயர் சொல்லி அழைப்பது கேட்டுக்
 கொதித்தெழுகின்றான் வாலி.
 சுக்கிரீவனைக் கொல்லும் முடிவோடு புறப்படுகிறான்.
 அன்பு மனைவியாந் தாரை
 கொதித்தெழுந்த வாலியை இடைமறிக்கிறான்.

‘ஆயிடை, தாரை என்று அமிழ்தின் தோன்றிய
 வேயிடைத் தோளினாள், இடை விலக்கினாள்,
 வாயிடைப் புகை வர, வாலி கண் வரும்
 தீயிடை, தன் நெடுங் கூந்தல் தீகின்றாள்.’

தாரையைக் கம்பன் அறிமுகம் செய்யும் இடம் இது.
 கோபத்தால் உணர்ச்சி மேலிட,
 அறிவு மழுங்கியவனான வாலியிடம்
 தாரை

மிகத் தெளிவுடன் பேசத் தொடங்குகிறாள்.

“தோற்றோடிய சுக்கிரீவன்

இப்போது நின்னைப் போருக்கழைக்கின்றான்.

அவன் நின்னினும் வலியனாதல் என்றும் சாத்தியமன்று.

நின்னை வெல்லுதற்கருமை உணர்ந்தும்

போருக்கழைப்பதால்

இவ்வழைப்பு சிந்தனைக்குரியது.

அவனது இம்முரணான காரியம்

காரணமின்றி நிகழ வாய்ப்பில்லை.

துணிந்த அவன் அழைப்பை

அவற்கு

நெடுந்துணை கிடைத்தமையை உணர்த்துகின்றதன்றோ?”

என உண்மையை எடுத்துக் காட்டி

உணர்ச்சி வயப்பட்ட வாலியை

அறிவு வயப்படுத்த முயல்கிறாள்.

வாலியோ,

தொடர்ந்தும் உணர்ச்சியின் பாற்பட்டு

“தேவரும் அரக்கரும் என்னிடம் தோற்றபின்

அவற்குத் துணை வருவார் யார்?

அவ்வாறே வரினும்

என் வர பலத்தால்

அவர் பலத்தின் பாதி என்னதாக, வந்தவரும்

நலிவுற்று மடிவர். அஞ்சற்க.”

எனக் கூறி

மீண்டும் போருக்குச் செல்ல ஆயத்தமாகிறாள்.

“ஆற்றல் இல் அமரரும், அவுணர் யாவரும்,

தோற்றனர்; எனையவர் சொல்லற் பாலரோ?

கூற்றும், என் பெயர் சொலக் குலையும்; ஆர், இனி

மாற்றவர்க்கு ஆகி வந்து, எதிரும் மாண்பினார்?

பேதையர் எதிர்குவர் எனினும், பெற்றுடை
ஊதிய வரங்களும், உரமும், உள்ளதில்
பாதியும், என்னதால் ; பகைப்பது எங்ஙனம்?
நீ, துயர் ஒழிக!” என, நின்று கூறினான்.

தான் குறிப்பாலுணர்த்த வாலி உணராதது கண்டு
தானறிந்த செய்தியை
வெளிப்படையாகப் பேசத் தலைப்படுகிறான் தாரை.
“சுக்கிரீவற்கு, தன் உயிர் கோடலுக்குத் துணையாய்
உடன் வந்தான் அயோத்தி இராமன்.
ஒற்றர் வாயிலாய் இஃதறிந்தேன்.”
என உரைக்கின்றான் அவன்.

‘அன்னது கேட்டவன், “அரச! ‘ஆயவற்கு
இன் உயிர் நட்பமைந்து இராமன் என்பவன்
உன் உயிர் கோடலுக்கு உடன் வந்தான்’ என
துன்னிய அன்பினர் சொல்லினார்” என்றான்.’

இவ்விடத்திலே கவனிக்கத் தக்கதொன்று உண்டு.
இந்நிகழ்ச்சி நடைபெறுவதற்குச் சில மணி நேரம்
முன்னமே

இராமன் சுக்கிரீவனோடு உறவு கொள்கிறான்.

இக் குறுகிய நேரத்தில்

அந்நட்பு, தாரைக்குத் தெரிந்ததெனில்
ஆற்றல்மிகு உளவுப் படையொன்றை
அவன் தனக்கெனத் தனித்து வைத்திருந்தமை
தெளிவாகின்றது.

இச்செய்தி

அரசனாம் வாலிக்குத் தெரிவதற்கு முன் தாரைக்குத்
தெரிந்தமை

அவளது உளவுப்படையின் வன்மையையும் வெளிப்
படுத்துகின்றது.

தன் அறிவாற்றலால் அத்தனை தூரம் அரசியலில்
ஈடுபட்டிருந்தாள் தாரை

என்பதைக் கம்பன் குறிப்பாலுணர்த்துகின்றான்.

வாலியோ,

அறிவு சார்ந்த தாரையின் கருத்தை நிராகரித்த
தோடல்லாமல்,

அவளறிவைப் “பெண்ணறிவு” என

நையாண்டியும் செய்கின்றான்.

“பிழைத்தனை, பாவி! உன் பெண்மையால்” என்றான்.

தாரையின்

நுண்ணறிவைப் ‘பெண்ணறிவு’ எனப் பேசிய

வாலி

முடிவிலே மாண்டான் எனக் காட்டி

தாரையின் அறிவுத் திறத்தை உறுதி செய்கிறான் கம்பன்.

இக்காட்சியில்

தாரையின் அறிவுத் திறம்

அதனினும் விஞ்சி நின்ற வாலியின் உணர்ச்சித்திறத்தால்
தோல்வியுறுகிறது.

அறிவிருப்பினும் ஆண்மையை மீறி

பெண்மை வெற்றி காணல் அரிதென

மறுப்பாளர் கூறுதல் கூடும் எனவுணர்ந்த

கம்பன்

ஆண்மையின் உணர்ச்சி நிலையை

பெண்மையின் அறிவு

வெற்றி பெறும் திறத்தை

மற்றோர் காட்சியில் தாரை மூலமே எடுத்துக்

காட்டுகிறான்.

மாரி காலம் முடிந்ததும்

சீதையை மீட்டுத் தருவதாய்த் தந்த வாக்கினை

போதையால் சுக்கிரீவன் மறக்க

கோபமுறுகின்றான் இராமன்.

“வாலியைக் கொன்ற வில்

இன்னும் என் கைவசமே உளது”

என உரைக்கும்படி இலக்குவனை

அனுப்பி வைக்கிறான்.

கோபத்தை இயல்பாய்க் கொண்ட இலக்குவன்

அண்ணனின் கோபங்கண்டு கொதித்து

கிட்கிந்தையையே அழிப்பான் போன்று

பொங்கி வருகின்றான்.

எல்லையில் நின்ற காவற் குரங்குகள்

அவன் கோபங் கண்டு, அவனைத் தடுக்கும் நோக்குடன்

பாறைகளாற் பாதையினை மறைக்க

மேலும் கோபங் கொண்ட இலக்குவன்

அவற்றை உதைத்துப் பொடியாக்கி முன்னேறுகிறான்.

செய்தியறிந்த வாலிபுதல்வன் அங்கதன்

நிலைமையுணர்ந்து

சுக்கிரீவனிடம் சேர்கிறான்.

போதையிலாழ்ந்த சுக்கிரீவனோ

குரங்குப் பெண்களுடன் தனை மறந்து

மைந்தன் காணக் கூடாத நிலையில்.

சிறிய தந்தை அச்சுழலிலே பயன் செய்யான்

என்பதறிந்து

அறிஞனாம் அனுமனிடம் வருகிறான் அவன்.

இலக்குவன் கோபத்தைத் தணிக்கக் கூடியவன் தாரையே,

என்பதுணர்ந்து

இருவரும் தாரையிடம் சென்று நடந்துரைக்க,

வாலி மரணத்தால் ஏற்பட்ட

தன் தனிப்பகை நோக்காது,
 “நல்லாருடன் உறவு கொள்ளத் தக்கவர் அல்லீர் நீர்”
 —என

அவர்களைக் கடிந்து,
 நாட்டு நலம் நோக்கி
 இலக்குவனைத் தடுக்கும் பொறுப்பேற்கிறாள் அவள்.
 இவ்விடத்தில்
 ஒரு தேசத் தலைவியாய்,
 தன் சொந்த உணர்ச்சி நிலைகளைப் புறந்தள்ளிய ஓர்
 அறிவுப் பெண்ணாய்

கம்பனால் காட்டப்படுகிறாள் தாரை.

அக்கடுமையான சூழ்நிலையிலும்
 உணர்ச்சி வசப்படாமல் நிதானமாய், அறிவு சார்ந்து,
 மிக நுண்மையாகத் திட்டமிடுகிறாள் அவள்.

இலக்குவனைத் தடுக்கும் நோக்குடன்
 அழகிய இளம் குரங்குப் பெண்களை
 இலக்குவன் வரும் வழியடைத்து நிறுத்தி
 அவர் பின்னால் மறைந்து நிற்கிறாள்.
 தாரையின் அறிவாற்றலைக்

கம்பன்

அணுவணுவாய் எடுத்துக் காட்டி

இரசிக்கச் செய்யும் இடம் இது.

கோபமாய் வந்த இலக்குவன்

பாதையை மறைத்துக் குரங்குப் பெண்கள் நிற்பது கண்டு
 சற்றுத் தயங்குகிறான்.

அவன் வேகம் குறைகிறது.

பெண்களை விலக்கிச் செல்லவோ

நேராய்க் காணவோ

அவன் பண்பட்ட மனம் பின்வாங்குகின்றது.

நாண மேலீட்டினாலே கோபம் சற்றுத் தணிந்து விட

காலால் நிலம் கீறி

முகம் சாய்த்து,

நிற்கிறான் அவன்.

“மாமியார் கூட்டத்தில் வந்த மருகன் என நின்றான்
இலக்குவன்”

என அவன் நிலையை

உவமிப்பான் கம்பன்.

‘தாமரை வ்தனம் சாய்த்து, தனு நெடுந் தரையில் ஊன்றி,
மாமியார் குழுவின் வந்தான் ஆம் என, மைந்தன் நிற்ப
பூமியில் அணங்கு அனார்தம் பொதுவிடைப் புகுந்து, பொன்
தோள்
தூமன நெடுங்கண் தாரை, நடுங்குவாள், இனைய சொன்னாள்.’

மனத்துள் நடுங்குவாளே எனினும்

அவன் வேகம் சற்றுத் தணிந்தமை கண்டதால்

மங்கையரை விலக்கி முன்வந்த தாரை

இலக்குவனை நோக்கிப் பேசத் தொடங்குகிறாள்.

“பல்லாண்டு தவமியற்றினும்

நின் வருகையெனும் இப்பேறு

இந்திரற்கும் கிடைத்தற்கு அரியதன்றோ?

நின் திருவடி பட்டதால் எம்மனை வாழ்வு பெற்றது.

நாமும் வினை தீர்ந்து உய்வடைந்தோம்.

இதைவிட உறுதி எமக்குண்டோ?”—என்கிறாள்.

அழிக்க வந்தவனை நோக்கி

“நின் வரவு வாழ்வு தந்தது” எனக் கூறுவதன் மூலம்,

அழிக்கும் எண்ணம் அவன் நெஞ்சிருப்பின்

அதை நீக்க நினைக்கும் தாரையின் நுண்ணறிவு வியப்புத்
தருகிறது.

அது மட்டுமன்றி, “மகனே” என இலக்குவனை

அழைத்து,

தாயன்பை அவனுள் தூண்டச் செய்கிறாள்.

அற்புதமாய்

மிகுந்த அறிவாற்றலுடன் அமைகிறது அவளது பேச்சு.

“அந்தம் இல் காலம் நோற்ற ஆற்றல் உண்டாயின் அன்றி,
இந்திரன் முதலினோரால் எய்தலாம் இயல்பிற்று அன்றே?
மைந்த! நின் பாதம் கொண்டு எம் மனை வரப்பெற்று,

வாழ்ந்தேம்;
உய்ந்தனம்; வினையும் தீர்ந்தேம்; உறுதி வேறு இதனின்
உண்டோ?”

அவள் பேச்சு

இலக்குவனை மேலும் அமைதிப்படுத்த
அவன் வந்த விபரம் தெரியாதவள் போல்
“வீரனே!

கோபமான நின் வருகையின் காரணந் தெரியாது.
மயங்குகிறது நம் சேனை.

வந்த காரணம் உரைக்க வேண்டும்” —என வினவுகிறாள்.
வழியடைத்த குரங்குச் சேனையின் அறியாமையை
அச்சத்தின் செயலென மறைமுகமாக உணர்த்தி
மன்னிக்கச் செய்கிறாள்.

“வெய்தின் நீ வருதல் நோக்கி, வெருவறும் சேனை, வீர!
செய்திதான் உணர்கிலாது, திருவுளம் தெரித்தி” என்றாள்.

இப்போது, இலக்குவன் கோபம் மேலும் தணிகின்றது.
ஆத்திரத்தின் பகை அன்பன்றோ?

அவ்வன்பு தூண்டப்படின

இலக்குவன் சினம் முற்றும் அழியும்

எனவுணர்ந்த தாரை

அதற்கான உபாயந் தேடுகின்றாள்.

‘இராமனைப் பிரியாதவன்’ எனும் பாராட்டு

இலக்குவனை மகிழ்விக்கும் என்பதறிந்து

“இராமனை விட்டு நிமிடமும் பிரியாத நீ

அவனைத் தனியனாய் விட்டு,

இங்குற்றதென்ன?”

என வினவுகின்றாள்.

“ஐய! நீ ஆழி வேந்தன் அடியிணை பிரிகலாதாய் எய்தியது என்னை?” என்றாள் இசையினுமினிய சொல்லாள்.

அவள் எண்ணப்படியே

அக்கூற்று இலக்குவனை மகிழ்விக்கிறது.

“இசையினும் இனிய சொல்லாள்” என்னுந் தொடரால் அவன் மனப் பிரதிபலிப்பைக்

கம்பன் சுட்டுதல் கவனிக்கத்தக்கது.

தாரையின் சொற்கள்

மற்றோர் உணர்வையும் இலக்குவனிடம் தூண்டுகின்றன.

அயோத்தி விட்டுப் புறப்படும் போது

இலக்குவன் தாயான சுமித்திரை

“இராமன் பின்னால் தம்பியெனச் செல்லாதே.

அடியாளின் ஏவல் செய்தி

அவன் இந்நகர்க்கு வரின் வா

இல்லையேல் முன்னம் முடி”

என்றுரைத்த வார்த்தைகள் அவன் காதில் ஒலிக்கின்றன.

தளர்ந்திருந்த இராமனைத் தனியே விட்டு வந்த

தவறுணர்கிறான்.

தன் தாயே நேரில் வந்து,

“இராமனைப் பிரிந்து வந்ததேன்?”

என்று கேட்குமாப் போலத் தோன்ற

அத் தாய் நினைவால் மனதுள் அருள் சுரந்து

சீற்றம் முற்றாய் அறுகிறது.

அன்பு உந்த,

“இத்துணை அன்போடும் அறிவோடும் பேசும் இவள் யார்?”

எனக் காணும் எண்ணத்தோடு

மெல்லத் தலை நிமிர்ந்து பார்க்கிறான் அவன்.

வாலியைப் பிரிந்ததால் விதவைக் கோலம் பூண்டு

உடல் போர்த்தி நிற்கும் தாரையைக் காண்கிறான்.

அவள் தோற்றத்தால் தாயாரின் நினைவு தூண்டப்பட பொங்கிய கண்ணீரோடு கோபமும் முற்றாய் வடிந்து விடுகிறது.

“ஆர் கொலோ உரை செய்தார்?” என்று அருள் வர, சீற்றம் அங்கு பார் குலாம் முழு வெண் திங்கள், பகல் வந்த படிவம் போலும் ஏர் குலாம் முகத்தினானை, இறை முகம் எடுத்து நோக்கி தார் குலாம் அலங்கல் மார்பன், தாயரை நினைந்து நைந்தான்.

இவ்விடத்தில்

தாரையின் பெண்ணறிவு

ஆண்மையின் உணர்ச்சி நிலையை நெறிப்படுத்தி வெற்றி கொள்வதாய்க் காட்டி

தன் எண்ணக் கருத்தை முற்றுவிக்கிறான் கம்பன்.

மேற் பாடலில், “பகல் வந்த நிலா” எனக் கம்பன்

தாரையைச் சுட்டுவது

நோக்கத்தோடு கூடிய உவமை.

சூரியன் இல்லாவிடத்தில் மெல்லிய வெளிச்சம் தருவதே நிலவு.

சூரிய ஒளியின் முன்

அதன் ஒளி இருப்பினும் வெளிப்படாது.

பெண்ணறிவும் ஆணறிவோடு ஒப்பிடும் போது

சூரியன் முன் தோன்றிய நிலவே போல் வெளிப்படுதல் கடினம்—என்பது.

பலர் கருத்தாயிருக்க,

அதை இந்த உவமையூடு மறுக்கிறான் கம்பன்.

இங்கோ,

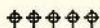
பெண்ணான தாரையினறிவு

அனும, இலக்குவர் அறிவின் மேம்பட்டு ஒளிக்கிறது.

தனித்துத் தெரிகிறது.

சூரிய ஒளியில் மறையும் சந்திர ஒளிபோல மறையாது

ஒளிவீசி நிற்கிறாள் தாரை.
 சூரிய ஒளியை மழுங்கச் செய்து இந்நிலவு
 பகலிலும் தன்னைத் தனித்துக் காட்டுகிறது.
 இம் முரண் நிலையை உணர்த்தவே
 தாரையைப் “பகல் வந்த நிலா” எனச் சுட்டுகிறான்
 கம்பன்.

‘வெல்ல வல்லமோ?’

விதி.

ஒன்றுக்கொன்று முற்றாக வேறுபட்டிருக்கும் தனி
மனிதரின் வாழ்வினை,

ஆராயத் தலைப்பட்ட நம் ஞானிகள்

உணர்ந்து கொண்ட உண்மைத் தத்துவம்.

இன்பம் — துன்பம்,

செல்வம் — வறுமை,

அறிவு — அறியாமை,

நோய் — ஆரோக்கியம்

என

சமூகத்தில் விரிந்திருக்கும்

ஏற்றத் தாழ்வுகளை

ஆராயத் தலைப்பட்டவர் கண்ட பெருந்தத்துவம் இது.

ஊழ், தெய்வம், முறை என

அழைக்கப்படும் இவ்விதி

அனைவராலும்

முற்றாய் விளங்கப்பட முடியாத நிலையிலேயே,

இன்றும்.

முற்பிறவியில் நாம் செய்த கருமங்களே

இப்பிறவியின் செயற்பாட்டுக்குக் காரணங்களாய்

அமைகின்றன.

இஃது, விதிக் கொள்கையாளர் முடிவு.

‘முன் செய்த நல்வினை, தீவினைகள்

பாவ புண்ணியங்களாய்ப் பதியப் பெற்று

பின் இன்ப, துன்பங்களாய் வெளிப்படுகின்றன’

என்பது அவர்தம் கொள்கை.

இக்கொள்கையை

பெரும் புலவர்களும் அங்கீகரித்துள்ளனர்.

வள்ளுவன், ஓர் அதிகாரத்தையே ஓரியலாக்கி

ஊழினை விளக்கம் செய்கிறான்.

வகுக்கப்பட்டதாகிய விதியினை

முயற்சியால் மாற்றுதல் கூடுமோ?

என்பது பற்றியதான சர்ச்சை

அன்று தொட்டு இன்று வரை

விதிக் கொள்கையாளரிடமும் நிலவுகிறது.

இன்றுவரை இச்சர்ச்சை தெளிவுபடவில்லை.

‘ஊழ்’ என்னும் அதிகாரத்தில்,

‘விதி, முயற்சியால் வெற்றி பெற முடியாதது’

என்கிறான் வள்ளுவன்.

‘ஊழிற் பெருவலி யாவள மற்றொன்று

துழினும் தான் முந்தறும்’

பின் அவனே,

‘ஆள்வினையுடைமை’ எனும் அதிகாரத்தில்

அஃது வெல்லப்படக் கூடியது என்பதாய்த் தோற்றந்தரும்

கருத்துரைக்கின்றான்.

‘தெய்வத்தால் ஆகாது எனினும் முயற்சி தன்

மெய் வருத்தக் கூலி தரும்’

‘ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவு இன்றித்

தாழாது உஞற்றுபவர்’

குழப்பமாய்த் தோன்றினும்

ஆராய்வார்க்கு

‘ஊழ்’ பற்றிய வள்ளுவன் கருத்தில்

முரணின்மை வெளிப்படும்.

‘விதி

முற்றாக வெல்லப்பட முடியாததே.’

இது, விதிக் கொள்கையாளர் அனைவர்க்கும்

பொதுவான முடிவு.

இவ்விதியினை ஒத்துக் கொள்ளாத
விதி மறுப்பாளர்
என்றும் உளர்.

இன்றைய அறிவியலாளர் சிலர்
இக்கொள்கையை
'சோம்பேறிகளின் கொள்கை' என
நையாண்டி செய்கின்றனர்.
உலகியலை ஆழச் சிந்திப்பவர்கள்
இக்கொள்கையை முற்றாய் மறுத்தல் கடினம்.
விதியை மறுப்பவர்களும்
வாழ்வின் சில சந்தர்ப்பங்களில்
வரப்போகும் துன்பம் முன்னறிந்தும்
அதைத் தடுக்கும் வழியறிந்தும்
சூழ்நிலையால்

அதனைத் தடுக்க இயலாமற் போகையிலே
அவ்வியலாமை பற்றிய காரணத்தைத் தேட
அக்காரணம் அறிவு கடந்து நிற்பதை
ஒப்ப வேண்டியே உள்ளது.
அந்நிலையில்

விதியினை ஏற்க மறுப்பினும்
மறுக்க வழியின்றித் தவிக்கின்றனர்.
உண்மைத் தேடுதல் உள்ளோர்
அந்நிலையில்

விதிக்கொள்கையை அங்கீகரித்து,
தெளிவு பெறுகின்றனர்.

விதி பற்றிய,

இவ்வேறுபட்ட எண்ணங்களையும்,
சர்ச்சைகளையும்,

முடிவினையும்,

தன் கதை மாந்தருடு

கம்பன் கையாளுந் திறன் காண்பாம்.

கைகேயி சூழ்வினையால்,
 நிச்சயிக்கப்பட்ட இராமனின் 'முடிசூட்டு விழா'
 நிறுத்தப்படுகிறது.
 நேற்று முன்தினம்
 சக்கரவர்த்தி திருமகனாய் மகிழ்வுடன் இருந்த இராமன்,
 நேற்றைய தினம்
 தசரதனின் மனமாற்றத்தால் சக்கரவர்த்தியாய் முடிவு
 செய்யப்பட்டு
 இன்று
 கைகேயி சூழ்வினையால் முன்னிரு நிலையமிழந்து
 காடேகும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான்.
 தவிர்க்க முடியாத இம்மாற்றங்களில்
 விதியினைப் பதிவு செய்கிறான் கம்பன்.
 விதி பற்றிய சர்ச்சையினை
 இவ்விடத்தில் ஆரம்பிக்க நினைக்கும் அவன்
 இலக்குவன் மூலம் அச்சர்ச்சையைத் தொடக்கி
 வைக்கிறான்.

☆☆☆☆

இராமன் முடியிழந்து காடேகும் செய்தி,
 இலக்குவன் செவிக்கு எட்டுகிறது.
 கொதித்தெழுகிறான்.
 இக்காரியங்களை விதியின் கொள்கையாய் ஏற்க
 அவன் மனம் மறுக்கிறது.
 'தசரதன், கைகேயி, பரதன் ஆகியோரின்
 சதியின் காரியங்களே இவை' என முடிவு செய்கிறான்.
 இந்நிகழ்ச்சிகளுக்குள்
 மனித முயற்சிகளை மீறிய ஒரு சக்தி தொழிற்படுவதை
 ஒப்ப மறுக்கிறது — அவன் இளமை மனம்.
 தன் முயற்சியால் இக்காரியங்களை மாற்றலாமெனக்
 கருதுகிறான்.
 தந்தைக்கெதிரான யுத்தத்திற்குத் தயாராகின்றான்.

அவன் வில் நாணின் ஓசையால் அயோத்தி அதிர
‘கோபங் கொண்டான் இலக்குவன்’ என்பதறிந்து
உண்மையுணர்ந்தி சமாதானம் செய்யும் நோக்குடன்
அவனிருப்பிடம் தேடி வருகிறான் இராமன்.
கோபக்கனல் பொங்க நிற்கும் இலக்குவனைச்
சமாதானம் செய்யும் முகமாக

பேசத் தொடங்குகிறான் அவன்.

‘சிறிதும் கோபம் வராத உனக்கு

இன்று கோபம் வந்தது எங்ஙனம்?’

இது இராமனின் தந்திரமான கேள்வி.

‘கோபம் வராதவன் நீ’ எனத்தான் உரைப்பின்

தன் கருத்தைக் காக்கவேனும்

இலக்குவன் கோபத்தைக் கைவிடுவன்.

இது இராமனின் எண்ணம்.

‘மின் ஓத்த சீற்றக் கனல் விட்டு விளங்க நின்ற

பொன் ஓத்த மேனிப் புயல் ஓத்த தடக் கையாணை

“என் அதத! என் நீ இறையேனும் முனிவிலாதாய்

சன்னத்தன் ஆகித் தனு ஏந்துதற்கு ஏது?” என்றான்.’

அவன் எதிர்பார்ப்புத் தோல்வியடைகிறது.

இராமனின் சாந்தநிலை கண்டு

‘இத்தகையவனுக்கா தீங்கு விளைவிக்கின்றனர்?’

எனும் எண்ணம் மேலும் கோபத்தைத் தூண்ட

தன் கருத்தை உரைக்கிறான் இலக்குவன்.

‘சிற்றன்னைக்கு எதிராய் நினக்கு மௌலி சூட்டுவன்

தடுப்பவர் தேவரேனும் என் கணையாற் சுடுவன்’

என்கிறான் அவன்.

‘மெய்யைச் சிதைவித்து, நின் மேல் முறை நீத்த நெஞ்சம்

கையில் கரியாள் எதிர் நின்னை அம் மௌலி தூட்டல்

செய்யக் கருதித் தடை செய்குநர் தேவரேனும்

துய்யைச் சுடு வெம் கனலில் சுடுவான் துணிந்தேன்’

புருடோத்தமனான இராமன் முன்,

‘தந்தைக்கு எதிராகப் போர் தொடுப்பேன்’
 எனக் கூறத் தயங்கி,
 ‘தேவரேனும் சுடுவான் துணிந்தேன்’
 என இலக்குவன் பேசுதல்
 கம்பனின் பண்பாட்டு முத்திரை.
 அரசரிமைக்காக ஏங்காத இராமன் முன்
 ‘உனக்கு யான் அரசு தருவன்’ எனவும்,
 அக்காரியத்தைச் செய்து முடிக்கும் வினைத்திறன்
 தனக்குளது எனவும்
 தன் முயற்சி இடருறாது எனவும்,
 இடருறின் தீர்க்கும் திறனுளது எனவும்
 காரண காரியங்களை எடுத்துக் காட்டி
 அறியாமையாற் பேசுகிறான்.

‘வலக் கார்முகம் என் கையது ஆக, அவ் வானுளோரும்
 விலக்கார்; அவர் வந்து விலக்கினும், என் கை வாளிக்கு
 இலக்கா எரிவித்து, உலகு ஏழினொடு ஏழும், மன்னர்
 குலக் காவலும், இன்று, உனக்கு யான் தரக் கோடி’ என்றான்.

புன்னகை மாறாத இராமனோ
 ‘நீதியின் மாறுபடாத
 நன்னெறியின் பால் ஈடுபடும்
 அறிவுடைய உனக்கு
 அறத்தின் மாறுபட்ட இச்சீற்றம்
 “விளையா நிலத்து விளைந்தது” எங்ஙனம்?’
 எனக் கேட்டு
 மீண்டும் அவன் சீற்றம் தணிவிக்க முயல்கிறான்.

இளையான் இது கூற, இராமன், ‘இயைந்த நீதி
 வளையாவரும் நல் நெறி நின் அறிவு ஆகும் அன்றே?
 உளையா அறம் வற்றிட, ஊழ் வழுவற்ற சீற்றம்,
 விளையாத நிலத்து, உனக்கு எங்ஙனம் விளைந்தது?’

என்றான்

பல திறத்தானும் இலக்குவன் சீற்றத்தைத் தணிக்க
முயன்ற இராமன் முடிவில்
இக்காரியங்கள் அனைத்தும் 'விதியின் செயல்' எனும்
தத்துவநிலையை

உவமையூடு எடுத்துக் காட்டுகிறான்.
'நீன்றிப் போவது நதியின் பிழை அன்றே.
அஃதே போல்

நடந்திருக்கும் இச் செயல்களும்
தந்தையாம் பதியின் பிழை அன்று.
தாயின் மதியின் பிழையன்று.
மகனாம் பரதன் பிழையுமன்று.

அனைத்தும் விதியின் பிழை.
இஃது உணர்க' எனப் பேசுகிறான்.

'நதியின் பிழை அன்று நறும் புனல் இன்மை; அற்றே,
பதியின் பிழை அன்று; பயந்து நமைப் புரந்தாள்
மதியின் பிழை அன்று; மகன் பிழை அன்று; மைந்த!
விதியின் பிழை; நீ இதற்கு என்னை வெகுண்டது?' என்றான்.

இலக்குவனோ இளமைத் துடிப்பால்
தன் முயற்சியில் அளவிலா நம்பிக்கை கொண்டு
அக்கருத்தை மறுக்கிறான்.

மற்றவர் ஏவல் கொண்டு,
நினைத்தது முடித்து வாழும்
அரண்மனை வாழ்வு பழக்கப்பட்டதால்
அதுவே வாழ்வெனக் கொண்டு

மாற்றங்களை ஏற்க மறுக்கிறது அவன் மனம்.
'இச் செயல்கள், விதியினால் விளைந்தன அல்ல.
கைகேயி மதியினால் விளைந்தவை.

நீ கூறுமாறுபோல் அவை விதியே எனினும்
என் விற்றொழிலால்
அவ் விதிக்கோர் விதியை நானே வகுப்பன்
எனக் குதர்க்கம் பேசுகிறான்.

‘உதிக்கும் உலை உள் உறு தீயென உளதை பொங்க
கொதிக்கும் மனம் எங்ஙனம் ஆற்றுவென் கோள் இழைத்தாள்
மதிக்கும் மதியாய், முதல் வானவாக்கும் வலீஇது ஆம்
விதிக்கும் விதி ஆகும் என் வில் தொழில் காண்டி’ என்றான்.

அதுவரை கோபம் வராத இராமனுக்கு

கோபம் வருகிறது.

விதியின் ஆற்றல் விளங்கிய அவன்

‘விதியை வெல்வேன்’ எனும்

இலக்குவன் வார்த்தையில் வெளிப்பட அறியாமை
கண்டு

சலிப்புறுகிறான்.

‘உண்மைகளை விளக்கம் செய்யும் வேதத்தினைப் படித்த
நீ

வாய் தந்தன பேசுதியோ?

தாய், தந்தையரை கோபித்தல் எவ்வாறோ?’

என இலக்குவனை முனிகிறான்.

ஆய்தந்து அவன் அவ்வரை கூறலும், ‘ஐய! நின்தன்

வாய் தந்தன கூறுதியோ, மறை தந்த நாவால்?

நீ தந்தது, அன்றே, நெறியோர்கண் நிலாதது? ஈன்ற

தாய் தந்தை என்றால், அவர்மேல் சலிக்கின்றது என்னோ?’

தொடர்ந்து இலக்குவனை அடக்குதற்கான

தன் இறுதி அஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்கிறான் இராமன்.

சலிப்புற்ற அவன்,

‘என்னை இதுவரை அறிவு தந்து வளர்த்தவனாகிய

தந்தைசொல் நான் கடவேன்.

மூத்தோனாகிய என் சொற் கடப்பதில் உனக்கு

எக்குற்றம் உண்டாகும்?

நீ உன்னிஷ்டம் போல் நடந்து கொள்’

என்கிறான்.

‘நன் சொற்கள் தந்து, ஆண்டு, எனை நானும் வளர்த்த தாதை
தன் சொல் கடந்து, எறகு அரசாள்வது தக்கது அன்றால்;
என் சொல் கடந்தால், உனக்கு யாது உளது ஈனம்?’ என்றான்
தென் சொல் கடந்தான், வடசொல்-கலைக்கு எல்லை
தோந்தான்.

இராமன் மனம் நொந்தான் என்றதும்,
இலக்குவன் சீற்றம் உடன் தணிகிறது.
இவ்விடத்தில்,
அண்ணன் மனவருத்தத்தால்
அவன் அடங்கினானே தவிர
விதிக்கொள்கையை அவன் மனம் ஏற்றுக்கொள்ள
வில்லை.

இவ்வாறு,
இலக்குவப் பாத்திரங் கொண்டு
விதிக் கொள்கை பற்றிய சர்ச்சையை,
தொடக்கி வைத்த கம்பன்,
அப்பாத்திரம் கொண்டே
சர்ச்சையின் முடிவினையும் அறிவிக்க விரும்புகிறான்.

☆☆☆☆

அரண்மனை வாழ்விழந்து,
பதின்முன்றாண்டுகள் கானகத்தில் தனியராய்த் திரிந்து,
உலகியல் கற்றதால்
அனுபவம் பெற்ற இலக்குவன் அறிவு,
வளர்ச்சியுறுகின்றது.
வாழ்க்கைப்பாடம் விளங்கத் தலைப்படுகிறது.
அவனாடு
முடிவுரை எழுதும் காட்சியை அமைக்கிறான் கம்பன்.

☆☆☆☆

சூர்ப்பணகை தூண்டுதலால் சீதைபால் காழுற்ற
 இராவணன்,
 அவளை அபகரிக்கக் கருதி,
 மாயமானாய் மாமன் மாரீசனை,
 அனுப்பி வைக்கிறான்.
 இராவணன் எண்ணப்படியே,
 மாயமான் கண்டு மையல் உறுகிறான் மைதிலி.
 விதி உந்த,
 இராமனிடம்

‘பற்றித் தருக’ – என
 நெற்றிப் பிறையாள்
 முற்றிப்பொழி காதலின் முந்துறுகிறாள்.

அது கேட்டு,
 வெற்றிச் சிலை வீரன் அம்மானைப்
 பற்றித்தர விரைகிறான்.
 விதி வயப்பட்டு இராமனதும், சீதையினதும்
 அறிவு மழுங்கிய இந்நிலையில்
 இலக்குவன் அறிவு நுண்மையாய் வேலை செய்கிறது.
 தங்கம், மணி முதலியவற்றால் ஆன
 இம்மான், பொய்ம்மான் என்பது
 சொல்லாமற் புரிந்து போக,
 பற்றப் புறப்பட்ட இராமனிடம்
 இஃது அரக்கர் வினையெனக் கூறித் தடுத்து நிற்கிறான்.
 விதி வயப்பட்ட இராமனோ,
 அறிவு மழுங்க,
 அம்மானின் மாயமுணராது,
 ‘இவ்வுலகில் இல்லாதன இல்லை.
 பல்லாயிரங் கோடி உயிர்களும் நாம் பார்த்ததல்லவே’
 எனப் பேசுகிறான்.

‘நில்லா உலகின் நிலை, நோர்மையினால்
வல்லாரும் உணர்ந்திலர், மன் உயிர் தாம்
பல் ஆயிர கோடி பரந்துளவால்;
இல்லாதன இல்லை - இளங்குமரா!’

தெளிவாய்ச் சரியெனத் தெரியும் தன் கருத்து
மறுக்கப்படுவது கண்டு

இலக்குவன் மனம் துணுக்குறுகிறது.

மீண்டும், ‘இஃது அரக்கர் மாயச் செயலே’ என
வலியுறுத்துகிறான்.

இராமனோ!

‘மாயமேல் மடியும்.

தூயதேல் பற்றிக்கோடும்.’

என மீண்டும் மறுத்துரைக்கிறான்.

இலக்குவனோ தொடர்ந்தும் வாதாடுகிறான்.

‘இம்மான் மாயமெனின், இதன் பின் நிற்பார் யாரென
அறிகிலம்.

எத்தனை பேர் இச்சதியிற் கூட்டென்பதும் தெரிகிலம்.

தெளிவுறா இச்செய்கையிற் செயற்படல்

புகழுடைத்தன்று’ எனப் பேசுகிறான்.

விதி விடுவதாயில்லை.

‘மாய வடிவு நோக்கியும், பலர் என்பதாலும்

“அரக்கரை அழிப்போம்” எனும் விரதத்தைக் கைவிடுதல்
தகுமோ?

அம்மான் மாயமானே எனினும்,

அழித்தல் நம் கடமையன்றோ!’

எனத் தன் கருத்தில் பிடிவாதம் செய்கிறான் இராமன்.

‘பகையுடை அரக்கர் என்றும், பலர் என்றும், பயிலும் மாயம்
மிகையுடைத்து என்றும், பூண்ட விரதத்தை விடுதும் என்றல்
நகையிடைத்து ஆகும் அன்றே? ஆதலின் நன்று இது’

என்னா,

தகையுடைத் தம்பிக்கு, அந்நாள், சதுமுகன் தாதை

சொன்னான்.

விதியை வகுப்பவனாய் நான்முகனின் தந்தையாயிருந்தும்
விதிக்குட்பட்டு நிற்கும் இராமனை,
நகைதோன்ற,

‘அந்நாள் சதுமுகன் தாதை’ என்றும்
தெளிவுடன் இருக்கும் இலக்குவனை
அப்போதைய இராமனின் அறியாமை நிலையோடு ஒத்து
‘தகையுடைத் தம்பி’ என்றும்

கம்பன் பேசுதல்

அவன் கைவண்ணமே.

விதியின் விளையாட்டு இஃதே உணரினும்
எப்படியும் அதைத் தடுக்க வேண்டுமெனும் முடிவோடு
தன் முயற்சியைத் தொடர்கிறான் இலக்குவன்.

இராமனை நோக்கி,

அங்ஙனமாயின் ‘யானே சென்று பற்றி வருவன்’
என்கிறான்.

விதியோ விடுவதாயில்லை.

சீதை, அதுவரை இல்லாத பிடிவாதத்துடன்
தன் நளினங்கள் அனைத்தும் பொருத்தி,
மழலைச் சொற்களால், வருத்தமுற்றாள் போல

‘நாயக நீயே பற்றி நல்கலை போலும்’

என ஊடிச் சினக்கிறாள்.

‘ஆயிடை, அன்னம் அன்னாள், அமுது உகுத்தனைய செய்ய
வாயிடை, மழலை இன்சொல் கிளியினின் குழறி, மாழ்கி,
“நாயக! நீயே பற்றி நல்கலை போலும்” என்னா,
சேயரிக் குவளை முத்தம் சிந்துபு சீறிப் போனாள்.

அவள் ஊடலுக்காட்பட்ட இராமன்,

உறுதியாய், இலக்குவனிடம்

‘மாணை நானே பற்றுவன், அன்னையைக் காத்தி நீ’
எனக் கூறி மான் பின்னே செல்கிறான்.

வரப்போவது தெரிந்தும்

தீது தடுக்க இயலா ஆற்றாமையுடன் நிற்கும் இலக்குவன்

அப்போதும் தன் முயற்சியில் நம்பிக்கை தளராது,
'அன்னையைக் காப்பன்' எனும் உறுதியோடு,
பர்ணசாலையின் புறத்தே நிற்கிறான்.

மாளைத் தொடர்ந்த இராமனோ,
அஃது மாயமானே எனவுணர்ந்து,
அதன் மேல் அம்பு போட,
அம்மான்,

இராமன் குரலிற் கதறி வீழ்கிறது.
அவ்வோசை, காத்திருந்த சீதையின் காதில் விழ,
பதறுகிறாள் அவள்.

'இராமனுக்குத் தீங்கு நேர்ந்ததோ?' எனத் துடித்து,
துணையாய்ச் செல்ல இலக்குவனைப் பணிக்கிறாள்.
விதி வெல்ல முனைவதையுணர்ந்த இலக்குவன்
மீண்டும் தன் முயற்சியால் அது தடுக்க முயல்கிறான்.
'இராமனை வெல்லத் தக்கார் யாருமில்லை, அஞ்சற்க'
எனச் சீதையை ஆறுதல் செய்ய முனைகிறான்.
சீதையோ, தன்னுரை கேளாமல் நிற்கும் இலக்குவனை
விதியுந்த, ஐயுற்றுப் பேசுகிறாள்.

'நின்ற நின் நிலை இது நெறியிற்று அன்று'

எனும் கடும் வார்த்தைகள் அவள் வாயினின்றும்
வருகின்றன.

'ஒரு பகல் பழகினாரும்

இராமனுக்காய் உயிர் விடுவர்.

நீயோ! அவர் வருத்தக் குரல் கேட்டும்

அசையாது நின்றனை.

இனியும் ஈங்கு நிற்பியேல்

"எரியிடைக் கடிது வீழ்ந்து இறப்பென்" '

என்று அவள் மிரட்டுகிறாள்.

ஒரு பகல் பழகினார் உயிரை ஈவரால்;

பெரு மகன் உலை வறு பெற்றி கேட்டும் நீ

வெருவலை நின்றனை; வேறு என்? யான் இனி

எரியிடைக் கடிது வீழ்ந்து இறப்பென் ஈண்டு' எனா,

சீதையைத் தனியே விட்டுப் போவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது.

தீமை வரப்போவது உறுதியாய்த் தெரிந்தும்,
அதைத் தடுப்பதற்காம் வழி தெரிந்தும்,
தடுக்க இயலாமல் அமைந்த அச்சுழ்நிலையின் வலிவு
கண்டு

திகைக்கிறான் இலக்குவன்.

இதற்கான காரணத்தை அறிவால் விளங்க முற்பட்டு
முடியாமற் போகவே

விதிக்கொள்கையை விளங்கிச் சரணடைகிறான்.

அயோத்தியில்

‘விதிக்கு விதியாகும் என் விற்றொழில் காண்டி’

என இடக்காய்ப் பேசிய

அவன் மனமும், வாக்கும்

விதிக்கொள்கையை ஏற்றுத் தாழ்கின்றன.

விதியை ஒத்து அவன் மனம் பேசுகிறது.

‘துஞ்சுவது என்னை? நீர் சொன்ன சொல்லை யான்

அஞ்சுவென்; மறுக்கிலென்; அவலம் தீர்ந்து இனி,

இஞ்ச இரும்; அடியனென் ஏகுகின்றனென்;

வெஞ்சின விதியினை வெல்ல வல்லமோ?’

சான்றோர்தம்,

விதிக் கொள்கையை

இலக்குவனைக் கொண்டு சர்ச்சையாக்கி,

பின் அவன் மூலமே முடிவினைத் தெரிவித்து,

இலக்குவற்கும், நமக்கும் ஊழின் வலியுணர்த்தி,

தானும் அக்கொள்கையை அங்கீகரித்து நிற்கும்

கம்பன் பாங்கு பாராட்டத்தக்கது.

அகமும் புறமும்

வளர்ச்சி

இஃது மனித குலத்தின் தாரக மந்திரம்.
உயர்வு நோக்கிய நாட்டம் மனிதனுக்கு இயல்பானது.
மனித முயற்சிகள் யாவும் இவ்வுயர்வு நோக்கியனவே
இன்றைய நவீன மனிதன்

பல வழிகளாலும் உயர்வு நோக்கி முயற்சிக்கிறான்.

அம் முயற்சிகள் விஞ்ஞானச் சாதனைகளாய்

ஆயிரம் ஆயிரமாய் விரிந்துள.

ஐம்பதாண்டுக்கு முன்னுள்ள நிலையோடு ஒப்பிடும்
பொழுது,

இன்றைய விஞ்ஞான வளர்ச்சி

ஐம்பதாயிரம் மடங்கு உயர்ந்திருக்கின்றது.

என அடித்துச் சொல்லலாம்.

எனினும்

அவ்வளர்ச்சி அமைதியையும் நிறைவையும் தந்ததாய்த்
தெரியவில்லை.

காரணம்,

அவை புறத்தே மட்டும் வளர்ந்ததே.

மனித வளர்ச்சி,

அகவளர்ச்சி, புறவளர்ச்சி என இரு கூறுகள் உடையது.

மேலைத்தேய அறிவியலாளர் பார்வையில்

இவ்விரு வளர்ச்சியும் தனிநிலைப்படும்.

நம் பாரம்பரியத் தமிழறிஞர்களோ,

‘இவ்விரு வளர்ச்சிகளும் ஒன்றோடொன்று
தொடர்புடையன’

எனும் கருத்தில் உறுதி கொண்டிருந்தனர்.

“அக வளர்ச்சியற்ற புறவளர்ச்சி நிறைவு தராது.

புறத்தே வளர விரும்பும் ஒருவன்

அகத்தே வளர்தல் அவசியம்,” என்றனர்.

வள்ளுவனும் இக்கருத்தை உறுதி செய்கிறான்.

நீர்மட்டத்தினதாய் எப்போதும் இருப்பது ஆம்பல்.

அதனை உயர்த்த எண்ணி இழுப்பின்

கொடியினின்றும் அது அறுந்து போம்.

ஆனால் அதே பூ

நீர்மட்டம் உயர உயர

அவ்வுயர்வுக்கு ஏற்பத் தானும் உயர்ந்து

நீர்மட்டத்தின் மேலதாய் நிலைத்தல் கண்கூடு.

இவ்வியற்கையை

மனிதனின் அகப்புற வளர்ச்சிக்கு உவமையாக்குகிறான்

வள்ளுவன்.

‘வெள்ளத்து அனைய மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்

உள்ளத்து அனையது உயர்வு’

மனிதனும்

அகத்தே வளராமற் புறத்தே வளரின்

வீழ்வன்.

அகத்தே வளர்வானாயின்

புறவளர்ச்சி தானாய் அமையுமென்பது

தமிழர்தம் பாரம்பரியச் சிந்தனை.

• மேற்சொன்ன உவமை கொண்டு

இக்கருத்தை விளக்கம் செய்கிறான் வள்ளுவன்.

உயர்வு நோக்கிய இவ்வள்ளுவ இலக்கணத்தை

இலக்கியமாக்குகிறான் கம்பன்.

அகவளர்ச்சியால் ஓர் பாத்திரம்
மற்றவர் பார்வையில்
புறத்தே வளர்ச்சியுறுந் தன்மையை
பரதன் பாத்திரத்தினூடு கம்பன் வெளிப்படுத்துவது,
எண்ணி எண்ணி நயக்கத்தக்கது.

☆☆☆☆

வசிட்ட முனிவன்
தசரத குமாரர்களுக்குப் பெயரிட வருகிறான்.
கோசலை மைந்தனுக்கு 'இராமன்' எனப் பெயரிட்டவன்
கைகேயி புதல்வனருகிலே வந்து
தன் தவ வலிமையால்
அப்பிள்ளையின் அக நிலை உணர்ந்து
பெயரிடுகிறான்.

'கரதலம் உற்று ஒளிர் நெல்லி கடுப்ப
விரத மறைப்பொருள் மெய்ந்நெறி கண்ட
வரதன் உதித்திடு மற்றைய ஒளியை
பரதன் எனப் பெயர் பன்னினன் அன்றே'

மெய்ந்நெறி கண்ட வரதனாக உதித்த பரதனை
இப்பாடலிற்

'கரதலம் உற்றுஒளிர் நெல்லியை ஒத்தவன்'
எனக் கம்பன் உரைத்ததை
உரையாசிரியர்கள் அழகுற விளக்கம் செய்வார்.
'உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி' எனும் மரபுத்தொடர்
வெளிப்பட்டுத் தோன்றுதலை மாத்திரம்
குறிப்பதன்று.

அங்ஙனமாயின்
உள்ளங்கையிலிருக்கும் எக்கனியையும் குறித்தல் கூடும்.
நெல்லிக்கனி குறிப்பாய்ச் சுட்டப்படுவதன் காரணம்,
அதன் அகத்ததாகிய வித்தின் கோடுகள்

புறத்ததாகிய கனியின் கோடுகளோடு ஒத்திருத்தலே.
 இவ்வாறு,
 அகமும் புறமும் ஒத்திருத்தலை நோக்கியே
 பரதன் அக்கனியோடு ஒப்பிடப்படுகிறான்.
 இஃது உரையாசிரியர் தரும் விளக்கம்.
 இவ்வுவமையால்
 அகமும் புறமும் ஒன்றானவன் பரதன் எனச்சுட்டி
 பரதனின் புறவளர்ச்சி அவன் அக வளர்ச்சியால்
 அமைந்ததே என
 நிருபணம் செய்கிறான் கம்பன்.
 அத்தூய அக வளர்ச்சியால்
 மற்றவர் பார்வையில்
 படிப்படியாய்ப் பரதன் புறத்தே வளர்வதை
 அவன் காட்டுமாறு காண்பாம்.

☆☆☆☆

ஒப்பீட்டளவில் உணரப்படுவது வளர்ச்சி.
 காவிய நாயகன் இராமன்.
 திருமாலின் அவதாரமான தெய்வ புருஷன்,
 தெய்வ புருஷன் இராமனோடு ஒப்பிட்டு,
 பரதன் வளர்ச்சியை வெளிப்படுத்த வேண்டும்
 என நினைந்த கம்பன்
 அவ்வொப்பீட்டின் முதல் நிலையை
 மிதிலையில் ஆரம்பிக்கிறான்.

☆☆☆☆

மிதிலை.
 ஜனகன்றன் அரண்மனை.
 இராம இலக்குவர்களது வசீகரத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு,
 “இவர்கள் யார்?” என
 அழைத்து வந்த விசுவாமித்திரனிடம்
 வினவுகிறான் ஜனகன்.

இராம இலக்குவர்களது வரலாறு உரைக்கத்
தொடங்குகிறார் முனிவர்.

நீண்ட அவ்வறிமுகத்தில்
விசுவாமித்திரன் பார்வையில்
கம்பனால்

பரதன் இராமனோடு ஒப்பிடப்படுகிறான்.

‘தள்ள அரிய பெரு நீதித் தனி ஆறு புக மண்டும்
பள்ளம் எனும் தகையானை, பரதன் எனும் பெயரானை
எள்ள அரிய குணத்தாலும் எழிலாலும் இவ் இருந்த
வள்ளலையே அனையானை, கேகயர்கோன் மகள் பயந்தாள்.’

இம்முதல் நிலை ஒப்பீட்டில்

பரதன் இராமனுக்குச் சமனானவன்

எனக் காட்டும் கம்பன்

அயோத்தியா காண்டத்தில்

பரதனை இராமனிலும் உயர்ந்தவனாய்ப்

பேசத் தலைப்படுகிறான்.

☆☆☆☆

கைகேயி சூழ்வினையால்

காடேகப் புறப்படும் இராமன்

விடைகொள்ளக் கோசலையிடம் வருகிறான்.

‘புனைந்திலன் மௌலி.

குஞ்சி, மஞ்சனப் புனித நீரால் நனைந்திலது.

குழைக்கின்ற கவரியில்லை.

கொற்ற வெண் குடையுமில்லை’

தனித்து வரும் இராமனின் இந்நிலை கண்டு

அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்ததை உணர்ந்த கோசலை,

‘நெடுமுடி புனைதற்கு இடையூறு உண்டோ?’

என இராமனை வினவுகிறாள்.
தாயின் மனம் அதிரா வண்ணம்
இராமனிடமிருந்து பதில் பிறக்கிறது.

‘நின் காதல் திருமகன்
பங்கமில் குணத்து எம்பி பரதனே
துங்க மாமுடி தூடுகின்றான்.’

பதில் கேட்டு
நிதானித்த கோசலை
பேசத் தொடங்குகின்றாள்.
“முத்தவன் முடிசூடல் வேண்டும் எனும்
குலமுறை தவறும்.
அது தவிர்த்தால்
பரதன்

நிறை குணத்தவன் ; நின்னினும் நல்லனே”
கோசலையிடமிருந்து உறுதியாய்ப் பதில் பிறக்கிறது.

‘முறைமை அன்று என்பது ஒன்று உண்டு; மும்மையின்
நிறை குணத்தவன், நின்னினும் நல்லனால்;
குறைவு இலன்’ எனக் கூறினாள். நால்வாக்கும்
மறுஇல் அன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினாள்.

விசுவாமித்திரர் பார்வையில்

பரதனை

இராமனுக்குச் சமனாய்ப் பேசிய கம்பன்
அவனை

கோசலை வாயிலாக

இராமனிலும் உயர்ந்தவனாகக் காட்டி
மேலும் உயர்த்துகிறான்.

கோசலை, இராமன் உரையாடலில்

அவ்விருவரும்

பரதனின் அகத்ததாய குணஉணர்வை

‘பங்கமில் குணத்து எம்பி’

‘நிறை குணத்தவன்’

எனச் சுட்டிப் பேசுதல்

அவன் புறவளர்ச்சி

இவ்வக வளர்ச்சியாலே தீர்மானிக்கப்படுவதை

எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இவ்வொப்பீட்டைக்

கங்கை காண் படலத்திலே

தொடர்கிறான் கம்பன்.

☆☆☆☆

கங்கைக் கரை.

இராமனை மீண்டும் அயோத்திக்கழைத்துச்

செல்வதற்காய்,

அயோத்தி மக்கள் அனைவரும் சூழ

நிற்கிறான் பரதன்.

இலக்குவன் தந்த பிழையான அபிப்பிராயத்தால்,

அவன் வருகையை ஐயறுகிறான் குகன்.

இராமன் மேற் படையெடுத்து வருகிறான் பரதனைத்

தவறாக விளங்கி,

தன் படையினரை ஊக்கப்படுத்தி

போர்க்கான ஆயத்தநிலை கொள்கிறான்.

அம்பு போடத் தயாராக நிற்கும் குகனைக் கவனியாது,

அண்ணன் சென்ற பாதை நோக்கி,

நிகழப் போகும் விபரீதம் அறியாது

நிற்கின்றான் பரதன்.

வரும் பொருளுரைத்தல் மந்திரிக்கு அழகன்றோ?

மந்திரி சுமந்திரன் பரதனிடம் வருகிறான்.

எதிரில் நிற்கும் குகன் பற்றிய விபரங்களை அடுக்கி,
அவன் பலத்தை எடுத்துக் கூறி,
அவன் பகை நிலையைப்
பரதன் மனதிற் பதிக்க நினைக்கிறான்.

‘கங்கை இரு கரை உடையான், கணக்கு இறந்த நாவாயான்;
உங்கள் குலத் தனி நாதற்கு உயிர்த் துணைவன், உயர்
தோளான்;
வெங்கரியின் ஏறு அனையான்; வில் பிடித்த வேலையினான்;
கொங்கு அலரும் நறுந் தண் தார்க் குகன் என்னும்
குறி உடையான்;

கல் காணும் திண்மையான், கரை காணாக் காதலான்;
அற்கு ஆணி கண்டனைய அழகு அமைந்த மேனியான்;
மல் காணும் திரு நெடுந்தோள் மழை காணும் மணி நிறத்தாய்!
நிற்காணும் உள்ளத்தான், நெறி எதிர் நின்றனன்’ என்றான்.

உள்ளத் தூயனாம் பரதன் மனதில்
சுமந்திரனின் அறிமுகத்தில்
‘உங்கள் குலத் தனி நாதற்கு உயிர்த்துணைவன்’— எனும்
ஒரேயொரு விடயம் மாத்திரம் பதிகிறது.
இராமனின் நண்பன் எனும் வார்த்தையால்
பரதன் மனதில் அன்பு சுரக்கிறது.

‘உன்னை ஓர் கை பார்ப்பதற்காய் எதிரியாய் நிற்கிறான்’
எனும் பொருளில் சுமந்திரன் சொன்ன
‘நிற்காணும் உள்ளத்தான் நெறி எதிர் நின்றனன்’— எனும்
வார்த்தைகள்,

‘உன்னைக் காணுகின்ற ஆர்வத்தோடு எதிர்த் திசையில்
நிற்கிறான்’

எனப் பொருள் தர

போர் எனக் கோபங் கொள்வதற்குப் பதிலாய்
அன்பினால் நெகிழ்கிறான்.

‘அண்ணனின் துணைவனெனின்

முன்சென்று நானே அவரை முதற்காண்பேன்
என முன்னேறி,
மறுகரையில் நிற்கும் குகனை வணங்குகின்றான்.

‘தன் முன்னே, அவன் தன்மை, தந்தை துணை முந்து உரைத்த
சொல் முன்னே உவக்கின்ற தூரிக இலாத திருமனத்தான்,
“மன் முன்னே தழீஇக் கொண்ட மனக்கு இனிய
துணைவனேல்,
என் முன்னே அவற் காண்பென், யான் சென்று”
என எழுந்தான்.’

‘பகையற்ற பரதனின் நடத்தைக்கு
மாசற்ற அவனது மனமே காரணம்’ என்கிறான் கம்பன்.
பரதனை ‘தூரிசிலாத் திருமனத்தான்’—எனக்
கம்பன் விளிப்பது,
‘மனத்துக் கண் மாசிலனாதல்’ எனும் வள்ளுவன்
அடியோடு
பொருத்திச் சிந்திக்கத் தக்கது.
பரதன் நிலை கண்ட குகன்
தன் தவறுணர்கிறான்.
கங்கையைக் கடந்து
அவனடி வணங்கி
வந்த காரணம் வினவ,
‘தந்தையின் தவறு நீக்கி,
இராமனை மீண்டும் அரசனாக முடிசூட்டற்கு
அழைத்துச் செல வந்தேன்’—என
உரைக்கிறான் பரதன்.

‘தழுவின புளிஞர் வேந்தன் தாமரைச் செங்கணானை,
“எழுவினும் உயர்ந்த தோளாய்! எய்தியதுஎன்னை?” என்ன,
“முழுது உலகு அளித்த தந்தை முந்தையோர் முறையினின்றும்
வழுவினன்; அதனை நீக்க, மன்னனைக் கொண்டுவான்”

என்றான்.

பரதனின் உயர்ந்த மனநிலை கண்டு,
 விம்மித் திகைத்த குகன்
 மனந்திறந்து பரதனைப் பாராட்டுகிறான்.
 அப்பாராட்டில்
 மீண்டும் பரதனை இராமனோடு ஒப்பிட்டுப்
 பேசுகிறான் கம்பன்.

‘தாய் உரைகொண்டு தாதை உதவிய தரணி தன்னை,
 “தீவினை” என்ன நீத்து, சிந்தனை முகத்தில் தேக்கி,
 போயினை என்ற போழ்து, புகழினோய்! தன்மை கண்டால்,
 ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ, தெரியின் அம்மா!’

விசுவாமித்திரன் மூலம் பரதனை இராமனுக்குச்
 சமனாக்கி,
 பின் கோசலையூடு பரதனை இராமனிலும்
 உயர்ந்தவனாக்கிய கம்பன்,
 குகனை
 ‘ஆயிரம் இராமர்களும் உனக்கு ஒப்பாவர்களோ?’
 எனப் பேசவைத்து
 அவன் தகுதியை மேலும் உயர்த்துகிறான்.
 முடிவாக,
 பரத பாத்திர உயர்ச்சியைக் கம்பன் காட்டுமிடம்
 காண்போம்.

☆☆☆☆

மீட்சிப் படலம்.
 பதினான்காண்டுகள் முடிந்தும்
 இராமன் வரவில்லை.
 குறித்த நேரத்தில் அவன் வருகை தராததால்
 எரிபுகத் தயாராகிறான் பரதன்.
 அச்செய்தி கேட்டு அவனைத் தடுக்கும் நோக்குடன்
 ஓடிவந்த கோசலை

அச் செய்கையை நிறுத்துமாறு வேண்டுகிறாள்.

அவள் கருத்தை ஏற்க மறுக்கும் பரதனோ

‘தாய் சொற்கேட்டலும் தந்தை சொற் கேட்டலும்
ஈசற்கே கடன் யான் அஃது இழைக்கிலேன்’

எனக் கூறி

‘மாசற்றேன் இது காட்டுவன் மாண்டு’—என
முனைந்து நிற்கிறான்.

உயிர் துறந்து

உளத் தூய்மையை உணர்த்த முனையும்

பரதனின் அகத்தூய்மை கண்டு

சிலிர்த்த கோசலை

அவனை வியந்து பாராட்டுகிறாள்.

‘எண்ணில் கோடி இராமர்கள் என்னினும்,
அண்ணல் நின் அருளுக்கு அருகாவரோ?
புண்ணியம் எனும் நின் உயிர் போயினால்,
மண்ணும் வானும் உயிர்களும் வாழுமோ?’

இவ்விடத்தில்

பரத, இராம ஒப்பீட்டின் உச்ச நிலையைக் காட்டி
நிறைவு கொள்கிறான் கம்பன்.

பரதனை இராமனுக்குச் சமனாக்கி,

பின் அவனிலும் உயர்த்தி,

பின் ‘ஆயிரம் இராமரும் ஒப்பாவரோ?’ எனக்
கேட்பித்து,

முடிவில்

‘கோடி இராமர்களும் நின் அருளுக்கு ஒப்பாகார்கள்’
எனவும் பேச வைத்து

பிற பாத்திரங்களைக் கொண்டு

பரதனைப் படிப்படியாக உயர்த்திய அவன்

இவ்வுயர்ச்சிகள் அனைத்தும்

பரதன் அகவுயர்வால் ஏற்பட்டவை
என்பதையும் தவறாது சுட்டி நிற்கின்றான்.

அகமும் புறமும் ஒத்தவனாகிய

பரதன்

‘அக உயர்வால் புறஉயர்வு பெற்றான்’ என்பதை

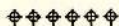
எடுத்துக்காட்டி

கம்பன்

‘உள்ளத்தனையதே உயர்வு’ என்னும்

நம் பாரம்பரியச் சிந்தனையைத் தானும்

நிரூபணம் செய்து நிறைவு கொள்கிறான்.

கம்பன் கைவண்ணம்

சில்வகைச் சொற்கள் பல்வகைப் பொருள் தரும்படி
தமிழைக் கையாள்வதில்
வல்லவன் கம்பன்.
இவ்வாற்றலால்,
கம்பன் கவிதைகள்
'கம்ப சூத்திரங்கள்' எனப்படும்.
கம்ப சூத்திரங்கள்
கற்றோர் உள்ளத்தைக் களிக்கச் செய்வன.
விரிக்க விரிக்க புதுப் பொருள் தந்து,
ஆனந்தக் களிப்பைத் தருவன.
அத்தகு கம்பன் கைவண்ணத்தால்
சிறப்புறும் ஒரு காட்சி காண்பாம்.

☆☆☆☆

'தாயின் சூழ்ச்சியால்
தந்தை வானடைய,
தமையன் கானடைந்தான்'
எனும் செய்தி கேட்டு
புழுவாய்த் துடிக்கிறான் பரதன்.
அவன் வருத்தமறியாது,
வசிட்ட முனி
'தந்தை ஆணைப்படி ஆட்சியை ஏற்றுக் கொள்'
எனப் பணிக்கிறான்.
இவ்வார்த்தைகளால் அயர்கிறான் பரதன்.

'தஞ்சம் இவ்வலகம், நீ தாங்குவாய்' என,
செஞ்செவே முனிவரன் செப்பக் கேட்டலும்,

‘நஞ்சினை நுகர்’ என, நடுங்குவாரினும்
அஞ்சினன், அயர்ந்தனன்-அருவிக் கண்ணினான்.

தெளிவுற்ற பரதன்
முனிவனை நோக்கி
‘மூவுலகிற்கும் முதல்வனாம் மூத்தவன் இருக்க,
என்னை
முடிசூட்டும்படி முனிவரே கேட்பது முறையோ?
சான்றவர் செயலே இஃதெனின்
எனை ஈன்றவன் செயலில் குற்றமுளதாமோ?’
எனக் கொதிக்கிறான்.
‘இராமனைக் கொணர்ந்து
தொல்நெறி முறைமையின்
மாமுடி சூட்டுவன்
அன்றெனின்
அவனொடு அரிய கானிடை நின்று
இருந்தவம் நெறியின் ஆற்றுவன்
வேறொன்று நீர் உரைப்பின்
என்னுயிர் நீக்குவன்’
என முடிவுரைத்து
அயோத்தியே சூழ்ந்துவர
அமுத கண்ணொடும் தொழுத கையொடும்
கங்கைக்கரை அடைகிறான்.

☆☆☆☆

கங்கையின் மறுகரை.

இராமன் மேல் தீராக்காதலனாம் குகன்.
பரதனாதியோரின் வருகையால் எழுந்த தூளி கண்டு
இராமனை அழிக்க வருவதாய் ஐயறுகிறான்.
அவ்வெண்ணம் கொதிப்பூட்ட
தன் படையை அழைத்து,
போர்க்குத் தயாராகின்றான்.

‘ஆழ நெடுந்திரை ஆறு கடந்து இவர் போவாரோ ?
உய்ஞ்சிவர் போய்விடின் நாய்க்குகன் என்று எனை
ஓதாரோ ?
ஏழைமை வேடன் இறந்திலன் என்று எனை ஏசாரோ ?
மன்னவர் நெஞ்சினில் வேடர் விடுஞ்சரம் வாயாவோ ?’

என்றெல்லாம் பேசிப் பதறுகிறான்.
குகனின் போர் ஆயத்த நிலையைச்
சுட்டும் கம்பன் கவிதை
எண்ணி மகிழத் தக்கது.
‘உடைவாளை இடுப்பிற் செருகி
வாய் மடித்துக் கடித்து,
கோபத்தாற் சொற்கள் வெட்டி, வெட்டி வெளிவர,
தீப்பாயும் விழியோடு
போர்ப்பறை அறைந்து
கொம்பூதி, யுத்தம் வந்ததென
முழங்கி நிற்கிறான் குகன்’—எனக்
காட்டுகிறான் கம்பன்.
இதோ கவிதை.

கட்டிய கரிகையன் கடித்த வாயினன்
வெட்டிய மொழியினன் விழிக்கும் தீயினன்
கொட்டிய துடியினன் குறிக்கும் கொம்பினன்
கிட்டியது அமர் எனக் கிளர்ந்த தோளினான்.

கோபங் கொண்டவனின் வார்த்தைகள்
தொடர் மொழியாய் அன்றி,
துண்டங்களாய் வெளிவருதல் இயற்கை.
அஃதுணர்ந்து

‘வெட்டிய மொழியினன்’ —எனக்
குகனைச் சுட்டிய கம்பன்
அச் செய்தியைச் சொல்லும் இக்கவிதையையும்
‘கட்டிய கரிகையோடு கடித்த வாயினோடு’ எனத்
தொடர் மொழியாக்காமல்

‘கட்டிய சுரிகையன், கடித்த வாயினன்’ —என

துண்டாடப்பட்ட சிறு வசனங்களாய் அமைந்தது
குசனின் உணர்ச்சியோடு பொருந்துவதாய் அமைந்து
இரசிப்புத் தருகிறது.

‘கிட்டியது அமர் எனக் கிளர்ந்த தோளினான்’

எனவரும் இக்கவிதையின் ஈற்றடி
சிந்தனைக்குரியதாய் கம்பனால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.
வேறான இருவரை ஒன்றாக்கப் பிறப்பது நட்பு.
ஒன்றான இருவரை வேறாக்கப் பிறப்பது பகை.
சேர்க்கையே நட்பு.
பிரிவே பகை.

இக் கருத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில்
நுட்பமாய் ஈற்றடியை அமைத்து
கம்பன் காட்டும் திறம் வியப்புக்குரியது.
அவ்வடியின் முதலிரு சொற்களையும்
புணர்த்திப் பொருள் கொள்ள,

‘கிட்டிய தமர் எனக் கிளர்ந்த தோளினான்’
(தமர்—உறவினர்)

என

கவிதையின் ஈற்றடி அமைந்து,
‘நெருங்கிய உறவு கண்டு கிளர்ந்த தோளினான்’
எனப் பொருள் தருகின்றது.
அதே சொற்களைப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ள

‘கிட்டியது அமர் எனக் கிளர்ந்த தோளினான்’
(அமர்—போர்)

என

அதே ஈற்றடி அமைந்து
‘போர் வந்ததென கிளர்ந்த தோளினான்’
எனப் பொருள் தந்து நிற்கிறது.
ஈற்றடியின் இரு சொற்களை
சேர்க்க நட்பும்

பிரிக்கப் பகையும் வருமாறு
 கம்பன் அமைத்தமை வியப்பன்றோ!
 பிரிந்து நின்ற பரதனைப் பகையாய்க் கருதிக் கொதித்த
 குகன்
 பின் ஒன்று கூடி,
 தமராய்த் தழுவப் போகிறான்
 எனும் செய்தியை
 கம்பன்
 முன்கூட்டியே உணர்த்துகிறான் போலும்.

☆☆☆☆

இந்நிலையில்,
 மந்திரி சுமந்திரன்
 ஆறு கடந்து நிற்கும் குகனைப்
 பரதனுக்கு அறிமுகம் செய்ய
 தங்கள் குலத் தனிநாதற்கு உயிர்த்துணைவன்
 என்பதறிந்து
 'இராமன்
 முன்னே தழீஇக் கொண்ட
 மனக்கு இனிய துணைவனேல்
 அக்குகனை நானே முன்சென்று காண்பன்'
 எனக் கங்கைக் கரையடைந்து,
 மறுகரை நிற்கும் குகனை நோக்கித்தொழுகிறான் அவன்.
 மறுகரையில் நின்று தொழும் பரதனை
 பகை கொண்டு நின்ற குகன் உற்று நோக்கி,
 அவன் நிலைகண்டு நடுங்கினான்.
 மரவுரியோடும்
 மாசடைந்த உடம் போடும்
 கலையிழந்த திங்களாய்,
 ஒளியிழந்த முகத்தோடும்
 கல்லும் களையும் படியான துயரோடும்
 நின்ற பரதனைக் கண்டு
 கைக்கிடந்த வில் வீழ

தன் தவறுணர்ந்து விம்முறுகிறான்.

வற்கலையின் உடையானை, மாசு அடைந்த மெய்யானை
நற் கலை இல் மதி என்ன நகை இழந்த முகத்தானை,
கல் கனியக் கனிகின்ற துயரானை, கண்ணுற்றான்;
வில் கையினின்று இடைவீழ, விம்முற்று நின்று
ஒழிந்தான்.

தன் தவறுணர்ந்த குகன்
பரதனை நோக்கி
தன்னுள் இரங்கியதாய்
கம்பன் அமைத்த,
அடுத்த கவிதையின் ஈற்றடியும்
கம்ப சூத்திரமாய்
பல்பொருள் தந்து சுவை தருகிறது.
குகன் தன்னுள் பேசுகிறான்.
இதோ அவ்வரிய கவிதை.

‘நம்பியும் என் நாயகனை ஒக்கின்றான்; அயல் நின்றான்
தம்பியையும் ஒக்கின்றான்; தவவேடம் தலை நின்றான்;
துன்பம் ஒரு முடிவு இல்லை; திசை நோக்கித் தொழுகின்றான்;
எம்பெருமான் பின் பிறந்தார் இழைப்பாரோ பிழைப்பு?’
என்றான்;

தமையனின் நண்பனென்பது அறிந்து
மறுகரையில் நிற்கும் குகனை நோக்கித்
தொழுகிறான் பரதன்.

ஆனால் குகனோ.

அத்தொழுகையைத் தனக்காக்காமல்

இராமனுக்காக்கி

‘இராமன் சென்ற திசையைத் தொழுகிறான்’

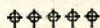
எனும் பொருள்பட

‘திசை நோக்கித் தொழுகின்றான்’

எனப் பேசுவது

அவன் பண்புக்கோர் சான்று.
 இக்கவிதையின் ஈற்றடியான
 'எம் பெருமான் பின்பிறந்தார் இழைப்பாரோ பிழைப்பு'
 எனும் அடி
 குகனின் மனத்தெழுந்த
 மூன்று கருத்துக்களை ஒருமித்து வெளிப்படுத்துகிறது.
 'பரதன் பிழை செய்ததாய் நினைத்தேனே,
 இராமன் பின் பிறந்தாரும் பிழை செய்வரோ?'
 இஃது, இவ்வடி உணர்த்தும்
 குகனின் முதல் மனக் கருத்து.
 'இராமன் என்னைச் சகோதரனாய் ஏற்பினும்
 நான் அவன் உடன் பிறந்தானல்லன்,
 அவன் பின் பிறக்கும் பேறு அற்றதனால்
 பரதனைத் தவறாய் நினைந்து
 பிழை செய்தேன்.
 உடன் பிறந்தார் இப்பிழை செய்வரோ?'
 குகனின் இவ்வேக்கமே
 இவ்வடி வெளிப்படுத்தும் இரண்டாம் கருத்து.
 'பரதனின் தூய்மையை ஐயுற்று
 நான் தவறிழைத்தேன்.
 இதே தவறை
 பரதனைக் காணும் போது
 இராமன் பின்பிறந்தானாகிய இலக்குவனும்
 இழைப்பனோ?'
 எனும் குகனின் சிந்தனையே
 இவ்வடி தரும் மூன்றாம் கருத்து.
 இங்ஙனம்
 மூன்றான குகனின் மன எண்ணங்களை
 இவ்வோர் அடியில் அமைத்து
 கம்பன்
 கற்றோர் மனதைக் களிக்கச் செய்கிறான்.
 கோப உணர்ச்சியைக்

கவிதையமைப்பிற் காட்டியும்
 பதப்புணர்ச்சியிலும், பிரிப்பிலும்
 உயர்பொருளை வெளிப்படுத்தியும்
 ஒரேயடியிற் பல பொருளைப் பொதித்தும்
 கம்பன் அமைத்த கவிதை அடிகள்
 இரசனையாளர்க்கு விருந்தாய் அமைவன.

உரையாற் சிறக்கும் உவமை

‘கம்பன்

எல்லையொன்றின்மை எனும் பொருளதனையும்
குறிகளாற் காட்ட முயன்றவன்’
என்கிறான் பாரதி.

ஆழப் பொருள்களையும் தெள்ளிதாய் விளக்கம்
செய்வதில்

வல்லவன் அவன்.

நேரடியாய் உணர்த்த முடியாத பொருட்களை
தக்க உவமைகளால்

அவன் உணர்த்தும் பாங்கு தனித்துவமானது.

கம்பனால் தனித்துவமாய்க் கையாளப்பட்ட உவமைகள்
பல.

அவன்

புதிதாய்க் கையாண்ட உவமைகள் புதுமை தருதல்
வியப்பன்று.

எல்லாப் புலவர்களாலும்

ஏன்

உலக நடையில், சாதாரண பொதுமக்களாலும் கூட
பயன்படுத்தப்படும் ஓர் பழைய உவமையை
சூழ்நிலைக்குப் பொருத்தமாய் அவன் கையாண்ட
மையையும்

அதனால்

அப்பழைய உவமை புதுமை பெற்று

சூழ்நிலையை முற்றாய் விளக்குவதையும்

உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

அவர்தம் உரையாற் சிறக்கும்

அவ்வுவமையைக் காண்பாம்.

தன் யாகம் காப்பதற்காய்

இராம இலக்குவர்களை அழைத்துச் செல்கிறார்
விசுவாமித்திரர்.

வழியில் தாடகை வதம் நிகழ

பின்,

மாபலிச் சக்கரவர்த்தி யாகம் செய்த இடத்தைத்
தேர்ந்தெடுத்து

தன் யாகத்தைச் செய்யத் தலைப்படுகிறார் முனிவர்.

யாகசாலை அமைத்து முடிந்ததும்

யாகத்தைக் காக்கும்படி இராம, இலக்குவரைப் பணித்து

யாகசாலையின் புறத்தே அவர்களைக் காவலில் நிறுத்தி

சாலையின் உட்புகுந்து யாகம் தொடங்குகிறார் அவர்.

ஆறு நாட்களாக நடைபெற்ற அந்த யாகத்தை

இராம இலக்குவர் சிறப்புறக் காவல் செய்கின்றனர்.

அவர்தம் காவற் சிறப்பை

விளக்கம் செய்யப் புகுந்த கம்பன்

பலராலும் கையாளப்பட்ட

ஓர் சாதாரண உவமைகொண்டு

அதனை விளக்கம் செய்கிறான்.

அவ்விளக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் பாடல் இது.

எண்ணுதற்கு, ஆக்க, அரிது இரண்டு-முன்று நாள்

விண்ணவர்க்கு ஆக்கிய முனிவன் வேள்வியை,

மண்ணினைக் காக்கின்ற மன்னன் மைந்தர்கள்

கண்ணினைக் காக்கின்ற இமையின் காத்தனர்

‘கண்ணை இமை காப்பது போல்’

இவ்வுவமை மிகச் சாதாரணமானது.

எனினும் அவ்வுவமை,

கம்பன் கையாளும் இடத்தில் எவ்வாறு உவமேயப்

பொருளை

சிறப்புற விளக்கி நிற்கிறதென்பதை

உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக்காட்டும் பாங்கு

இரசனைக்குரியது.

கண்ணை இமை காக்கும் விதத்தை

அவர்கள் சற்று நுணுகிக் காண்கின்றனர்.

நம் ஒரு கண்ணைக் காக்கும் இமைகள் இரண்டு.

அவற்றில் மேலது பெரியது.

கீழ் இமையோ சிறியது.

இவ்விரு இமைகளும் விழியினைக் காத்தல் எங்ஙனம்?

சிறியதாய் கீழ் இமை அசையாமல் இருக்கும்.

பெரியதாகிய மேலிமையோ அசைந்து, அசைந்து

அசையும் ஒவ்வொரு தரத்திலும்

கீழிமையைத் தொட்டுச் செல்லும்.

இஃது கண்ணை இமை காக்கும் முறைமை.

மேலோட்டமாக,

இடருற்ற காலத்தில் தானே மூடி,

இமைகள் விழியைக் காக்கும் தன்மையை விடுத்து

மேற்கூறியபடி

முழுமையாகக் கண்ணை இமை காக்கும் முறையை

இக்காட்சியோடு பொருத்தி

உரையாசிரியர்கள் சுவை காண்கின்றனர்.

அவர் தரும் விளக்கம் பின்வருமாறு.

☆☆☆☆

விழிபோல் நடுவாயிருக்கிறது யாகசாலை.

இமைகள் போல் நின்று காவல் செய்கின்றனர்

இராம இலக்குவர்கள்.

யாக சாலையின் வாயிலில் இலக்குவனை நிறுத்தி

தான் அதனை சுற்றி வந்து,

காவல் செய்கிறான் இராமன்.

அவ்வாறு சுற்றிவரும் ஒவ்வொரு தடவையும்

‘இலக்குவன் காவலில் தளர்வுற்று விழுவனோ?’

என ஐயுற்று,

அவனைத் தட்டி
 ஊக்கப்படுத்திச் செல்கிறான்.
 சிறியவன் நிலையாய் நிற்க
 சுற்றிவந்து காவல் செய்யும்
 பெரியவனான இராமன் ஒவ்வோர் முறையும்
 அவனைத் தட்டிச் செல்லும் காவல் நிலையை
 கற்பனை செய்த உரையாசிரியர்கள்,
 அசையாமல் நிலையாய் நிற்கும் இளையவனான
 இலக்குவனுக்கு
 அசையாத சிறு இமையையும்
 சுற்றி வந்து ஒவ்வொரு தரமும் இலக்குவனைத் தட்டிச்
 செல்லும் இராமனுக்கு
 அசைவதாய் பெரிய இமையையும் உவமித்து
 ஒவ்வோர் தரமும் இராமன் இலக்குவனைத் தட்டிச்
 செல்வது
 பெரிய இமை சிறிய இமையைத் தட்டி
 விழியைக் காவல் செய்யும் நிலையை ஒத்திருப்பதை
 எடுத்துக்காட்ட,
 கம்பனால் கையாளப்பட்ட இப்பழைய உவமை
 உரையாசிரியர்களின் இப்புதிய விளக்கத்திற்கு இடங்
 கொடுத்து
 புதுமை பெற்று
 நம்மையும் வியக்க வைக்கிறது அன்றோ?

பெருந்தெய்வம்

தமிழர் பாரம்பரியத்தில்

அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு எனும்

நாற்குணங்களாலும்

மென்மைப்பட்டதாய்க் கருதப்படுவது

பெண்மை.

இம்மென்மைத் தன்மை மெல்லுணர்வுகளை மிகைப்
படுத்த

உணர்ச்சிகள் கூர்மையாகி,

பெண்மை ஒழுக்கத்தில் திண்மையுறுகிறது.

இத்திண்மை உண்டாகின்

பெண், யாரிலும் பெரியளாகிறாள்.

பேதையாய்க் கிடந்தவள் பெருந்தகைமை பெறுகிறாள்.

‘பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந்

திண்மை யுண்டாகப் பெறின்’

என வள்ளுவனும் இக்கருத்தை அங்கீகரிக்கிறான்.

பேதைமை உடைய பெண்மை,

கற்பு நிலைப்பட்டு மெல்ல மெல்ல வலிமையடைதலைத்

தன் காவிய நாயகியாம் சீதையுடு,

கம்பன் வெளிப்படுத்தும் திறன் காண்பாம்.

☆☆☆☆

சீதையை

கம்பன் காட்டும் முதல்நிலை,

பேதைமைப் பெண்ணாகவே,

கற்போர்க்கு அவளை விளக்கம் செய்கிறது.

உணர்ச்சி நிலையில் அறிவு நீங்கிய பெண்ணாய்

பேதைமையின் முழு உருவாய்
பாலகாண்டச் சீதை நமக்கு அறிமுகமாகின்றாள்.
இதோ, நம் கண்முன்
சீதையாம் பேதை.

☆☆☆☆

கன்னிமாடம்.
இராமனைக் கண்டு காதலுற்றதால்
அவன் பிரிவு வாட்ட,
வருத்தமுற்ற சீதை வாடி நிற்கிறாள்.
தோழி நீலமாலை வருத்தத்தின் காரணம் வினவ,
பதிலுக்கும் சீதையின் வார்த்தைகள்
பெண்மைக்கே இயல்பான அறியாமையில் தோய்த்து
எடுக்கப்பட்டவை.
பேசத் தொடங்குகிறாள் அவள்.
'தோழி!
இராஜவீதியில் பெருமுனிவர் ஒருவருடன் எழில்
இளைஞர் இருவர்
நடந்து வந்தனர்.
வந்தாருள் ஒருவன் கரிய செம்மல்.
அத்தடந்தோள் வீரன் என் உளம் கவர
அவன் அடிநோக நடந்து வருதற்காய் வருந்தி
கருணையால் அவனைப் பார்த்தேன்.
அது தவறாயிற்று.
மண் வழி நடந்தவன் என் கண்வழி உளம் புகுந்து
நெஞ்சம் நிரம்பினன்.
இத்தகைக் கள்வரும் உண்டுகொல்?'
என வினவி நிற்கிறாள்.
சீதையைக் கம்பன் காட்டும் முதல்நிலை இது.
இங்கு, காதல் வயப்பட்டு
பேதையாய் நிற்கும் சீதையை
அடுத்த காண்டங்களில்

மெல்ல மெல்லத் திண்மையுற் செய்கிறான் கம்பன்.
அப்பேதைமைப் பெண்மை,
கற்பினால் மெல்ல வலிமை பெறத் தொடங்குகிறது.

☆☆☆☆☆

அயோத்தியா காண்டம்.
கைகேயி சூழ்வினையால்
முடிசூட்டு விழா நின்று விட,
சீதையைச் சமாதானம் செய்து காடேகும்
எண்ணத்துடன்
துயரத்தோடு பலரும் சூழ்ந்துவர
சீதையின் இருப்பிடம் சேர்கிறான் இராமன்.
துயர முகத்தோடு பலரும் சூழ
இராமன் வருதலைக் கண்ட சீதை
துணுக்குற்று எழுகிறாள்.
'இம் மெல்லியள் நெடுந்துயரம் தாங்குவளோ'
எனும் எண்ணத்தால்
மாமியர் அழுத கண்ணொடு இவளை அணைத்து
ஆறுதல் செய்கின்றனர்.
'ஏதற்காய் இவ்வாறுதல்?'
'ஏன் இச்சோகம்?'
ஏதுமறியாச் சீதை
அதிர்ச்சியால், அழுத கண்ணொடு ஐயனை நோக்கி
'அனைவரும் துன்புறும் படியாய் இங்கு நடந்தது என்ன?
உற்றது இயம்புக'
என வேண்டிப் பணிகிறாள்.
எழுந்த நங்கையை, மாமியர் தழுவினர்; ஏங்கிப்
பொழிந்த உண் கண் நீர்ப் புதுப் புனல் ஆட்டினர்; புலம்ப,
அழிந்த சிந்தையள் அன்னம், 'ஈது இன்னது' என்று அறியாள்
வழிந்த நீர் நெடுங் கண்ணினள், வள்ளலை நோக்கி

பொன்னை உற்ற பொலங் கழலோய்! புகழ்
மன்னை உற்றது உண்டோ, மற்று இவ் வன் துயர்
என்னை உற்றது? இயம்பு' என்று இயம்பினாள்
மின்னை உற்ற நடுக்கத்து மேனியாள்.

இவ்விடத்தில்

அவள் மென்மையை உணர்த்துதற்காய்
'மின்னலை ஒத்த நடுக்கத்துடன் கூடிய மேனியன்'
என அவளைக் கம்பன் வர்ணித்தல் கவனிக்கத்தக்கது.
'மெல்லியளாய்

நடந்தது அறியும் முன்பே நடுக்கமுறும் சீதை
இச்செய்தி தரும் துன்பம் தாங்குவளோ?'
என நினைந்த இராமன்
மென்மைப் படுத்தி அச்செய்தியைச் சொல்லத்
தொடங்குகிறான்.

'பொரு இல் எம்பி புவி புரப்பான்; புகழ்
இருவர் ஆணையும் ஏந்தினென், இன்று போய்
கருவி மா மழைக் கல் கடம் கண்டு, நான்
வருவென் ஈண்டு வருந்தலை நீ' என்றான்.

மேகம் தவழும் காடாகலின்
வாழ்தற்கினிய இடம் எனச் சீதை கருத வேண்டி
'மா மழைக் கற்கடம்' என்றும்

பதினான்காண்டுகள் காடுறைவேன் எனக் கூறின்,
அவள் பொறாள் எனக் கருதி
போதல் இன்று எனக் கூறியவன் வருநாளைக்
கூற்றிறிலன் என்றும்,
ஈண்டு வருந்தலை எனவே,
சீதை இங்கிருக்க வேண்டும் என்றும்,
வருந்தலாகாது என்றும்,
இராமன் குறிப்பால் உணர்த்தினன் என
இப்பாடலுக்கு உரை செய்து
சீதையின் மென்மையை

மேலும் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர் உரையாசிரியர்கள்,
இச்செய்தியால் அதிர்வள் என,
அனைவரும் சீதையை நோக்க,
அவளோ,

அவர் கருத்துக்கு மாறாய்,
கற்பெனுந் திண்மை தூண்ட வன்மையுறுகிறாள்.
அவள் மெல்லுணர்ச்சி

மற்றவர் எதிர்பார்ப்பினின்றும் மாறுபட்டு
உறுதி பெறுகின்றது.

நாயகன் வனம் செல்ல வேண்டி வந்ததென்றோ,
நாடிழந்தான் என்றோ,
வருந்தாத சீதை,

‘யான் நீங்குவென்’ என

இராமன் தன்னைத் தனித்துச் சுட்டிய சொல்
வெம்மையாய்ச் செவி சுட

தேம்பி நின்றனள் என்கிறான் கம்பன்.

நாயகன் வனம் நண்ணலுற்றான் என்றும்,
மேய மண் இழந்தான் என்றும் விம்மலன்;
‘நீ வருந்தலை; நீங்குவென் யான்’ என்ற
தீய வெஞ் சொல் செவி சுடத் தேம்புவாள்.

‘தாய், தந்தையர் பணியேற்று

காடேகத் துணிந்தது உகந்ததே,

என்னை ஈங்கு இருத்தி என்றது எங்ஙனம்?’

வருந்தித் துடிக்கிறாள் சீதை.

அன்ன தன்மையள், ‘ஐயனும் அன்னையும்,

சொன்ன செய்யத் துணிந்தது தூயதே;

என்னை, என்னை, “இருத்தி” என்றான்?’ எனா,

உன்ன, உன்ன உயிர் உமிழா நின்றாள்.

இராமனோ,

காட்டின் வெம்மையை மிகைப்பட எடுத்துக் கூறி

சீதையைத் தடுக்க முயல்கிறான்.

‘வனத்தில் வலிய அரக்கர் வாழ்வார்.
மலையேறிக் கடக்கும் நிலை வரும்.
இரவிலும் அரக்கினை உருக்கினாற் போன்று,
பரற்கற்கள் உறுத்துகின்ற அப்பாதையின் வெம்மையை
குளிர்ந்த செம்பஞ்சக் குழம்பு ஊட்டப்பெற்ற
சிவந்த நின் பாத தாமரைகள் தாங்கா’
என்கிறான் அவன்.

‘வல் அரக்கரின் மால் வரை போய் விழுந்து
அல் அரக்கின் உருக்கு அழல் காட்டு அதர்க்
கல் அரக்கும் கடுமைய அல்ல-நின்
சில் அரக்குண்ட சேவடிப் போது’ என்றான்.

தான் காடு செல்வதாய்க் கூறிய போது,
காட்டினை அழகியதாய்ப் பேசிய இராமன்,
சீதை வருவதாய்க் கூறியதும்,
அதே காட்டைக் கடியதாகக் கூறுதல்
அவன் அன்பின் வெளிப்பாடாய் அமைந்து
இரசிப்புத் தருகிறது.
கற்பினால் திண்மையுறத் தொடங்கிய சீதையோ
அசைகிறாளில்லை.
‘நின் பிரிவை விட அப் பெருங்காடு எனைச் சுடுமோ?’
எனக் கேட்டு வருந்துகிறான்.

‘பரிவு இகந்த மனத்து ஒரு பற்று இலாது
ஒருவுகின்றன; ஊழி அருக்கனும்
ளரியும் என்பது யாண்டையது? ஈண்டு, நின்
பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு’ என்றாள்,

அவன் பதிலுரைக்கு முன் மரவுரி தரித்து,
வள்ளலின் வலியகரம் பற்றி நிற்கிறான்.
சீதையின் இவ்வுறுதி கண்டு
மற்றையோர் மண் வீழ்ந்து அழுகின்றனர்.
மெல்லியளாய்த் தாம் கருதிய சீதையின்
வன்மை கண்டு வணங்கி நிற்கின்றனர்.

பேதையாய்க் கிடந்த பெண்மையை
பெருந்தகைத்ததாய் வளரச் செய்து
கம்பன் காட்டும் முதலிடம் இது.
முடிவிடம் காண்பாம்.

☆☆☆☆

சுந்தர காண்டம்.

அசோக வனம்.

அச் சோக வனத்தில் அரக்கியர் சூழ அமர்ந்திருக்கிறாள்
சீதை.

இக்காட்சி காண்கிறான்,

கடல் தாண்டி வந்த அறிஞனாம் ஆற்றல் மிகு அனுமன்.
இராமன் எண்ணத்தால் வருந்தியும் வாடியும்
கிடக்கிறாள் சீதை.

‘விழுதல், விம்முதல், மெய் உற வெதும்புதல், வெருவல்
எழுதல், ஏங்குதல், இரங்குதல், இராமனை எண்ணித்
தொழுதல், சோருதல், துளங்குதல், துயர் உழந்து உயிர்த்தல்
அழுதல் அன்றி, மற்று அயல் ஒன்றும் செய்குவது அறியாள்.’

அப்போது இராவணன் வருகை நிகழ்கிறது.

வந்த இராவணன்

தன்னை அணைய வேண்டிச் சீதையை இரந்து
நிற்கிறான்.

ஆசை வார்த்தைகளை அள்ளி வீசுகிறான்.

காமத்தால் உந்தப்பட்டு

நாணமின்றி, ‘எனை அடிமையாய்க் கொள்’ என
அவள் அடி வீழ்ந்து வணங்குகிறான்.

‘குடிமை முன்று உலகும் செய்யும் கொற்றத்து என்
அடிமை கோடி; அருளுதியால்’ எனா
முடியின் மீது முகிழ்த்து உயர் கையினன்
படியின் மேல் விழுந்தான், பழி பார்க்கலான்.

வலியன், கொடியனாம்

வல்லரக்கன் முன் இம்மெல்லியள் சீதை
 அஞ்சுவள், சோர்வள்
 எனக்கருதிய அனுமனுக்கு அளவில்லா ஆச்சரியம்.
 முதிர்ந்த கற்பினால் உறுதியுடன் வலிமை பெற்ற
 சீதையின் பேச்சு,
 அறிஞனாம் அனுமனை அதிரச் செய்கிறது.
 தேவரும் மூவரும் நடுங்கும் அத்தீய அரக்கன் முன்
 தெய்வமென உயர்ந்து நிற்கிறாள் சீதை.
 பெண்மைக்கேயுரிய,
 அச்சம், நாணம், மடம் அனைத்தும் துறந்து,
 திண்மையுற்ற பெண்மை பேசத் தொடங்குகிறது.
 இராவணனின் தீய சொற்கள் நெருப்புப் பாளங்களாக
 செவி புக,
 கோபத்தால் சாந்த நிலை தவறி,
 கண்களில் இரத்தம் பாய
 பெண்மையின் இயல்பான மென்மைக்குப் பொருந்தாத
 கடுஞ்சொற்களைப்
 பேசத் தொடங்குகிறாள் சீதை.

காய்ந்தன சலாகை அன்ன உரை வந்து கதுவா முன்னம்
 தீய்ந்தன செவிகள், உள்ளம் திரிந்தது; சிவந்த சோரி
 பாயந்தன கண்கள், ஒன்றும் பரிந்திலன், உயிர்க்கும்;
 பெண்மைக்கு
 ஏய்ந்தன அல்ல, வெய்ய, மாற்றங்கள் இனைய சொன்னாள்.

தீயனாம் இரவணன் முகம் நோக்காது,
 கீழ்க்கிடந்த துரும்பொன்றை இடைஇட்டு
 அவனை அத் துரும்பாய்க் கருதி
 ஆரம்பிக்கிறாள்.

'மல் அடு திரள் தோள் வஞ்சன் மனம் பிறிது ஆகும்
 வண்ணம்,
 கல்லொடும் தொடர்ந்த நெஞ்சம், கற்பின் மேல்
 கண்டதுண்டோ.

இல்லொடும் தொடர்ந்த மாதார்க்கு ஏய்வன அல்ல, வெய்ய
சொல்; இது தெரியக் கேட்டி, துரும்பு!' எனக் கனன்று,
சொன்னாள்.

'மகளிர் மனம் கண்டபடி கெடாது, உறுதியாய்
இருப்பதற்கு
கருவியாம் கற்பைப் பூண்ட எம் போலியர்க்கு
ஏலாதன பிதற்றுகிறாய்'
எனத் தொடங்கி சீதை பேசிய பேச்சுக்கள்
அனுமனுக்கு அளவிலா ஆனந்தம் கொடுக்கின்றன.
இராவணன் சென்றதும் அன்னைமுன் வருகிறான்.
இராம இலக்குவரையும், பரதனையும்
உருமாறிச் சந்தித்த அனுமன்
அன்னையாம் சீதையை
தன் இயல்பான குரங்குருவுடனேயே சந்திக்கிறான்.
இஃது, ஒழுக்கத்தின் முன் அறிவு பணிந்து விடும்
என்பதை
கம்பன் காட்டுமோர் உத்தி.
வணங்கிய அனுமன் சீதையை நோக்கி,
'என் தோள் ஏறுக, இராமனிடம் உடன் சேர்ப்பன்'
எனப் பணிகிறான்.

'பொன் திணி பொலங்கொடி! என் மென் மயிர் பொருந்தித்
துன்றிய புயத்து இனிது இருக்க; துயர் விட்டாய்,
இன் துயில் விளைக்க, ஓர் இமைப்பின், இறை வைகும்
குன்றிடை, உனைக்கொடு குதிப்பென்; இடை கொள்ளேன்'

அங்கும் அனுமனின் அறிவெதிர்பார்ப்பு,
சீதையின் ஒழுக்கத்திடம் தோல்வியுறுகின்றது.
'யான்வரின் இராமனின் வில்லாற்றல் மாகறும்
இன்னும் ஒரு திங்கள் உயிருடன் இருப்பன்.
ஐயனுடன் வந்து அரக்கரை அழித்து அழைத்துச் செல்க'
என்கிறாள் சீதை.

‘அன்றியும் பிறிது உள்ளது ஒன்று ஆரியன்
வென்றி வெஞ்சிலை மாசுணும்; வேறு இனி
நன்றி என்? பதம் வஞ்சித்த நாய்களின்
நின்ற வஞ்சனை, நீயும் நினைத்தியோ?’

‘இன்னும் ஈண்டு, ஒரு திங்கள் இருப்பல் யான்;
நின்னை நோக்கிப் பகர்ந்தது, நீதியோய்!
பின்னை ஆவி பிடிக்கிலேன்; அந்த
மன்னன் ஆணை; இதனை மனக் கொள் நீ’

சீதையுரைத்த இம்மாற்றம் கேட்டு
கற்பெனும் திண்மையுற்ற
பெண்மையின் பேராற்றல் கண்டு
திகைத்த அனுமன்
இலங்கைக்கு எரியூட்டி இராமன் முன் வந்து நிற்கிறான்.
பெண்மையின் புகழை
உச்சநிலைக்கு உயர்த்த நினைத்து,
காட்சியைத் தொடர்கிறான் கம்பன்.
‘சீதையைக் கண்டனையோ?’

இராமன் கேள்விக்கு வார்த்தைகளாற் பதிலுரைக்காத
அனுமன்

செய்கையால் பதிலிறுக்கிறான்.
முறைதவறி இராமனுக்கு முதுகு காட்டி,
அன்னையாம் சீதை இருக்கும் தென்திசை நோக்கி,
வீழ்ந்து வணங்குகிறான்.

‘எய்தினன் அனுமனும்; எய்தி ஏந்தல் தன்
மொய்கழல் தொழுகிலன்; முளரி நீங்கிய
தையலை நோக்கிய தலையன், கையினன்
வையகம் தழீஇ நெடிது இறைஞ்சி, வாழ்த்தினான்.’

‘கற்பெனுந் திண்மையுற்ற பெண்மை முன்பு
ஆண்மையும் இரண்டாம் பட்சமே’
அனுமனின் இச்செய்கை மூலம்

கம்பன் உணர்த்தும் கருத்து இஃது.
 எழுந்த அனுமன் பேசத் தொடங்குகிறான்.
 ‘அசோக வனத்தில் அன்னையைக் கண்டிலன்’
 அதிர்கிறது குரங்குக் கூட்டம்.
 தொடர்கிறான் அனுமன்.
 ‘பொறுமையும், குடிப்பிறப்பும், கற்பும்
 களிநடம் புரிதலையே அசோக வனத்தில் கண்டேன்’
 ஆர்ப்பரிக்கிறது குரங்குக் கூட்டம்.
 ‘உன் வில்லுக்கு வேலை வந்து விட்டது’
 எனும் குறிப்புத் தோன்ற
 ‘விற்பெருந் தடந்தோள் வீர’

என இராமனை அனுமன் அழைத்தல் நயப்பிற்குரியது.
 ‘விற்பெருந் தடந்தோள் வீர! வீங்கு நீர் இலங்கை வெற்பில்
 நற்பெருந் தவத்தளாய் நங்கையைக் கண்டேன் அல்லேன்;
 இந் பிறப்பு என்பது ஒன்றும், இரும் பொறை என்பது ஒன்றும்
 கற்பு எனும் பெயரது ஒன்றும், களிநடம் புரியக் கண்டேன்’

அனுமன் சொற் கேட்டு,
 இராமன் முகம் மலர்கிறது.
 அவனருகில் வருகிறான் அனுமன்.
 அவனிடம் ஓர் தடுமாற்றம்.
 இராமனைக் கண்ட அன்றே,
 இவனைவிட உயர்ந்தாரை இனிக் காணப்போவதில்லை
 எனும் உறுதியினால்
 இராமனை, ‘தெய்வம்’ என அழைத்தவன் அனுமன்.
 சீதையைக் கண்ட பின், அவள் ஒழுக்க நிலை
 அவளை இராமனிலும் மேலானவளாய் அனுமனுக்குக்
 காட்ட

தடுமாறுகின்றான் அவன்.
 இராமனைத் ‘தெய்வம்’ எனின்
 சீதையை என்னென்பது?

அன்னையைச் சுட்டுவது எங்ஙனம்?

வார்த்தைகளைத் தேடுகிறான்.
 தெய்வத்தின் மேம்பட்டதோர் உவமையுண்டோ?
 திகைக்கிறது நெஞ்சம்.
 சொல்லின் செல்வனல்லவா?
 அவ்வார்த்தையைக் கண்டு பிடிக்கிறான்.
 இராமனை 'தெய்வம்' என்றவன்
 சீதையைப் 'பெருந்தெய்வம்' எனப் பேசித்
 திருப்தியுறுகிறான்.
 கற்பினால் திண்மையுற்ற பெண்மையை
 உச்சநிலைக்கு உயர்த்தியதில்
 கம்பனுக்கும் திருப்தி.
 பாடல் பிறக்கிறது.

'உன் பெருந் தேவி என்னும் உரிமைக்கும், உன்னைப் பெற்ற
 மன் பெரு மருகி என்னும் வாய்மைக்கும், மிதிலை மன்னன்
 தன் பெருந் தனையை என்னும் தகைமைக்கும் தலைமை
சான்றாள்
 என் பெருந் தெய்வம்! ஐயா! இன்னமும் கேட்டி' என்பான்.

இப்பாடலூடு,
 'பெண்மை பேதைமை உடைத்தெனினும்,
 கற்பெனும் திண்மை உண்டாகப் பெறின்
 அதனின் பெருந்தக்க யாவுள?'
 எனும் வள்ளுவன் கேள்வி
 கம்பனால் நிரூபணம் செய்யப்படுகின்றது.

